

နေရာနဲ့ဝေဒနာ

၈၀ ညှိ : မှု ဝေ ဆာ င် : ပါ : မှာ :

ညှိအောင်ညှိ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၁၄ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်စု- ၁၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှတိုး (မြ ၀၃၇၇၂) (ရန်အောင်စာပေ)
တိုက် ၁၇၊ အခန်း ၂၃၊ ရွှေဘုန်းပင်အိမ်ရာ
အနောက်ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အစားပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ကျင်ယု (ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၇၉၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဗျက်ဒါနပုံစံ ပန်းချီ

ဝေမွန်လင်း

အတွင်းဖလင်

Dream City

တန်ဖိုး- ၂၀၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

ရန်အောင်စာပေ၊ အ. ထ. က (၁)၊ ရန်ကင်းကျောင်းရွှေ
ဆိုင်အမှတ်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။

၈၉၈. ၈၃

ညီအောင်ညီ

နေရာနဲ့ ဝေဒနာ စုစည်းမှုဆောင်းပါးများ / ညီအောင်ညီ - ရန်ကုန်

ရန်အောင်စာပေ၊ ၂၀၁၄

၁၉၂ စာ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ

(၁) နေရာနဲ့ ဝေဒနာ စုစည်းမှုဆောင်းပါးများ

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	သွန့်နေရာ၊ ကိုယ့်နေရာ၊ တတိယနေရာ	၂
၂။	နေရာနဲ့ ဝေဒနာ	၈
၃။	အချိန်နဲ့ နေရာ	၁၄
၄။	အေးချမ်းစွာနေချင်ပါတယ်	၁၈
၅။	အတုံ့အလှည့်၊ အကြောင်းအကျိုး	၂၄
၆။	ဆုံးမမှုတွေ မှန်စေချင်	၃၀
၇။	ကျန်းမာခြင်းနေ့သစ်များဆီသို့	၃၆
၈။	စာရေးခြင်းအနုပညာ	၄၂
၉။	ကွက်လပ်လေးတွေ ဖြည့်ပေးပါ	၄၈
၁၀။	ကွမ်စားတတ်သလား ဒါကိုဖတ်	၅၄
၁၁။	တပည့်ကောင်းလား ဆရာကောင်းလား	၅၈
၁၂။	တစ်ခဏလား တစ်ဘဝလား	၆၄
၁၃။	ပျောက်ဆုံးနေသော စံနှုန်းများ	၇၀
၁၄။	ကျန်စစ်သားကိုလွှမ်းမီခြင်း	၇၆
၁၅။	စကားဘယ်လိုပြောမှာလဲ	၈၂
၁၆။	သတိပြုရမည့် ခေတ်သစ်အာရုံခံစားမှုများ	၈၈
၁၇။	သင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ပါ	၉၄
၁၈။	Copy ယဉ်ကျေးမှု	၁၀၀
၁၉။	ကဲ့ရဲ့မယ်၊ ချီးမွမ်းမယ်	၁၀၄
၂၀။	ကျေးဇူးတရားလား၊ မကင်းရာမကင်းကြောင်းလား	၁၀၈
၂၁။	မေ့၍မဖြစ်သောခိုလ်ချုပ်လမ်းစဉ်	၁၁၄

၂၂။	လူသားဆန်ဆန်နေစေချင်	၁၂၀
၂၃။	မလွဲပါစေနဲ့	၁၂၄
၂၄။	အရင်လိုပဲ ရှိစေချင်တယ်	၁၃၀
၂၅။	အစွဲ	၁၃၆
၂၆။	ပြည်သူများနှင့် မဝေးစေချင်	၁၄၂
၂၇။	ရှင်ရှင်ရုံထဲမှာ	၁၄၈
၂၈။	မပြောင်းလဲသေးတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ဒီမိုကရေစီ	၁၅၄
၂၉။	ရွှေအိပ်မက်တွေ ပြည့်စေဖို့	၁၆၀
၃၀။	ဆရာမကို ချစ်ရင်	၁၆၆
၃၁။	နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုမည်ဆိုလျှင်	၁၇၂
၃၂။	ပြာသိုလပြည့် အမေ့နေ့ (သို့မဟုတ်) "လ" ပြာသိုမှာအမေ့ကို ကြိုပါ	၁၇၈
၃၃။	ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ လိုနေတယ်	၁၈၄
၃၄။	စကားတစ်ခွန်းပြောမည်ဆိုလျှင်	၁၉၀

အထူးကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

ကျွန်တော်အား လွတ်လပ်စွာ စာရေးသားခွင့်ပေးခဲ့သော မိခင်နှင့် အဒေါ်တို့အားလည်းကောင်း၊ စာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင်၊ စာရေးသားအောင် အဖက်ဖက်မှ ကူညီပေးခဲ့သော ဆရာမ ဒေါ်ကြူကြူသင်း (အမေကြူ) အားလည်းကောင်း၊ “ညီအောင်ညီ” ဆိုသော ကလောင်အမည်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့သော ဆရာအကယ်ဒမီ မြင့်ဦးဦးမြင့်အားလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်စာမူများအား ရွေးချယ်ထည့်သွင်းပေးခဲ့သော The Daily Eleven သတင်းစာနှင့် Right Time News Journal တို့အားလည်းကောင်း၊ စာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးနှင့် ဖြန့်ချိရေးအပိုင်းတွင် အပြည့်အဝ ကူညီပေးခဲ့သော ရန်အောင်စာပေမှ ကိုလှတိုးနှင့်ဇနီးတို့အားလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်စာအုပ်များအား ဝယ်ယူအားပေးဖတ်ရှုဝေဖန်ပေးကြသော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများနှင့် စာဖတ်ပရိသတ်အပေါင်းတို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

“ညီအောင်ညီ”

၀၉-၄၂၀၀၁၅၃၂၅

ငါ့ ငါ့အဖွဲ့အစည်း၊ ငါ့လူမျိုး၊
ငါ့နေရာဆိုပြီး ပညတ်အနေနဲ့
ကိုင်ခွဲထားခွင့် ရှိပေမယ့် လုပ်ရပ်တိုင်းမှာ၊
အပြောအဆို၊ အပြုအမူတိုင်းမှာ
ငါဆိုတဲ့ အတ္တနဲ့ မလုပ်ကြဖို့၊
မပြောကြဖို့၊ မတိုက်ခိုက်ကြဖို့တော့
အမြဲလိုအပ်ပါတယ် . . .

ကိုယ့်နေရာ၊ သူ့နေရာ၊ တတိယနေရာ

“အသက် ၁၀၀ မနေရသော်လည်း အမှု ၁၀၀ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်” ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားရှိပါတယ်။ အဲဒီစကားအတိုင်းပါပဲ။ လူရယ်လို့ဖြစ်လာကတည်းက ဘဝမှာကြုံရ ဆုံရ၊ ဖြေရှင်းခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာတွေ၊ အကျပ်အတည်းတွေဆိုတာ ၁၀၀ မကတာတော့ အသေအချာပါပဲ။ ဘဝနဲ့ဆန္ဒတစ်ထပ်တည်းကျဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူတာကြောင့် ပြဿနာဆိုတဲ့အရာက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အနီးမှာကို ရှိနေတတ်တာပါပဲ။

ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာက မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပါ။ တရားသဖြင့် ဖြေရှင်းခဲ့ကြတာလား။ တရားမဲ့စွာ ဖြေရှင်းခဲ့ကြတာလား။ နိုင်ရင်ပြီးရောသဘောမျိုးနဲ့ ဖြစ်သလို ဖြေရှင်းခဲ့ကြတာလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေက အကြိမ်ကြိမ်မေးနေသင့်တဲ့ မေးခွန်းတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာကို စနစ်တကျ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရမယ့် အစား ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ၊ ကိုယ်ပြောချင်တာ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကိုချည်းပဲ ရှေ့တန်းတင်ပြီး ပြောဆိုဖြေရှင်းခဲ့ကြတာတွေကြောင့် မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်တဲ့ အကျိုးမဲ့ကိစ္စတွေ လူမှုလောကထဲမှာ ဖြစ်လာရတော့တာပါပဲ။

“Conflict” ဆိုတဲ့ သဘောထားကွဲလွဲမှု၊ အငြင်းပွားမှု၊ ဆန့်ကျင်မှု ဆိုတာတွေက လူမှုလောကထဲမှာ ခုလည်း ကြုံရ၊ နောင်လည်းကြုံရဦးမယ့် အရာတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံတင်မကပါဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အဲဒီကွဲလွဲမှု၊ အငြင်းပွားမှုဆိုတဲ့ “အားပြိုင်မှု” တွေဟာ ကြုံတွေ့နေကြရတာ

ပါပဲ။ အဲဒီကွဲလွဲမှု မတူညီမှုတွေကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြလဲဆိုတဲ့ ဖြေရှင်းနည်း တွေကသာ လူတွေရဲ့ သိမ်မွေ့မှုနဲ့ ကြမ်းတမ်းမှုတွေကို သရုပ်ဖော်ကြည့်လို့ ရမှာပါ။

ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ဖက်တည်း မဟုတ် တာတော့ အသေအချာပါပဲ။ အခြားတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် အခြား တစ်ဖက်ဆိုတာ ရှိနေပါပြီ။ သူကလည်း သူ့မှန်တယ်လို့ ဇွတ်တင်းခံနေရင် ကိုယ်ကလည်း မမှားဘူးလို့ ဇွတ်တင်းခံနေရင် ပြဿနာတ ဖြေရှင်းဖို့ မလွယ် နိုင်တော့ပါဘူး။

ကိုယ်ကလည်း “သူ့နေရာမှာဆိုရင်” ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးနဲ့ ဝင်ကြည့် ပေးခဲ့ဖူးလား။ “သူ့သာ ငါ့နေရာမှာဆိုရင်” ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးနဲ့ ဝင်ကြည့်ပေးခဲ့ ဖူးလားဆိုတဲ့ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတတွေးပြီး ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်း နိုင်ခဲ့ကြရင် လူမှုလောကထဲက “Conflict” တွေကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြေရှင်းနိုင် ကြမှာပါ။

ပြဿနာတစ်ခုကို အခြေခံပြီး သူ့နေရာ၊ ကိုယ်နေရာဆိုတဲ့နေရာ တွေကို အပြန်အလှန်ဝင်ကြည့်နိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်ပါတယ်။ အဲဒီလို အပြန်အလှန် သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက်မျှမျှတတ တွေးခေါ်ပေးမယ်၊ မျှမျှတတ ဖြေရှင်းကြမယ်ဆိုရင် လူမှုလောကကြီးမှာ ပြဿနာတစ်ခုကို အခြေခံပြီး အကြမ်းဖက်မှုတွေ၊ အားပြိုင်မှုတွေ လျော့နည်းနိုင်ပြီး အပြန်အလှန် လေးစား နိုင်ကြမှာပါ။

နောက်တစ်ခုက “Third person” ဆိုတဲ့ တတိယပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရဲ့ နေရာကနေ ဖြေရှင်းခြင်း၊ နေခြင်းပါပဲ။ မိမိနဲ့တခြားတစ်ယောက်ယောက် ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုရင် ကြားလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မိမိနဲ့တခြားတစ်ယောက် ကြားကနေခွဲထွက်ပြီး မျှမျှတတဖြေရှင်းခြင်း၊ မျှမျှတတတွေးပေးတတ်တဲ့ တတိယပုဂ္ဂိုလ် “Third person” နေရာကနေ ဖြေရှင်းတတ်ဖို့လည်း လိုတာ ပါပဲ။ တတိယပုဂ္ဂိုလ်၊ တတိယနေရာမှာလည်း နေကြည့်စေချင်ပါတယ်။

လူဆိုတာ “အတ္တရဲ့သားကောင်” တွေဖြစ်ကြတာမို့ အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ဖြေရှင်းတတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ်မှန်တယ်ဆိုတဲ့ အရာကြီးကို အတင်းဆုပ်ကိုင်တတ်ကြပါတယ်။ “ငါမှ ငါဆိုတဲ့” “ငါ့နေရာ” ကို အသေ

အချာဆုပ်ကိုင်တတ်ကြပါတယ်။ “သူ့နေရာ” ဆိုတဲ့ တခြား “တစ်ဖက်ရဲ့” နေရာလေးကို ဝင်ကြည့်ပေးဖို့ရာ မစဉ်းစားမိတတ်ကြပါဘူး။

သူ့မှာရှိတဲ့အတ္တ၊ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့အတ္တတွေဆိုတာ ကိုယ်စီထိန်းကွပ် နိုင်မှု မရှိခဲ့ရင် အမြဲထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ရန်ဖြစ်နေကြမယ့်အရာတွေပါပဲ။ အဲဒီအတွက် သဘောထားကြီးမှုဆိုတာ လိုအပ်လာပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့နေရာ၊ ကိုယ့်နေရာ၊ သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက် မျှမျှတတ တွေးခေါ်ပေးတတ်ခြင်း၊ မျှမျှတတ ဖြေရှင်းပေးတတ်ခြင်းတွေဟာ သဘောထားကြီးခြင်းတွေပါပဲ။ သူ့နေရာ၊ ငါ့နေရာကနေခွဲထွက်ပြီး တတိယပုဂ္ဂိုလ်၊ တတိယနေရာကနေ ဝင်ကြည့်ပေးပြီး မျှမျှတတတွေးပေးခြင်း၊ မျှမျှတတဖြေရှင်းပေးခြင်းတွေဟာ သဘောထားကြီးမှုတွေပါပဲ။ အဲဒီလို သဘောထားကြီးမှုတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ မရှိမဖြစ် လိုအပ်ပါတယ်။

တစ်ဖက်တစ်ဖက်မှာ အမိအရဆုပ်ကိုင်ပြီး ငါသာမှန်တယ်လို့ ယူဆနေရင်တော့ အစွန်းတစ်ဖက်က အမြဲထွက်နေမှာပါ။ “မဇ္ဈိမ ပဋိပဿီ” ဆိုတဲ့ အလယ်အလတ်ကျင့်စဉ်၊ အလယ်အလတ်လမ်းစဉ်ကို မလျှောက်လှမ်းနိုင်သေးသရွေ့ တစ်ဖက်စွန်းအတွေးတွေ၊ တစ်ဖက်စွန်းကျနေတဲ့ အပြုအမူတွေက ရှိနေမှာပါပဲ။ တစ်ဖက်စွန်းကျတဲ့အတွေးတွေနဲ့ ပြုမူလှုပ်ရှားတဲ့ နေရာဒေသတွေဆိုတာ မငြိမ်းချမ်းနိုင်ပါဘူး။

အတ္တဦးဆောင်တဲ့ ငါ့နေရာ၊ အတ္တလွှမ်းမိုးတဲ့ ငါဆိုတဲ့နေရာတွေမှာ မနေမိအောင်၊ အမြဲမနေမိအောင်၊ ရုန်းထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမှာပါ။ လောကမှာ ဆုံးမရအခက်ဆုံးသူတွေဟာ “တခြားမဟုတ်” ပါဘူး။ “မိမိကိုယ်တိုင်” ပါပဲ။

လောဘအမှောင်၊ ဝေါသအမှောင်၊ မောဟအမှောင်တွေက ဖြစ်ရပ်တိုင်းမှာ လွှမ်းမိုးနေခဲ့ရင် “ငြိမ်းချမ်းသာယာမှု” နဲ့ ဝေးနေကြရဦးမှာပါပဲ။ ငါ၊ ငါ့အဖွဲ့အစည်း၊ ငါ့လူမျိုး၊ ငါ့နေရာဆိုပြီး ပညတ်အနေနဲ့ ကိုင်စွဲထားခွင့် ရှိပေမယ့် လုပ်ရပ်တိုင်းမှာ၊ အပြောအဆို၊ အပြုအမူတိုင်းမှာ ငါဆိုတဲ့ အတ္တနဲ့ မလုပ်ကြဖို့၊ မပြောကြဖို့၊ မတိုက်ခိုက်ကြဖို့တော့ အမြဲလိုအပ်ပါတယ်။

ငါဆိုတဲ့နေရာမှာ အမြဲမနေသင့်ပါဘူး။ သူဆိုတဲ့ နေရာလေးကို လည်း ဝင်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် “ကိုယ်ရယ်၊ သူရယ်” ဆိုတဲ့

နှစ်ဦးကြားကခွဲထွက်ပြီး ကိုယ်နဲ့သူ့ကို ဆက်မလိုက်ဘဲ တတိယပုဂ္ဂိုလ်၊ တတိယနေရာကနေ မျှမျှတတဖြေရှင်းပေးတဲ့သူ၊ မျှမျှတတ တွေးခေါ်ပေးတဲ့ နေရာမှာနေပေးတတ်တဲ့ အလေ့အထလေးတွေလည်း ထွန်းကားစေချင်ပါတယ်။ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လည်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လူ့အားတွေက "ကိုယ့်နေရာမှာ"၊ "ငါဆိုတဲ့နေရာ" မှာပဲ အမြဲနေတတ်ကြလို့ပါ။ သူ့နေရာမှာလည်း နေကြည့်ပေးပါ။ တတိယနေရာမှာလည်း နေကြည့်ပေးပါ။ တစ်ခုခုတော့ အဖြေထွက်လာမှာပါ။ ။

* * * *

The Daily Eleven သတင်းစာ
(၂၅-၄-၂၀၁၄)

“ခါတို့ပြည်၊ ခါတို့မြေ” တူ
ကြေးကြော်နေကြဝေထို
စို့မပိုင်တာတွေက များနေသည်၊
မြန်မာပြည်မှာမွေး၊ မြန်မာပြည်မှာ
ကြီးပြင်းခဲ့ကြသော
မြန်မာပြည်သားအချို့အတွက်
မြန်မာ့မြေပေါ်မှာ
မြေချစရာနေရာရှိ၊
နေရာတိမ်မရှိ၊
ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို
မြင်တွေ့နေရတာ
“နှိုင်းချိန် ယှဉ်ပြရောတွေ” ထ
ရှိလာပြန်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသား
မဟုတ်သည့်သူတွေထ
နည်းမျိုးစုံဖြင့် နေရာများစွာ
မြေများစွာရှိနေကြသည်။
အကာအကွယ်တွေရနေကြသည် .

နေရာနဲ့ ဝေဒနာ

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေရာလေးမှာပဲ ခေါင်းချတဲ့အထိ နေသွားချင်တယ်။ ဒီနေရာလေးကနေ ထွက်မသွားချင်ဘူး။ ဒီနေရာလေးကနေ ရွှေ့ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ ပူလောင်နေရလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ အသိဆုံးပါ။ ရှင်တို့ ကျွန်မတို့နေရာကနေ ခံစားကြည့်ပေးပါလား။ အခြေတကျဖြစ်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုကနေ ဘာဖြစ်မယ်မသိတဲ့နေရာတစ်ခုကို ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ ကျွန်မတို့က ရွှေ့ရမှာလဲ။ ကျွန်မတို့ဘဝ အောက်ဆုံးထိ ထိုးကျနေပါစေဦး။ မစားတစ်လှည့် စားတစ်လှည့် နေနေရပါစေဦး။ ကျွန်မတို့ရဲ့ မူလနေရာကိုချစ်တယ်။ ကျွန်မတို့နေရာဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ကမ္ဘာပါပဲ။ ရှင်တို့တွေ မျှမျှတတတွေးကြည့်ပေးပါ”

ရွှေ့ပြောင်းခံပြည်သူတစ်ဦးရဲ့ ရင်ဖွင့်စကားပါ။ သူတို့နေရာကို ဝင်ပြီး ခံစားကြည့်မိပါတယ်။ သက်သာရာ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ။ သူတို့၏ ဘဝ အချိုးအကွေ့တစ်ခုက သေးသေးမွှားမွှားမဟုတ်။ အဆင်မပြေမှုများစွာ၊ ဝေဒနာများစွာ၊ သောကများစွာဖြင့်ပါ။ မိသားစုလိုဆိုကတည်းက တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ အနှောင်အဖွဲ့တွေ သံယောဇဉ်တွေဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော အဖွဲ့အစည်းငယ်တစ်ခုပင်။ သံယောဇဉ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ကမ္ဘာငယ်လေးတွေ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည့်အခါတွင် ဘဝတွေက ‘မရီဖရဲ’ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုဒုက္ခမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ဝယ်စဉ်က ခံစားခဲ့ရဖူးသည်။ 'ဂဂ အရေးအခင်း' အပြီး အင်းစိန်ဆယ်မိုင်ကုန်းမှာ နေခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်သားတွေကို ပြောင်းရွှေ့ခိုင်းခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့စဉ်က ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာများကြောင့် ယနေ့ခေတ်ပြောင်းရွှေ့ခံပြည်သူများ ဘယ်လိုခံစားကြရသည်ကို ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ ဘာကြောင်းကြောင့် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်ဆိုသည်ကို မပြောချင်တော့သော်လည်း မပြောင်းချင်ဘဲ ပြောင်းရွှေ့ရသည်ကတော့ အမှန်တရားပင်ဖြစ်သည်။

ဝန်ထမ်းများကို ရာထူးတိုး၍ နယ်ပြောင်းခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ ငွေကြေးတတ်နိုင်၍ တစ်ရွာတစ်ကျိအောက်၍ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်း မျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ မလွန်ဆန်နိုင်သော အာဏာပါဝါများကြောင့် မခွဲချင်သောနေရာကို ခွဲခဲ့ရ၏။ မသွားချင်သောနေရာကို သွားခဲ့ရ၏။ အသစ် အဟောင်းနှစ်ခုကြားမှာ သောက ပရိဒေဝ၊ နာကြည်းမှုတွေ၊ ဝေဒနာတွေက အပိုဆုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နေရာနောက်မှာ ဝေဒနာကတစ်ပါလာစမြဲပင်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်က ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ရွှေ့ပြောင်းပေးသော စစ်ကားကြီးများပေါ်သို့ မစက်ချင်တက်ချင်ဖြင့် လေးလံစွာတတ်ခဲ့ကြရသည်။ ကားဘီးမရွေ့ခင် အားလုံး၏ မျက်စိများက မိမိ၏ နေရာဟောင်းများဆီသို့သာ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည်လည်း ကျွန်တော်တို့ခြံကြီးကို သံယောဇဉ်မကင်းစွာဖြင့် ကြည့်နေမိကြသည်။ ခွေးကြီးရန်လုံကလည်း တစ်ဖီဖီဖြင့်။

မိမိမခွဲခွာချင်သော နေရာဟောင်းလေးများကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ကြည့်ခဲ့ရပြီး ရင်ကွဲနာကျခဲ့ရသူတွေ၊ မူးလဲမေ့မြောသွားတဲ့သူတွေ ရှိခဲ့သည်။ အသက်ဆုံးရှုံးသည်အထိ ခံစားမှုပြင်းထန်သည့် သူတွေလည်းရှိသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းကပင် "နေရာဆိုသည်မှာ" လူသားတို့၏ နှလုံးသည်းပွတ်ဆိုသည်ကို ဉာဏ်မမိတမိဖြင့် နားလည်ခံစားမိခဲ့သည်။

အရွှေ့အပြောင်းတွေကြားတွင် ကလေးများ၏ ပညာရေးအနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စားဝတ်နေရေးအခက်အခဲက တစ်ခုမကများစွာ ရှိနေပြန်၏။ နေရာသစ်တစ်ခုမှာ အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်ဖို့အတွက် ရုန်းကန်မှုတွေက များစွာပင်။ ဆွေးမြည်ပူဆွေးနေသော ဝေဒနာတို့ကို အတင်းအကျပ်ဖြေသိမ့်

ရပြန်၏။ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၏ တရားခံဖြစ်ခြင်းကို မုန်းတီးနာကြည်းရသော ဝေဒနာအထွတ်အထိပ်များကို ကြိတ်မှိတ်ကုစားရပြန်သည်။ နေရာအရွှေ့တစ်ခုအတွက် ရင်ထဲတွင် မရွှေ့နိုင်သေးသော ဝေဒနာတွေက များစွာများစွာ ရှိနေပါ၏။ အရွှေ့ခံပြည်သူများနည်းတူ အသိမ်းခံပြည်သူများ၏ ဝေဒနာများသည်လည်း ဤရွှေ့ဤမျှဟုပြောပြ၍ ခရေအောင်ပင်။ ကိုယ်ချင်းစာတရားထား၍ ဖြေရှင်းပေးစေလိုပါသည်။ နေရာများ၏ ဝေဒနာများက များလေစွဟု ဆိုချင်မိပါသည်။

လူဆိုသည်မှာ “ကိုယ်မွေးဖွားနေထိုင်ရာ အရပ်ဒေသ၊ ရဟန်းပြုခဲ့ရာ နေရာ၊ တရားထူးရရာနေရာတွေကို” မမေ့သင့်ဘူးလို့ ဗုဒ္ဓရဲ့ ပိဋကတ်တော်တွေမှာ လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မွေးဖွားနေထိုင်ရာ နေရာကို လုံးဝမမေ့သင့်ကြသည်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆန္ဒ၊ သဘောတူညီမှုမပါဘဲ နေရာတစ်ခုကို ရွှေ့ခဲ့ရသည်ဆိုတော့ နေရာဟောင်းကို ကြည့်မိတိုင်း သတိရတိုင်း ခံစားမှုဝေဒနာတို့က အတိုင်းမသိ ဖြစ်ပေါ်လာစမြဲပင်။ နေရာနောက်က ဝေဒနာတို့၏ အရိပ်ကားကြီးမားပါ၏။ လူများစွာ ရွှေ့ပြောင်းမှုထဲတွင် ပါဝင်နေသည့်အခါ များစွာသောလူများစွာတို့၏ နှလုံးသားထဲတွင် နေရာအတွက် ဝေဒနာတွေများစွာရှိနေခဲ့သည်။

“ဒွန်းစက္ကားတွေဆိုတာ သူများတွေ ငိုကြွေးချက်မနဲ့ အသုဘရုပ်အလောင်းထမ်းလာတာမြင်လေ သူက ပြုံးလေပဲတဲ့။ သူများငိုလေ သူ့အတွက် အကန့်ရှိလေကိုးကွ။ သူများတွေ အခက်တွေ့လေ ပျော်နေတတ်ကြသူတွေဟာ ဒွန်းစက္ကားပျော် ပျော်နေကြသူတွေ” ဟု မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးက “စီးပွားရှာ ပြည်နာမှ” ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်အောက်က တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားများကို ထိုသို့ဆုံးမခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွင်းမှာ နေရာတစ်ခုအတွက် ဒွန်းစက္ကားအပျော် ပျော်နေသည့်သူတွေ ရှိနေပါလားဟု နေရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး မှတ်ချက်ချမိသည်။

တခြားအစွဲတွေ ကင်းကြသော်လည်း “နေရာစွဲ” ဆိုသည်မှာ လူတိုင်းတွင် ရှိတတ်ပါသည်။ ကိုယ့်နေရာ၊ ကိုယ့်ဒေသ၊ ကိုယ့်ရပ်ရွာကို ချစ်တတ်သည့် သဘာဝက လူတိုင်းတွင် ရှိပါ၏။ မတတ်သာသည့် မရှောင်လွှဲနိုင်သည့် အခြေအနေအချို့မှလွဲ၍ ကိုယ့်ရပ်ရွာ၊ ကိုယ့်ဒေသကို မစွန့်ခွာချင်ကြသူတွေ များပါသည်။

ကျွန်းကျော်တွေကို အင်အားသုံးနှိမ်နင်းဖြေရှင်းနေသည်ကိုလည်း နေရာအနှံ့မြင်တွေ့၊ ကြားသိနေရသည်။ ဘာကြောင့် ကျွန်းကျော်ကြသည်။ ဘာကြောင့်နှိမ်နင်းရသည်ကလည်း အကြောင်းကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်။ မကောင်းသည့် အကျင့်တစ်ခုကိုတော့ ကြားကနေမြင်တွေ့မိသည်။ တစ်အိမ်စ၊ နှစ်အိမ်စ စဆောက်စဉ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေကြသည်။ များပြားလာမှ နှစ်ချီကြာမှ အင်အားသုံးဖြေရှင်းသည်တ မကောင်းဟုမြင်မိပါသည်။ သဘာဝမကျသော မူဝါဒအချို့ကို ပြင်ဆင်ဖို့လိုနေသည်ဟု “နေရာက” ညွှန်ပြခဲ့သည်။

“ဒါတို့ပြည်၊ ဒါတို့မြေ” ဟု ကြွေးကြော်နေကြပေမယ့် ဒို့မပိုင်တာတွေက များနေသည်။ မြန်မာပြည်မှာပေ။ မြန်မာပြည်မှာကြီးပြင်းခဲ့ကြသော မြန်မာပြည်သားအချို့အတွက် မြန်မာ့မြေပေါ်မှာ ခြေချစရာနေရာမရှိ။ နေစရာအိမ်မရှိ။ ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို မြင်တွေ့နေရတော့ “နှိုင်းချိန် ယှဉ်ပြစရာတွေ” က ရှိလာပြန်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသားမဟုတ်သည့်သူတွေက နည်းမျိုးစုံဖြင့် နေရာများစွာ၊ မြေများစွာရှိနေကြသည်။ အကာအကွယ်တွေ ရနေကြသည်။ နိုင်ငံသားများအတွက် နေရာနောက်က ဝေဒနာများကား ပြင်းထန်လွန်းပါသည်။ နေရာနှင့်ဝေဒနာအတွက် ခြေရှင်းပေးရန် မည်သူ့မှာ တာဝန်ရှိပါသနည်း။ မြေယာမဲ့၊ အိမ်ရာမဲ့များအတွက် တစ်နည်းပြောရသော် မြန်မာပြည်သားများဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည်တွင် နေစရာမရှိသူများအတွက် မြန်မာပြည်အစိုးရနှင့် မြန်မာပြည်သူပြည်သားများ ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်း အဖြေရှာပေးဖို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ နေရာနောက်က ဝေဒနာများအတွက် ဖြေရှင်းပေးနိုင်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုမိပါသည်။ ။

The Daily Eleven သတင်းစာ
(၁-၃-၂၀၁၄)

ကျွန်တော်တို့ အတွက်ရရှိခဲ့တဲ့
သင်ခန်းစာကတော့
အချိန်ကိုအကျိုးရှိရှိအသုံးပြုသောလျှင်
ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့
“နေရာ” ဆိုတာကိုရကြမှာပါ။
အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်အပေါ်အဝင်
အားလုံးသောနိုင်ငံသားတွေဟာ
မိမိကိုယ်ပိုင်အချိန်ကို မဖြုန်းတီးဖို့လိုသလို
သူတစ်ပါးအချိန်တွေကိုလည်း
မပိုးပိစေဖို့ လိုအပ် . . .

အချိန်နဲ့နေရာ

“ပြက္ခဒိန်တွေပေါ်ကို ကျွန်မ ခဏခဏရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အချိန်မှန်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့”။ အဲဒီစကားကို ပြောခဲ့တဲ့ သူက ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး “မာရီလင်မွန်ဂိုး” ပါ။ သူပြောတဲ့ အတိုင်း ပါပဲ။ ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်နေပေမယ့် အချိန်ကိုမလေးစားခဲ့သလို ဖရိုဖရဲဆန်ခဲ့တဲ့သူဘဝဟာ တိုတောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာကို အားလုံးအသိပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့လူသားတွေကရော အချိန်တွေကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချခဲ့ကြလားဆိုရင် အားမရစွာနဲ့ဘဲ ဖြေကြရမှာပါ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် သိသိသာသာရော၊ မသိမသာရော အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးခဲ့ကြပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်အချိန်တွေကို ယူဖြုန်းသွားတဲ့အခါမှာ အကြိမ်ရေများရင် များလာသလို အချိန်ကိုတန်ဖိုး ထားနားလည်သူတွေအတွက် အများကြီးနစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေ ဖြစ်စေတာပါပဲ။

လောကမှာ အစားပြန်မရတဲ့အရာတွေဟာ “အချိန်နဲ့ မိဘ” ပါပဲတဲ့။ နောက်ပြန်မလှည့်တတ်တဲ့ အချိန်တွေကို အမိအရဖမ်းဆုပ်မယူခဲ့ဘူးဆိုရင် နောင်တတရားတွေ ရင်မှာပိုက်ရတော့မှာပါ။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်အချိန် ဆိုတာ ကိုယ့်တွက်ကိန်းနဲ့ ကိုယ်ရှိနေနိုင်ကြတာပါပဲ။ အဲဒီအတွက် မိမိကိုယ် တိုင် ကိုယ့်အချိန်ကိုယ်လေးစားတတ်မယ်ဆိုရင် သူတစ်ပါးရဲ့အချိန်ကိုလည်း လေးစားတတ်လာမှာပါ။

ဖိတ်စာတွေထဲမှာ အစည်းအဝေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခမ်းအနားတစ်ခုခုပဲ ဖြစ်ဖြစ် “ဘယ်နှစ်နာရီအရောက်ကြွပါ” ဆိုတာမျိုးပါလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

သတ်မှတ်ထားတဲ့နာရီအတိုင်းရောက်အောင်လာတဲ့သူဆိုတာ ရှားပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်အတိုင်း အတိအကျ တွင်းပတဲ့ပွဲ၊ အခမ်းအနားဆိုတာကလည်း ရှားပါတယ်။ ဟိုလူစောင့်၊ ဒီလူစောင့်၊ ဟိုလူ မလာသေးလို့၊ လူကြီးမလာသေးလို့ဆိုတဲ့အကြောင်းအရာတွေက အချိန်ကို အတိအကျလိုက်နာသူတွေအတွက် များစွာစိတ်ပျက်စရာကြီးပါ။

မြန်မာပြည်က အခမ်းအနား၊ ပွဲတော်မျိုးစုံမှာ အချိန်ကိုလေးစား တတ်မှုက နိုင်ငံတကာကို မမီသေးဘူးလို့ပြောရမှာပါပဲ။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားသားတော်တော်များများဟာ အချိန်နဲ့ပတ်သက်လာရင် လေးစားမှု အပြည့်ရှိကြပါတယ်။ ဒီအချိန်စမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့မျက်နှာမှမထောက်ထတ်ပါဘူး။ အတိအကျစတတ်၊ လုပ်ဆောင်တတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံသားတွေလည်း အချိန်ကိုလေးစားတတ်မှုစံချိန်တွေကို မြှင့်တင်ကြရ တော့မှာပါ။

“စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ” စသောအချိန်တိုလေးများကို ပေါင်းစည်းထားခြင်းသည်ပင် အသက်မည်၏။ ထို့ကြောင့် အသက်ကိုတန်ဖိုးထားရမည်။ “ကုသိုလ်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာ” သုံးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးကိုမျှမရဘဲ အချိန်ကို ဖြုန်းတီးသူများသည် အသက်ကို ဖြုန်းတီးသူများပင်ဖြစ်သည်ဟု မေတ္တာရှင် ဆရာတော် အရှင်ဇေယျက အချိန်နှင့်ပတ်သက်၍ လေးစားမှုရှိရန် ဆိုဆုံးမခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိအသုံးချတတ်သူများဟာ ဘဝမှာ နေရာကောင်း၊ ဌာနကောင်း၊ အောင်မြင်မှုကောင်းတွေဆိုတဲ့ “နေရာ” တစ်ခုကိုရဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး။ အဲဒီအတွက် ပေးဆပ်မှုက အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုခဲ့ခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ အစားထိုးမရတာအချိန်ဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုလည်း သိကြတာပါပဲ။ အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိအသုံးပြုရမယ်ဆိုတာ ကိုလည်း နားလည်တတ်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေအနေနဲ့ သိထားတဲ့အတိုင်း နားလည်ထားတဲ့အတိုင်း မကျင့်ကြံနိုင်ကြသေးပါဘူး။ အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးမချနိုင်သေးကြပါဘူး။ အဲဒီအတွက် အကျိုးအပြစ်တွေက ကျွန်တော်တို့မှန်းထားတဲ့ “နေရာ” တစ်ခုကို မရောက်တော့တာ ပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ကိုးကွယ်တဲ့မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ အချိန်တွေကို ဘယ်လိုအသုံးပြုခဲ့တယ်ဆိုတာကို (တစ်ဘဝသာသနာ) ဆိုတဲ့စာအုပ်ထဲမှာ ကျမ်းပြုဆရာတော်က ဖော်ပြထားပါတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ “၂၄” နာရီမှာ ၁ နာရီနဲ့ မိနစ် ၂၀ မျှသာ ကျန်းမာရေးအကျိုးငှာချိန်းထားပြီး ၂၂ နာရီနဲ့ မိနစ် ၄၀ လုံးလုံးမရပ်မနားအများအကျိုးဆောင်ရွက်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် တစ်နှစ်မှာ နာရီပေါင်း ၈၁၇၆ နာရီမျှ အလုပ်လုပ်တော်မူပြီးနေ့စက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည့်တိုင်အောင် နာရီပေါင်း ၃၆၇၉၂၀ မျှ အလုပ်လုပ်သွားခဲ့ပါတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ “ကျွန်ုပ်တို့” မှာ မည်သူမျှမယှဉ်နိုင်တဲ့ (စံ) လွန်သောပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

ဘုရားဖြစ်တဲ့အချိန်မှာတောင် အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားအသုံးပြုခဲ့တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ ပါရမီဖြည့်စဉ်အလောင်းတော်ဘဝက မည်မျှအထိအချိန်ကို အကျိုးရှိရှိအသုံးပြုခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အတွက်ရရှိခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ အချိန်ကိုအကျိုးရှိရှိအသုံးပြုမှသာလျှင် ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ “နေရာ” ဆိုတာကိုရကြမှာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် အပါအဝင်အားလုံးသောနိုင်ငံသားတွေဟာ မိမိကိုယ်ပိုင်အချိန်ကို မဖြုန်းတီးဖို့လိုသလို သူတစ်ပါးအချိန်တွေကိုလည်း မခိုးမိစေဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အချိန်ကိုအကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုကြရမှာပါ။ ။

The Daily Eleven သတင်းစာ
(၁၁-၄-၂၀၁၄)

ကျတော်စွာတစ်ခေတ်က ခမိဘကတော့ကုန်
လေးစားလှပေမယ့် နေ့စဉ်ကတော့ကုန်
ကိုင်ကိုင်လုပ်လုပ် ပေးပေးပါ။
တစ်ခေတ်ကတော့ တစ်ခေတ်ကတော့
နေ့စဉ်ကတော့ကုန် လေးစားလှပေမယ့်

အေးချမ်းစွာ နေချင်ပါတယ်

ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က “7 Day Daily” သတင်းစာမှာ အမေရိကန် နိုင်ငံသား ဒေါက်တာဂျက်ကွန်းဖီးလ်ဒ်က အမုန်းစကားဖြင့် ဟောပြောမှုများ ဟာ မြန်မာနိုင်ငံကို ဘေးဒုက္ခရောက်စေရန် ဦးတည်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောကြားထားတာတွေကို ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ 7 Day သတင်းစာကို ဖတ်မိ သူတိုင်း ဒေါက်တာဂျက်ကွန်းဖီးလ်ဒ်ပြောစကားတွေကို သတိထားမိကြမှာပါ။

ဒေါက်တာဂျက်ကွန်းဖီးလ်ဒ် စိုးရိမ်နေသလို အမုန်းစကားတွေ ကြောင့် “ပဋိပက္ခဖြစ်မှာကို” စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေတဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ငြင်းဆိုမရတဲ့ အချက်တစ်ခုပါပဲ။ လက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အရွေ့ဟာ သတိကြီးစွာထားပြီး လုပ်ဆောင်ကြရမှာပါ။ “ဝှက်ဖဲတွေက” တစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ်၊ မထင်ထားတာတွေက တစ်ခုမကများစွာ ဖြစ်ဖြစ်လာ တာဟာ နိုင်ငံသားတွေရဲ့ “ကံကြမ္မာ” ကြောင့်လား (ဒါမှမဟုတ်) ကျွမ်းကျင်တဲ့ “လှည့်စားမှု” တွေကြောင့်လားဆိုတော့ ခန့်မှန်းမရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံသားတွေအနေနဲ့ အနာဂတ်ခရီးကို သတိနဲ့ ပညာမပါဘဲ ဖြတ်သန်းလို့မရပါဘူး။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မှားယွင်းမိကြရင် (ဒါမှမဟုတ်) သတိ၊ ပညာလွတ်ကင်းပြီး မှားယွင်းမိကြရင် (ဒါမှမဟုတ်) “ပဋိပက္ခန္တံထဲကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြရင် နောက်ဆုံးလျှောက် ကြရမယ့်လမ်းက ဒေါက်တာဂျက်ကွန်းဖီးလ်ဒ်ပြောတဲ့ ဆင်းရဲခြင်းလမ်းမကြီး”

ပါပဲ။ ဆင်းရဲခြင်းဆိုကတည်းက “ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ၊ အသွားအလာဆင်းရဲ” ဆိုတဲ့ ဆင်းရဲခြင်းမျိုးစုံပါတဲ့ လမ်းမကြီး ပါပဲ။ ငြိမ်းအေးသာယာတဲ့ “ချမ်းသာခြင်းလမ်းမ” ကို ရွေးချယ်နိုင်ဖို့ စဉ်းစား ထားကြရမှာပါ။

ဂျက်ကွန်းဖီလ်စ်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ချီးကျူးစရာပါ။ အဲဒါက “မြန်မာနိုင်ငံကို ကမ္ဘာက “ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်” လို့ မြင်ကြတာဟာ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ၊ သစ်တောတွေကြောင့်သာမကဘဲ “နစ်ပေါင်း ထောင်ချီ” သယ်ဆောင်လာတဲ့ “မြတ်ဗုဒ္ဓ” ရဲ့ “တရားဓမ္မများ” နဲ့ “မတူ ကွဲပြား” တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုများကို ညွှန်းဆိုပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံလို့ မြင်ကြတာပါ။ အဲဒီစံချိန် စံညွှန်းတွေကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းဖို့လိုပါတယ်” လို့ အကြံပေးထားပါတယ်။ သူပြောတဲ့ အချက်အလက်တွေဟာ “နိုင်ငံခြား သားတစ်ယောက်” ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အတွက် စဉ်းစားစရာ “အဖြေ တစ်ခု” ရခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံသား အများစုဟာ ဗုဒ္ဓရဲ့ သာဝကတွေ၊ တပည့်တွေပါ။ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမတွေကို စဉ်ဆက်မပြတ် ကျင့်သုံးလာခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါ။ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်၊ ဗုဒ္ဓဟောကြားတဲ့ တရားတွေထဲမှာ ပဋိပက္ခဖြစ်ဖို့၊ အငြိမ်းထား ရန်ဖို့၊ အနိုင်ကျင့်ဖို့ ဟောကြားထားတဲ့တရားစကားတွေ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မှ မရှိပါ ဘူး။ လမ်းညွှန်မှုလည်း မရှိပါဘူး။ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင် ရန်ဖို့၊ ရန်စောင်မှုတွေထဲ မပါဝင်ခဲ့သလို “ရန်ငြိမ်းကြောင်း၊ အာယာတမထားသင့်ကြောင်းတရား” တွေကိုပဲ စဉ်ဆက်မပြတ် ဟောကြားခဲ့တာပါ။ လူအပေါင်းကို ငြိမ်းချမ်းရေး နယ်ပယ်ထဲကိုပဲ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ ကိုယ်စိစစ်နိုင်ဖို့ “ကာလာမ” သုတ်တော်ကို မြတ်ဗုဒ္ဓက ဟောပြောထားခဲ့ပါတယ်။ ကာလာမ သုတ်တော်ကို ဖတ်ဖူးသူတိုင်း မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ အတင်းအဓမ္မစွဲကိုင်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိကြမှာပါ။ ဒီမိုကရေစီမဆန်တဲ့ပုံရိပ်တွေ ပြန်လည် မြင့်တင်ဖို့အတွက် “ငြိမ်းချမ်းတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့” နေထိုင်ကြဖို့ပါပဲ။

“၂၀၁၃ နဲ့ ၂၀၁၄” အကူးမှာ ဘာသာတရားကို “ပန်းပြတဲ့” အသံ တွေဟာ ကျယ်လောင်လွန်းပါတယ်။ ပန်းပြလွန်းအားကြီးတယ်လို့ မြင်မိပါ တယ်။ မထင်မှတ်တဲ့ ဝှက်ဖဲတွေများလွန်းပါတယ်။ ဦးတည်ချက်တွေက “အဖွဲ့

အစည်းတစ်ခု၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်” ကို တိုက်ခိုက်နေတာကိုပဲ များစွာ တွေ့ရပါတယ်။ ဘာသာတရားဆိုတာ “ညစ်ပတ်တဲ့” ပေါ်လစီတွေနဲ့ ရောထွေးလိုက်ရင် ဘာသာတစ်ခုဟာ ဘယ်လောက်ပင် မွန်မြတ်ကောင်းမွန် နေပါစေ “သူတစ်ပါးဝေဖန်စရာ၊ ထောက်ပြစရာ၊ ရွတ်ချစရာ” တွေဖြစ်တတ် ပါတယ်။ အဲဒီအချက်ကို သတိပြုသင့်ပါတယ်။ ဘာသာတရားကို ခုတ်မလုပ် သင့်ပါဘူး။ သန့်ရှင်းကောင်းမွန်တဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ပဲ “နုနယ်သေးတဲ့ မြန်မာ့ ဒီမိုကရေစီခရီးကို” ပါဝင်ဖြတ်သန်းစေချင်ပါတယ်။

နော်ဝေးဒဿနိကဆရာကြီး “ယောစတိုင်းဂါ” ရဲ့ အဆိုအမိန့် တစ်ခုက ယူတတ်ရင် သင်ခန်းစာပါပဲ။ “ဗုဒ္ဓက နေရာတစ်ခုကို လက်ညှိုး ထိုးပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေက ဗုဒ္ဓပြတဲ့နေရာကို မမြင်ကြဘူး။ ဗုဒ္ဓရဲ့ လက်ညှိုးကိုပဲ မြင်ကြတယ်” ဆိုတဲ့ အဆိုအမိန့်ပါပဲ။ ဆိုလိုတာက မြတ်ဗုဒ္ဓက ဘာကို ရည်ရွယ်ပြသတယ်ဆိုတာ မသိကြဘဲ ဗုဒ္ဓရဲ့လက်ညှိုးကိုပဲ မြင်ကြ၊ ကြည့်နေကြတာဟာ “ကျင့်စဉ်တခြား၊ လုပ်နေကြတဲ့ အပြုအမူက တခြား” ဖြစ်နေကြတယ်လို့ ဆိုလိုဟန်ပါ။

အုပ်စုဖွဲ့ အနိုင်ကျင့်ခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်တဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ပုတ်ခတ်ခြင်း၊ မမှန်ကန်တဲ့ အောက်လမ်းနည်းတွေသုံးခြင်းဟာ လူသား မဆန်ပါဘူး။ ဘာသာတရားနဲ့အညီနေကြတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ စစ်ပွဲ တကာစစ်ပွဲတွေထဲမှာ (ဒါမှမဟုတ်) ပဋိပက္ခတွေထဲမှာ ဘာသာတရားကို အစွဲပြုပြီးဖြစ်တဲ့ စစ်ပွဲတွေ၊ ပဋိပက္ခတွေဟာ အရှိန်ပြင်းထန်သလို ပြည်သူ့ ပြည်သားတွေအနေနဲ့လည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးလုံးထိခိုက်နစ်နာရဆုံးဆိုတာကို ဘာသာတရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လက်ခံကြသူတိုင်း သိနားလည်ကြမှာ ပါ။ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်လာတဲ့ သွေးထိုးမှုတွေကို သတိပညာမလွတ်စေဘဲ “ပါး နပ်လိမ္မာစွာ” ဖြေရှင်းတတ်ဖို့လိုပါတယ်။

ဒီနေ့လို ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းခေတ်ကြီးထဲမှာ တရားမှု၊ မတရားမှု အခွင့်အရေးချိုးဖောက်မှု၊ မချိုးဖောက်မှုဆိုတာကို အလွယ်တကူမြင်တွေ့၊ ကြားသိနိုင်ရတဲ့ ခေတ်ပါပဲ။ နိုင်ငံတကာက အလွယ်တကူ မြင်တွေ့ကြားသိ ကြသလို ငျက်ကွန်းဖီးလ်ဒ်ဝေဖန်ထောက်ပြမှုမျိုးနဲ့လည်း “အပြုသဘော ဆန်ဆန်” ထောက်ပြလာတာတွေ ရှိလာပါတယ်။ ဟိုတုန်းကလို “လူမသိ၊

သူမသိ မြန်မာမဟုတ်” တော့ပါဘူး။ “လူသိရှင်ကြားမြန်မာ” ဖြစ်နေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေ သတိပြုသင့်ပါတယ်။ နိုင်ငံကြီးသားဆန်အောင်၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံသား ပီသအောင် “အမြင်တွေ၊ အသိဉာဏ်တွေကို” ဖြန့်ကြက်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အစိုးရအနေနဲ့လည်း တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးရရှိဖို့အတွက် အပြည့်အဝအာရုံစိုက်ပြင်ဆင်သင့်ပါတယ်။ နိုင်ငံသားအားလုံးကလည်း ပြဿနာရပ်တိုင်းကို ပဋိပက္ခနဲ့ ဖြေရှင်းချင်တဲ့စိတ်တွေကို ဖျောက်ဖျက်ကြရမှာပါ။ တရားဥပဒေနဲ့အညီ ဖြေရှင်းဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာတရားများရဲ့ အဆုံးအမနဲ့အညီပြုမူ နေထိုင်ခြင်း၊ တရားဥပဒေကိုလေးစားလိုက်နာခြင်း၊ လူ့အချင်းချင်းမေတ္တာထားဆက်ဆံခြင်းများဟာ သိက္ခာရှိရှိနေထိုင်ခြင်းတွေပါပဲ။

မေတ္တာရှင် ဆရာတော်ရဲ့ “အရှုံးမရှိသော ဒဿန” စာအုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ အသောကမင်းကြီးရဲ့ ခံလူချက်တစ်ချို့ကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ “လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ မိမိဘာသာတရားကိုသာ လေးစားကြည်ညိုပြီး အခြားဘာသာတရားများကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှုမပြုသင့်၊ မပြုထိုက်ပါ။ တစ်ကြောင်းမထောက် တစ်ကြောင်းထောက်ထားကာ အခြားဘာသာတရားများကို လေးစားဂုဏ်ပြုသင့်တယ်။ ထိုသို့ ပြုမူခြင်းအားဖြင့် မိမိဘာသာတရားကြီးပွားတိုးတက်ရေးကို ကူညီခြင်းကိစ္စပြီးမြောက်သည့်အပြင် အခြားဘာသာတရားများကို ကျေနူးမြုတ်ခြင်းကိစ္စပြီးမြောက်တယ်” လို့ အသောကမင်းကြီးက ဆိုခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ခရီးထဲမှာ အမုန်းတရားတွေ၊ ပဋိပက္ခတွေကို အမြဲထာဝရအမြစ်မတွယ်စေချင်ပါဘူး။ စဉ်ဆက်မပြတ် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်လာတဲ့ မြန်မာပြည်သားတွေဟာ ငြိမ်းချမ်းစွာပဲ နေထိုင်လိုကြပါတယ်။ မချမ်းသာရင်နေပါစေ၊ အေးချမ်းတဲ့ ဘဝကိုပဲ မက်မောကြပါတယ်။ မြင်ခဲ့ရတဲ့ ပဋိပက္ခရဲ့ ဆိုးကျိုးအနိဋ္ဌာရုံတွေကို ထပ်ပြီးမတွေ့ကြုံချင်ကြပါဘူး။ အဲဒီအတွက် တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ပဋိပက္ခဖြစ်စေမယ့် အမုန်းစကားတွေ ရပ်တန့်သင့်ပါတယ်။ ပဋိပက္ခဖြစ်စေမယ့် သွေးထိုးလှုံ့ဆော်မှုတွေ၊ ဖန်တီးနေမှုတွေကို သတိပြုသင့်သလို အရေးယူတားဆီးမှုတွေ

ပြုလုပ်သင့်ပါတယ်။ ပဋိပက္ခအသွင်နဲ့ နိုင်ငံရေးထဲကို မစွက်ဖက်ဖို့ပြောချင်ပါတယ်။ ပြည်သူ့အားလုံးဟာ အေးချမ်းစွာနေလိုကြောင်းကို သိထားသင့်ပါတယ်။ ။

* * * *

7 Day သတင်းစာ
(၁-၃-၂၀၁၄)

ကိုသုံးရဲ့ အပြုအမူတိုင်းမှာ
သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်မှု ရှိ မရှိ၊
သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ
နာကျင်စေမှုရှိ မရှိ
စဉ်းစားတတ်ဖို့ပါပဲ။
သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ
နာကျင်စေမယ်၊
ထိခိုက်စေမယ်ဆိုရင်တော့ —

အတုံအလှည့်၊ အကြောင်းအကျိုး

“ဝဋ်မှာအမြဲ ငရဲမှာအပ” ဆိုတဲ့စကားလေးကို ကြားဖူးကြမှာပါ။ “ဝဋ်လည်မယ် သတိထား” ဆိုတဲ့စကားတွေလည်း လူမှုလောကကြီးထဲမှာ သုံးနှုန်းနေကြတာပါပဲ။ တကယ်တော့ ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ ရှောင်တိမ်းမရတဲ့ ဘေးတစ်ခုဆိုရင် မမှားပါဘူး။ ငရဲဆိုတာကြီးက သေမှ သိရမှာ။ ဝဋ်ဆိုတာက လက်ငင်းချက်ချင်းလည်နေတတ်တာတွေကို တွေ့တွေ့နေရတော့ ဝဋ်လည် မှာကို ကြောက်တတ်ကြတာဟာ “သဘာဝ” တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

နန်းမတော်မယ်နုကို ဖုတ်ကျောင်းဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓက “သူ့ကြွေး ရှိရင် ဆပ်ရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီစကားဟာ ယနေ့ထိ မမှေးမှိန်သေးပါဘူး။ အကြွေးမကင်းရင်တော့ ပြန်ဆပ်ရမှာ အသေအချာပါပဲ။

ငရဲဆိုတာ ကုသိုလ်ကံအရှိန်ဟုန်ကောင်းရင် လွတ်နိုင်ပေမယ့် ဝဋ်ဆိုတာကြီးကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်တောင် မလွတ်ခဲ့ပါ ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဝဋ်လည်စေမယ့် အလုပ်တွေ၊ အကြောင်းတရားတွေကို ဘဝမှာ မလုပ်မိစေဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

မိတ်ဆွေဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က မိသားစုနဲ့ခဲ့ပြီး နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့တယ်။ မိသားစုကို အပြည့်အဝ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တယ်။ လည်လွန်းတဲ့ဝန်းသည်က သားသမီးတွေကို အမျိုးမျိုး သိမ်းသွင်းပြီး စည်းရုံးထားနိုင်ခဲ့တယ်။

မိတ်ဆွေဦးလေးကြီးက မြန်မာပြည်ကိုအပြီး ပြန်လာတဲ့အခါမှာ တော့ ဇနီးနဲ့သားသမီးတွေက ရန်တွေ့တော့တာပါပဲ။ အဖေက ဘာရှာပေးခဲ့လို့လဲ။ ဒီလောက်အကြာကြီးနေပြီးမှ ပေါ်လာတာ။ ကျွန်ုပ်တို့အဖေမှဟုတ်နိုင်ပါ့မလားနဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ မိတ်ဆွေဦးလေးကြီးက တခြားနေရာမှာ သွားနေရတဲ့ အထိပါပဲ။

သူနဲ့တွေ့တိုင်းပြောလေ့ရှိတာက “မင်းတို့ ဝဋ်လည်တတ်တဲ့အလုပ်တွေ မလုပ်ကြနဲ့ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီစကားကို ခဏခဏပြောလေ့ရှိတော့ မေးခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီစကားကို ပြောရတာလဲဆိုရင် သူငယ်ငယ်တုန်းက ကွယ်လွန်ခါနီးနေတဲ့ မိခင်ဖြစ်သူက “ဘယ်မိထွေးကိုမှ မျက်နှာသာမပေးနဲ့၊ ဘယ်မိထွေးမှ မကောင်းဘူး” လို့ မှာခဲ့တယ်တဲ့။ အမှန်တကယ်တော့ သူ့အမေက သူ့ယောက်ျားကို နောက်အိမ်ထောင်မပြုစေချင်လို့ အဲဒီလို ပြောခဲ့တာပါ။

မိတ်ဆွေဦးလေးကြီးက သူ့ရဲ့မိထွေးကို သူ့အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ မျက်နှာသာမပေးခဲ့သလို သူ့အဖေဆုံးတဲ့အချိန်မှာ သူ့မိထွေးကို အိမ်ပေါ်ကနေ နှင်ချခဲ့တယ်။ သူ့မိထွေးက “သားရယ် အမေက မင်းထင်ထားတဲ့ မိထွေးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး” လို့ သူ့ကိုပြောခဲ့တဲ့စကားဟာ ခုချိန်ထိ ရင်ထဲက မထွက်သေးဘူးတဲ့။ သူ့အပေါ်ကောင်းတဲ့မိထွေးကို အိမ်ပေါ်ကနေ နှင်ချခဲ့မိလို့ သူလည်းအခုလို ဝဋ်လည်နေရတာလို့ ရှင်းပြခဲ့တော့မှ သူ့ပြောနေတဲ့ ဝဋ်လိုက်တတ်တယ်ဆိုတာကို နားလည်မိ၊ ခံစားမိခဲ့တယ်။

နောက်ထပ် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပြောတဲ့ ဝဋ်က တစ်မျိုးပါ။ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲချင်တာနဲ့ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ အပြစ်ရှာပြီး အဆက်ဖြတ်ခဲ့တာတွေ၊ အသည်းခွဲခဲ့တာတွေဟာ တကယ်တမ်း အိမ်ထောင်အတည်ကျပြီး သားသမီးတွေမွေးလာတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်သားသမီးတွေလည်း အချစ်ရေတွေမှာ ဝဋ်လိုက်တော့တာပဲတဲ့။ သားသမီးတွေရဲ့ အချစ်ရေ၊ အိမ်ထောင်ရေမှာ ကံဆိုးတာတွေနဲ့ကြုံပြီး သားသမီးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး “အပူလုံးကြွ” နေရတော့တာပဲတဲ့။ သူ့ပြောတဲ့ဝဋ်ဆိုတာကလည်း တချို့လူတွေအတွက် ဟုတ်နေသလိုလိုပါပဲ။ ရည်းစားများတဲ့သူတွေ သတိပြုရမှာပေါ့လို့ တွေးခဲ့မိတယ်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝဋ်လည်ပုံလေးက တစ်မျိုးပါပဲ။ အစ်မ ဖြစ်သူရဲ့ သားသမီးတွေ ညံ့ဖျင်းတာကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ အပြစ်ပြော တတ်တဲ့ မောင်ဖြစ်သူက အစ်မဖြစ်သူကို ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလေ့ရှိတဲ့ စကားက “ကျုပ်သာဆို ခင်ဗျားလို ညံ့ဖျင်းတဲ့ သားသမီးမမွေးဘူး” လို့ တူ၊ တူမတွေနဲ့ စိတ်အခန့်မသင့်တိုင်း ကြိမ်းမောင်းလေ့ရှိပါတယ်။ သူအိမ် ထောင်ကျတဲ့အခါမှာတော့ သားသမီးမရပါဘူး။ အဲဒါ ငါ့ကို ဟိုတုန်းကပြောခဲ့ လို့ အခုလိုဝဋ်လည်တာလို့ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တိုင်း အစ်မဖြစ်သူ အန်တီကြီးက ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲလို့ ကျွန်တော်မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူး ပါတယ်။

ဟိုတစ်လောက စာစောင်တစ်ခုမှာ ဖတ်လိုက်ရတဲ့ဝဋ်လည်ခြင်း တစ်မျိုးက ထူးဆန်းခဲ့တယ်။ ပုဂ္ဂလိကသတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ အားနည်းချက်တွေ၊ မကောင်းတဲ့အပြုအမူတွေ၊ လိုအပ်ချက် တွေကို ကာတွန်းတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ၊ သရော်စာတွေနဲ့ မကြာခဏ သရုပ်ဖော်ခံနေကြရတာဟာ နိုင်ငံရေးဝဋ်လည်တာပါတဲ့။

စစ်အစိုးရလက်ထက်တုန်းက နိုင်ငံရေးသမားတွေကို အပုပ်ချပြော ခဲ့တာတွေ၊ နာမည်ဖျက်အကောက်ကြံခဲ့တာတွေ၊ အမျိုးမျိုးလုပ်ခဲ့ကြတော့ ဒီနေ့လိုခေတ်အပြောင်းမှာ ဖော်ကောင်အလုပ်ခံရတာ၊ ဝေဖန်အပြစ်တင်ခံရ တာတွေဟာ ဝဋ်လိုက်ခြင်း။ နိုင်ငံရေးဝဋ်လည်ခြင်းတစ်မျိုးပဲဆိုတာကို ရေးသားထားတာကို ဖတ်လိုက်ရတော့ “ဟုတ်တာပဲ အဲဒီလိုဝဋ်ဆိုတာလည်း ရှိတာပါပဲလို့ မှတ်ချက်ချခဲ့မိတယ်။ ဝဋ်ဆိုတာမလည်သေးတာပဲရှိတယ်။ မလည်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတဲ့ “နိယာမတစ်ခု” ကို မှတ်သားထားခဲ့မိတယ်။

ဟာသသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝဋ်လိုက်ခြင်းကတော့ ရယ်စရာ လေးပါ။ ငယ်စဉ်က နာမည်ကြီးဟာသ သရုပ်ဆောင်တွေ အငြိမ့်ကပြီးရင် သူများတွေက ပွဲပြီးရင် ပြန်ပေမယ့် သူကမပြန်ဘဲ လူရွှင်တော်တွေ ရုံထဲက ထွက်လာတဲ့အထိ ပုန်းပြီးစောင့်နေပါသတဲ့။ လူရွှင်တော်တွေ ထွက်လာပြီ ဆိုတာနဲ့ နောက်ကနေချောင်းပြီး တစ်ခီခီနဲ့ ရယ်နေတော့တာပါပဲတဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင် လူရွှင်တော် ဟာသသရုပ်ဆောင်ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ ကောင်မလေးတွေက သူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ရယ်နေကြတော့ ကောင်မလေးတွေကို

ကောင်းကောင်းမပိုးရတော့ဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ သူ့ဝဋ်လည်တယ်ဆိုတာကို နားလည်သွားခဲ့တယ်တဲ့။

စေ့စေ့တွေးမှ ရေးရေးပေါ်ဆိုသလိုပါပဲ။ တချို့တချို့သော အကြောင်းအရာတွေ၊ လုပ်ရပ်တွေဟာပေါ့ပြန်ပြန်လုပ်ခဲ့ကြပေမယ့် ကိုယ့် အလှည့်ကျမှ ကြောက်နေတတ်ကြတာ၊ စိုးရိမ်နေတတ်ကြတာဟာ သဘာဝ မကျပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ အပြုအမူတိုင်းမှာ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်မှု ရှိ မရှိ၊ သူ တစ်ပါးအပေါ်မှာ နာကျင်စေမှုရှိ မရှိ စဉ်းစားတတ်ဖို့ပါပဲ။ သူတစ်ပါးအပေါ် မှာ နာကျင်စေမယ်၊ ထိခိုက်စေမယ်ဆိုရင်တော့ အတုံ့အလှည့်ဆိုတာ ရှိလာ တာပါပဲ။ ဗုဒ္ဓရဲ့တရားစကားနဲ့ဆိုရင်တော့ ဝဋ်ကြွေးလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေအနေနဲ့ နိုင်ငံရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူမှုရေး မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်။ မကောက်ကျစ်ဖို့၊ မညစ်ပတ်ဖို့၊ မယုတ်မာမစော်ကားဖို့ လိုပါတယ်။ ဓမ္မနဲ့ အဓမ္မ ဘယ်လောက်ပဲ အားပြိုင်မှု ရှိရှိပါ။ နောက်ဆုံးမှာ ဓမ္မ-မှန်ကန်ခြင်း သဘောတရားရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ဘယ်သူမှ လွန်ဆန်လို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ ဝဋ်လည်စေမယ့် အကြောင်းတရားမျိုး အပြုအမူမျိုးမရှိဖို့၊ မလုပ်ခဲ့ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာကိုတော့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ ။

Daily Eleven သတင်းစာ
(၂၂-၃-၂၀၁၄)

သားသမီးအပေါ်မှာ မျစ်နေတဲ့
မျစ်ခြင်းမေတ္တာတွေပေါ်အောင်
မျက်နှာကြီးကိုတည်တည်လှုပ်၊
လေသံမာမာနဲ့တုတ်တိုင်းပြီး
အတွင်းစိတ်ခံစားမှုကို ဆန့်ကျင်ပြီး
သရုပ်ဆောင်ပြနေရတာ ဝင်ဝန်းပါတယ်တဲ့။

ဆုံးမမှုတွေ မှန်စေချင်

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ခန့်က မြို့ထဲကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရောက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်စီးတဲ့ကားက ပုဂ္ဂလိက စာသင်ဝိုင်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်သွားခဲ့တယ်။ အားလုံးရဲ့ မျက်စိတွေက စာသင်ခန်းမရှေ့ကို ကြည့်နေကြလေရဲ့။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် လူသွားစင်္ကြံပေါ်မှာ နားရွက်နှစ်ဖက်ကိုင်ပြီး ထိုင်ထလုပ်နေတယ်။ ကျောင်းသားဆိုပေမယ့် ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းအရွယ်ပါ။ ဒီဘက်ခေတ်မှာဆို လူပျိုပေါက်အရွယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။

ကားပေါ်ကလူတွေက မှတ်ချက်အမျိုးမျိုးပေးကြပါတယ်။ လူမြင်ကွင်းကြီးမှာ မလုပ်သင့်ဘူး။ ဒဏ်မပေးသင့်ဘူး။ တချို့ကျတော့ ဒါမှမှတ်မှာ၊ အချိုးပြေမှာ။ အဲဒီလို ဒဏ်ပေးသင့်တယ်ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးခဲ့ပေမယ့် “ကြီးကြီးမားမားမဟုတ်တဲ့ဘဝရဲ့အမှားငယ်အချို့တွေအတွက် နာကျင်စရာဒဏ်ပေးခြင်းမျိုးလူငယ်ကလေးအရွယ်တွေကို မပေးသင့်ဘူးလို့ စဉ်းစားမိခဲ့တယ်။

ထိလွယ်၊ ရှုလွယ်၊ ကြေကွဲခံစားလွယ်တဲ့ လူမမည်အရွယ်တွေကို စိတ်ဒဏ်ရာရမယ့် ဒဏ်ပေးခြင်းမျိုးအစား တခြားနည်းလမ်းတွေနဲ့ ပြုပြင်ဆုံးမပေးတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က အပေးခံခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်တွေထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် “မပေးသင့်တဲ့ဒဏ်တွေ” ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနှိုင်းချိန်တတ်တဲ့ အရွယ်မှာ သိလာခဲ့တယ်။ လွန်ဆန်လို့

မရတဲ့အချိန်မှာ လွန်ဆန်လို့မရတဲ့ဒဏ်တွေကို ထမ်းခဲ့ရပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အဆိုးဆုံးအနေအထား မရောက်အောင်ထိန်းနိုင်ခဲ့တယ်။

စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ပြောသွားတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို သတိရမိပါတယ်။ “အိုးကောင်းလို့ချင် နာနာပုတ်” ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီအိုးကို ကောင်းချင်လွန်းလို့ နာနာပုတ်ရင်းကွဲသွားခဲ့ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် အက်သွားခဲ့ရင် ဘာလုပ်ပေးကြမှာလဲတဲ့။ သူ့စကားကို ကျွန်တော်ထောက်ခံခဲ့မိတယ်။ ကောင်းချင်လွန်းလို့ နာနာပုတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပုတ်ရင်း၊ ပုတ်ရင်း ကွဲသွားတဲ့၊ အလှပျက်သွားတဲ့၊ အိုးကောင်းစာရင်းမဝင်သွားတဲ့ ကလေးတွေ၊ လူငယ်တွေ” လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေတာပါပဲ။

ရှင်ဘုရင်က သူ့ရဲ့သားတော်ကို ထမင်းခွဲတဲ့အခါမှာ လူကြီးလက်နဲ့ ခွဲပေမယ့် ကလေးဖြစ်တဲ့သားတော်က သူ့ပါးစပ်နဲ့ တန်သလောက်၊ ဆဲ့သလောက်ပဲစားလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ဓမ္မပဒဝတ္ထုထဲက မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့စကားရပ်တစ်ခုကို သတိရမိပြန်တယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတွေဟာ လောဘကြီးစွာနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ၊ ကိုယ်မြင်ချင်ရာတွေကို ကိုယ့်စိတ်ထဲကရှိတဲ့အတိုင်း ပုံသွင်းချင်ကြတယ်။ သွင်းလည်းသွင်းကြတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာလည်းရှိတယ်။ မဖြစ်ခဲ့တာလည်းရှိတယ်။ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးအဖြစ် အဆိုးဖြစ်သွားတာလည်းရှိတာပါပဲ။ တန်၏။ မတန်၏။ စဉ်းစားနိုင်ဖို့၊ တစ်ဖက်လူခံနိုင်ရည်ရှိ၏။ မရှိ၏။ စဉ်းစားဖို့တော့ လိုအပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်နားမှာလည်း အမြင်မတော်တဲ့ဆုံးမနည်းကို ခဏခဏတွေ့ရတော့ စိတ်ဆင်းရဲမိခဲ့တယ်။ မြေးဖြစ်သူကို အဘွားလုပ်သူက လက်ကိုကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ရိုက်ပြီးဆုံးမလေ့ရှိပါတယ်။ အဘွားကြီးကွယ်ရာဆို မြေးလုပ်သူက အဘွားကြီးကို ဆဲလေ့ရှိပါတယ်။ နာကျင်အောင် ဆုံးမတဲ့ အဘွားဖြစ်သူရဲ့စကားကို အဲဒီကလေးအနေနဲ့ရှေ့ဆက်ပြီး နားဝင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကို နာကျင်အောင် ဆုံးမမိတာထက် စိတ်ကို နာကျင်အောင်ဆုံးမမိတာက အဆိုးဆုံး ဆုံးမနည်းပါပဲ။

ကလေးတွေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေလို ရှက်တတ်၊ ကြောက်တတ်တယ်ဆိုတာ ရှိတတ်တာပါပဲ။ လူကြီးဆိုတာကတော့ အသာရထားတဲ့

လူဖြစ်နေတော့ ငါပြောသလိုလုပ်ဆိုတဲ့အမိန့်မျိုးက ပေးနေကျပါပဲ။ အမိန့်အာဏာမဆန်တဲ့ဆုံးမနည်းတွေ၊ အပေးအယူဆုံးမနည်းတွေ၊ အပြန်အလှန်နားလည်မှုရှိတဲ့ ဆိုဆုံးမနည်းတွေလည်း လောကကြီးထဲမှာ ရှိတာပါပဲ။ လူကြီးက ဝါးခြမ်းကို ဝါးလုံးပါလို့ပြောနေလည်း လူကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်ပြောရမယ့်ခေတ်၊ လိုက်လုပ်ရတဲ့ခေတ်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒီအချက်ကို လူကြီးတွေအနေနဲ့ စဉ်းစားသင့်ပါတယ်။

“သားသမီးကိုချစ်ရင် အိပ်ပျော်နေမှ နမ်းပါ” ဆိုတဲ့အဆိုရှိပါတယ်။ အဲဒီအဆိုကို ဆရာမောင်သစ်ဆင်းက မမှန်ဘူးလို့ သူ့ရဲ့ဆောင်းပါးတွေမှာ ရှင်းပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ သားသမီးအပေါ်မှာ ချစ်နေတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ မပေါ်အောင် မျက်နှာကြီးကိုတည်တည်လုပ်၊ လေသံမာမာနဲ့တုတ်တိုင်ပြီး အတွင်းစိတ်ခံစားမှုကို ဆန့်ကျင်ပြီး သရုပ်ဆောင်ပြနေရတာ ပင်ပန်းပါတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုဖြစ်ရပ်တွေကလည်း မနည်းပါဘူး။

ကလေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ကြောက်အောင်လုပ်တတ်ကြသလဲဆိုတော့ လူကြီးတွေ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်က ကြောက်အောင်အလုပ်ခံခဲ့ကြရလို့ပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာကိုက ကြောက်စိတ်တွေရှိနေလို့ပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘဝဆိုတာကြီးရဲ့ ကြိမ်လုံးနဲ့အရိုက်ခံနေရတာကိုး။ လောကမှာ စွမ်းအင်မဲ့လေလေ၊ ဘဝရဲ့အရိုက်ကို ဂိုခံရလေလေလို့ စွဲမှတ်ယုံကြည်လာကြတဲ့အခါကိုယ့်မျိုးဆက်ကို စွမ်းအင်တွေပြည့်စေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အဓမ္မကြိုးစားတော့တာပဲ။ အမှန်တကယ် သနားစရာကောင်းနေတာက လူကြီးတွေဖြစ်နေပါလားဆိုပြီး ဆရာမောင်သစ်ဆင်းက တုတ်တစ်ချောင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဆောင်းပါးထဲမှာ လူကြီးမိဘတွေ သတိပြုဖို့ရာ ရေးသားထားပါတယ်။

လမ်းမပေါ်မှာ ထိုင်ထလုပ်နေတဲ့ လူပျိုပေါက်အရွယ်ကျောင်းသားလေးအနေနဲ့ ဘယ်လောက်အထိ ရှက်မယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်ဟာ သူ့ဘဝအတွက်မကောင်းတာတွေကို ဆက်လုပ်ဖို့ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခဏအမှားကို ပြုပြင်ဖို့ဆိုတာ သူ့ရဲ့ခံယူချက်နဲ့ပဲဆိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နုပျိုသေးတဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေအတွက် မှန်ကန်တဲ့အတွေးအခေါ်တစ်ခုရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ အမှားတွေဖြစ်ဖို့ လမ်းမှားကို သွားဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူနေတတ်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ရန်ကုန်တိုင်းအစွန်မြို့နယ်တစ်ခုက ကျောင်းသူ
 လေးရဲ့အဖြစ်ကိုပဲ ကြည့်ပါ။ ရည်းစားထားတဲ့အဖြစ်လေးကို တိုင်ဟယ်၊
 ဆူဟယ် လုပ်မိတော့ အဆိပ်သောက်အဆုံးစီရင်တဲ့အထိပါ။ အရင်းခံကြည့်
 တော့ ကောင်မလေးရဲ့ ရှက်စိတ်က သူ့ကိုသတ်သွားခဲ့တာပါ။ လူကြီးအချို့က
 ရှက်သွားရင်အကျင့်တွေပြင်သွားမယ်၊ မှတ်သွားမယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြတာပါ။
 လူကြီးတွေထင်သလိုမဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ဘဝအချိုးအကွေ့တွေက အများ
 ကြီးပါပဲ။ တရားနည်းလမ်းမကျတဲ့၊ တစ်ဖက်သတ်ဆန်တဲ့ ဆုံးမမှုတွေနဲ့
 ကလေးတွေကို မဆုံးမမိစေဖို့ အပြစ်မပေးမိစေဖို့ လိုပါတယ်။

လူငယ်တွေ၊ ကလေးတွေကို တေးဆိုသလို၊ ဖျော်ဖြေမှုပေးသလိုမျိုး
 ဆိုဆုံးမရမယ်ချည်းလို့ မဆိုလိုပါဘူး။ တစ်ဖက်သတ်မဆန်ဖို့နဲ့၊ ကိုယ့်ရဲ့
 အပြစ်ပေးမှုက သူတို့နဲ့တန်၏၊ မတန်၏၊ သူတို့စိတ်ကို နာကျင်စေ၏၊
 မနာကျင်စေ၏ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးနဲ့တော့ ဆင်ခြင်သင့်ပါတယ်။ နာကျင်သွားခဲ့
 ရင် ဘယ်လိုဖြေသိမ်မှုမျိုး၊ ဘယ်လိုနားလည်မှုမျိုးနဲ့ ခရီးဆက်ကြမယ်ဆိုတာ
 ကိုလည်း စဉ်းစားဖို့လိုပါတယ်။

အမျက်ကြီးသော် ပျက်စီးရာရောက်ဆိုတဲ့ စကားပိုပါတယ်။ အားလုံး
 ဟာ စေတနာဆိုတဲ့အကောင်းတရားနဲ့ အရင်းခံဆုံးမကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့
 စေတနာအများမဖြစ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဝေဒနာအများတွေမဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။
 နာကျင်မှုမှတ်တမ်းတွေယဲမှာ လူကြီးမိဘတွေ၊ ဆရာသမားတွေမပါစေချင်
 ပါဘူး။ သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက်အကျိုးရှိတဲ့ ဆိုဆုံးမမှုကလေးတွေနဲ့မိဘနဲ့
 သားသမီး၊ ဆရာနဲ့တပည့်တွေ အရှည်လက်တွဲသွားမယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေ
 သွားမှာပါ။ ဆုံးမမှုတွေ မှန်စေချင်ပါတယ်။ ။

7 Day သတင်းစာ
 (၂၂-၂-၂၀၁၄)

အနာရောဂါကင်းခြင်းဆိုတဲ့
လာဘ်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ပြည့်စုံစေဖို့ ဒီမှမတုတ်
ကျန်းမာခြင်းနေ့သစ်များဆိုဖို့
လျှောက်လှမ်းဖို့ဆိုရင်
ကျွန်တော်တို့တွေအနေနဲ့
ကျန်းမာရေးဗဟုသုတ၊
ကျန်းမာရေးအခြေ
ကြိုတင်ကာကွယ်မှု၊
ကျန်းမာရေးနဲ့ညီတဲ့ အပြုအမူ၊
အနေအထိုင်ဆိုတာ
အပြုလိုအပ်ပါတယ်။
ကျန်းမာခြင်းနေ့သစ်တွေဆီတို့
လျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့ပါ . . .

ကျန်းမာခြင်းနေ့သစ်များဆီသို့

ပြီးခဲ့တဲ့ မတ်လ ၂၈ ရက်က မြန်မာနိုင်ငံဆရာဝန်အသင်းဗဟိုမှာ ကမ္ဘာတီဘီရောဂါတိုက်ဖျက်ရေးနေ့ အခမ်းအနားကို ကျင်းပခဲ့ပါတယ်။ စာရေးသူလည်း ပြည်သူ့ထဲက ပြည်သူ့တစ်ဦးမို့ ကမ္ဘာတီဘီရောဂါတိုက်ဖျက်ရေးနေ့အခမ်းအနားကို ပြီးဆုံးတဲ့အထိ တက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

“TB REACH THREE MILLION. FIND. TREAT. CURE TB” “တီဘီ လူနာရှာဖွေကာ၊ ပျောက်ကင်းအောင်ကုသပါ” ဆိုတာဟာ ယခုနှစ်ကမ္ဘာတီဘီရောဂါတိုက်ဖျက်ရေးနေ့ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်လေးပါပဲ။ မတ်လ ၂၄ ရက်မှာ “ဒေါက်တာရောဘတ်ကော့” ဆိုသူက “TB ရောဂါပိုး” ကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့လို့ နှစ်စဉ်ကမ္ဘာနှင့်အဝန်းမှာ တီဘီရောဂါတိုက်ဖျက်ရေးနေ့ကို မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့မှ ကျင်းပနေကြပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ဆရာဝန်ပညာရှင်တွေက တီဘီရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟောပြောဆွေးနွေးရှင်းလင်းတင်ပြတာတွေဟာ တက်ရောက်လာတဲ့ ပြည်သူတွေအတွက် များစွာအကျိုးရှိခဲ့ပါတယ်။ “ဗီသိုဗင်”၊ “chopin”၊ “ချက်ကော့”၊ “နိုက်တင်ဂေး” စတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ပညာရှင်အချို့ဟာ တီဘီရောဂါနဲ့သေဆုံးကြရတာပါပဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ လူဦးရေထဲက သုံးပုံထဲမှာ တစ်ပုံလောက်ဟာ တီဘီရောဂါပိုးရှိနေနိုင်တယ်လို့ ယူဆလို့ရတဲ့အကြောင်းကို ဆရာဝန်တစ်ဦးက ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ နိုင်ငံတကာရဲ့ စစ်တမ်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံဟာ နံပါတ်အမျိုးမျိုးချိတ်တတ်တာဟာ သဘာဝလို

ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ပရိုဂျက်တာနဲ့ ရှင်းလင်းပြသခဲ့တဲ့ တီဘီရောဂါအဖြစ်အများဆုံး ၂၂ နိုင်ငံထဲမှာ ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံဟာ ပါဝင်နေခဲ့တယ်။ “MDR-TB” လို့ဆိုတဲ့ ဆေးယဉ်ပါးတီဘီရောဂါအဖြစ် အများဆုံး ၂၇ နိုင်ငံထဲမှာလည်း ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံဟာ ပါဝင်နေ ပြန်ပါတယ်။ “TB/HIV နှစ်ခု” တွဲရက်အဖြစ်များတဲ့ ၄၁ နိုင်ငံထဲမှာလည်း ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံဟာ မလွတ်ပြန်ပါဘူး။

အဲဒီစစ်တမ်းတွေအရဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့ တီဘီရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အထူးသတိပြုဂရုစိုက်ကာကွယ်ကြရတော့မှာပါ။ စစ်တမ်းတွေက ခေါင်းလောင်းထိုးအချက်ပေးနေပြီဆိုတာပါပဲ။ ကမ္ဘာမှာ တီဘီရောဂါဟာ HIV ပြီးရင် ဒုတိယအကြီးဆုံးရောဂါတစ်ခုပါပဲ။ သတိမပြုလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ အထူးဂရုစိုက်ကြရမှာပါ။

နှစ်စဉ်ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူဦးရေကိုးသန်းလောက်ဟာ တီဘီရောဂါ ခံစားနေရပါတယ်တဲ့။ အဲဒီကိုးသန်းထဲက ခြောက်သန်းလောက်ပဲ စနစ်တကျ ကုသနိုင်ခဲ့တယ်တဲ့။ သုံးသန်းလောက်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မကု သသေးကြသလို ရောဂါရှိလို့ ရှိမှန်းမသိသေးကြသူတွေလည်း ပါနေတယ်တဲ့။ တီဘီကျကျပြောရရင်တော့ သုံးသန်းလောက်သော ဝေဒနာရှင်တွေဟာ ကုသမှုနဲ့လွတ်ကင်းနေတယ်လို့ပြောရမှာပါ။ ကွယ်ပျောက်နေတဲ့ သုံးသန်း သော ဝေဒနာရှင်တွေရဲ့ ကူးစက်မှုဟာ ဘယ်လောက်အထိကျယ်ပြန့်နိုင်တယ် ဆိုတာ သတိပြုဖို့သင့်ပါတယ်။

တီဘီရောဂါပိုးကို ၁၈၈၂ ခုနှစ်မှာ စတင်တွေ့ရှိပြီး တိုက်ဖျက်လာ ခဲ့တာဟာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။ ၂၀၁၅ မှာ တီဘီရောဂါသည်တွေ တီဘီရောဂါ ဖြစ်နှုန်းရပ်တန့်နိုင်ဖို့ စီမံချက်တွေနဲ့ ဆောင်ရွက်နေကျပေမယ့် ရောဂါ အမျိုးအစားတိုင်းမှာ နံပါတ်ချိတ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ လုံးဝ မကင်းပျောက် နိုင်သေးပေမယ့် ရောဂါဖြစ်ပွားနှုန်းကျဆင်းစေဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေအနေနဲ့ ဂရုစိုက်သတိပြုကြရမှာပါ။

အဆုတ်မှာ အဓိကအဖြစ်များပြီး အခြားသောခန္ဓာကိုယ်အစိတ် အပိုင်းတွေမှာလည်း ဖြစ်တတ်တဲ့ တီဘီရောဂါဟာ လေမှတစ်ဆင့်ကူးစက် တတ်ပါတယ်။ တီဘီရောဂါပိုးရှိတဲ့ ဝေဒနာရှင်ရဲ့ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ နှာချေ့ခြင်း၊

ကျယ်လောင်စွာစကားပြောကြားခြင်းများကြောင့် ရောဂါပိုးတွေ လေထဲ ယုံ့နဲ့ သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီရောဂါပိုးတွေကို ဝေဒနာရှင်ရဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က လူများအနေဖြင့် ရှုရှိုက်မိရာကတစ်ဆင့် တီဘီရောဂါကူးစက်နိုင်ပါတယ်တဲ့။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူပေါင်းများစွာရဲ့ကြားထဲမှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ပြည်သူတွေအနေနဲ့ ကျပ်သိပ်နေတဲ့ လိုင်းကားတွေ၊ ရထားတွေ၊ သင်္ဘောတွေ ကို အသုံးပြုစီးနင်းနေရတဲ့အခါမှာ စည်းကမ်းမရှိ တံတွေးထွေးတဲ့သူတွေ၊ ကျင့်ဝတ်မရှိ အလိုက်မသိစွာ ချောင်းဆိုး၊ နှာချေတတ်သူတွေနဲ့ကြုံတွေ့ရ စမြဲမို့ ကူးစက်နိုင်ခြေများပါတယ်။

တီဘီရောဂါကို အမျိုးသားရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့ တိုက်ဖျက်ရမယ်၊ ကာကွယ်ရမယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ ဆေးမြီးတို့နဲ့ကုတတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေအနေနဲ့ အမြင်ကျယ်ဖို့ လိုအပ်လာတာအမှန်ပါပဲ။ ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံသွားရမှာကြောက်တတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေအနေနဲ့ ကျန်းမာရေး အမြင်ရှိဖို့ လိုအပ်လာတာအမှန်ပါပဲ။ ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူးဆိုတဲ့အတွေးတွေ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရတော့မှာပါ။

ဆင်းရဲခြင်း၊ လူဦးရေထူထပ်ခြင်း၊ အာဟာရမပြည့်ခြင်းတွေကလည်း တီဘီရောဂါကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်းတစ်မျိုးပါပဲတဲ့။ ကျန်းမာရေးအသိမရှိခြင်း၊ ကျန်းမာရေးဗဟုသုတမရှိခြင်း၊ ကျန်းမာရေးအတွက် လိုက်စားဖို့ရာ အချိန် မရှိခြင်းတွေကလည်း ရောဂါဖြစ်ကြောင်းတွေလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

ဒေသန္တရဆေးခန်းတွေ၊ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ NGO အဖွဲ့အစည်း တွေက ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ ဆေးခန်းတွေ၊ ကျန်းမာရေးဌာနတွေ ယနေ့ခေတ် မှာ များစွာပေါ်ထွန်းနေပါပြီ။ ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတ၊ ကျန်းမာရေး ဝရုစိုက်တတ်မှု၊ စနစ်တကျ ကုသမှုတွေဟာ နောင်နှစ်ပေါင်း များစွာအတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့အရာတွေပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေအတွက် တခြားအရာတွေ အသိပေး တံခါးခေါက်လာသည့်နည်းတူ ကျန်းမာရေးကဏ္ဍက မည်သည့်အတိုင်း အတာထိရှိနေသလဲ။ မည်မျှထိ ဆိုးရွားနေတာလဲဆိုတဲ့အချက်တွေကလည်း အသိပေးတံခါးခေါက်လာနေပါပြီ။ TB ရောဂါတင်မကဘူး။ အခြားအခြား သော မမြင်နိုင်တဲ့ရောဂါတွေ၊ အချိန်နှောင်းမှသိခဲ့ရပြီး ကုသမရခဲ့တဲ့ရောဂါ

တွေ၊ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများတဲ့ အကာအကွယ်မဲ့အစားအစာတွေကြောင့် ရောဂါဆိုးဆိုတဲ့ အမည်ခံလိုက်ရတဲ့ ရောဂါတွေဟာလည်း အများကြီးပါပဲ။

ခန္ဓာရှိသူတိုင်း အနာရောဂါဆိုတာဖြစ်စမြဲပါပဲ။ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်လို့ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ရောဂါတစ်ခုအတွက် ပြောစရာမရှိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ ကျန်းမာရေးအသိ၊ ကျန်းမာရေးအမြင်မရှိမှု၊ သိထားတဲ့ကျန်းမာရေးအမြင်၊ ကျန်းမာရေးအသိတွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မဖြန့်ဝေနိုင်မှုတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို မကျန်းမာခြင်းဆိုတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးထဲကို ကျရောက်စေပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအမြင်၊ ကျန်းမာရေးအသိနဲ့ ဘဝမှာ နေသွားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

“အရောဂျ ပရမာ လာဘာ”၊ အနာရောဂါကင်းခြင်းဟာ လာဘ်ကြီးတစ်ပါးပါလို့ မြတ်ဗုဒ္ဓက ဟောကြားထားပါတယ်။ မကျန်းမာတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် မြင်မြင်သမျှ ရှိရှိသမျှအရာတွေဟာ လာဘ်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အနာရောဂါကင်းခြင်းဆိုတဲ့ လာဘ်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ပြည့်စုံစေဖို့ ဒါမှမဟုတ် ကျန်းမာခြင်းနေ့သစ်များဆီသို့ လျှောက်လှမ်းဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တွေအနေနဲ့ ကျန်းမာရေးဗဟုသုတ၊ ကျန်းမာရေးအမြင်၊ ကြိုတင်ကာကွယ်မှု၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ညီတဲ့ အပြုအမူ၊ အနေအထိုင်ဆိုတာ အမြဲလိုအပ်ပါတယ်။ ကျန်းမာခြင်းနေ့သစ်တွေဆီကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့ပါ။ လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုမိပါတယ်။ ။

The Daily Eleven သတင်းစာ
(၂၆-၄-၂၀၁၄)

ဆရာသိန်းဖေမြင့်ကလည်း
'အတွေးသက်သက်ဖြင့် မရှာနှင့်၊
လူထုကြီးထံ ချဉ်းကပ်ရှာဖွေဖို့လိုသည်တု
ပြည်သူကြားတွင် အမှန်ရှာနိုင်ရန်
ညွှန်ပြခဲ့သလို ဆရာမြဝင်းကလည်း
တတ်သိရမည့်အကြောင်းအရာများကို
ပိုင်နိုင်ရမည် . . .

စာရေးခြင်း အနုပညာ

ကျောင်းဆရာသည် စာသင်သားတပည့် လူငယ်များ၏ အသိပညာ ဖွံ့ဖြိုးရေးကို တာဝန်ယူတတ်သကဲ့သို့ စာရေးဆရာဆိုသည်မှာလည်း လူထု တစ်ရပ်လုံး၏ အသိပညာဖွံ့ဖြိုးရေးကို တာဝန်ယူရပါလိမ့်မည်။

ဆိုခဲ့ပါ စကားရပ်များသည် ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် မိတ္ထီလာမဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးဆရာများ၏ အခန်းကဏ္ဍကို ဆရာမောင်ထင်က ပြတ်ပြတ်သားသား ရေးသားဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးမောင်ထင် ဆိုသည်မှာ စာပေလောကသားများ၊ စာဖတ်ပရိသတ်များ၏ လေးစားအား ကျ အတုယူရသော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘဝတစ်လျှောက် တွေ့ကြုံဖတ်ရှုခဲ့ရသော စာရေး ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ စာအုပ်စာပေအများစုသည် လူထုတစ်ရပ်လုံး၏ အသိ ပညာဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဦးစားပေးရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်ကိုသာ တွေ့ရှိခဲ့ပါ သည်။ လက်လှမ်းမီခဲ့သော ရှေးခေတ်စာရေးဆရာကြီးများ၏ စာအုပ်စာပေ များသည်လည်း ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး၏ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးရေး၊ ဇာတိစိတ်၊ ဇာတိမာန်ရှိရေးစသော ကောင်းမွန်သောအချက်အလက်များကို ရေးသား ဖော်ပြခဲ့သည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ စာအုပ် စာပေများ၏ နောက်ကွယ်တွင် ကြီးမားသော စေတနာ၊ မေတ္တာတို့ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရပါသည်။

ဆရာမောင်ထင်၏ အဆိုအမိန့်ကြောင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်
 ၏ အခန်းကဏ္ဍကို ပိုပြီးအလေးထားမိသည်။ သတိပြုမိခဲ့သည်။ မိမိတို့
 စာရေးဆရာများအနေဖြင့် ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး၏ အသိပညာဖွံ့ဖြိုးရေး
 အတွက် ဦးတည်ရေးသားသင့်သည်။ ပြည်သူလူထုအတွက် အဆိပ်အတောက်
 ဖြစ်စေသော အရေးသားများကို ရှောင်ကြဉ်သင့်သည်ဟု မှတ်ချက်ချမိ
 ပါသည်။

ယနေ့လိုအချိန်အခါတွင်လည်း မီဒီယာဖွံ့ဖြိုးမှုက မြန်မာနိုင်ငံထဲ
 တွင် ရှေးကာလများနှင့်မတူတော့ဘဲ အတော်အတန်ဖွံ့ဖြိုးလာပြီဖြစ်သော
 ကြောင့် အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ်များ၊ နေ့စဉ်ထုတ်ပုဂ္ဂလိက သတင်းစာများ၊
 အခြားအခြားသော မီဒီယာကဏ္ဍများမှတစ်ဆင့် ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး
 အတွက် အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ပြည်တွင်းရှိ မီဒီယာများ၏ အခန်း
 ကဏ္ဍသည်လည်း လွန်စွာအရေးပါ အရာရောက်သည်ကို မြင်တွေ့ရပါသည်။

စာရေးသားခြင်းအကြောင်း၊ စာရေးဆရာများအကြောင်းကို ထပ်၍
 ဆက်ရမည်ဆိုလျှင် ရှေးစာရေးဆရာကြီးများကလည်း ပြည်သူလူထုအတွက်
 အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးရေး၊ အဆိပ်အတောက်မဖြစ်စေရေးအတွက် ဦးတည်ရေး
 သားနိုင်ရန် ညွှန်ကြားမှုကိုယ်စီထားရှိခဲ့ပါသည်။

မှော်ဘီဆရာသိန်းက 'ငန်းဆေးကြောင့် အဖျားတက်သည်။ ကျမ်း
 ရေးတော့ အသွားခက်သည်' ဟု မိန့်ဆိုခဲ့သလို ဆရာကြီး ဟံသာဝတီ ဦးဘရင်
 ကလည်း 'အခဲရှိမှ အမှန်သိမည်' စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့်
 စာကောင်းပေမွန်များဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းအခြေခံသဘောတရားများနှင့်
 ပညာရှိများကို ဆည်းကပ်လေ့လာခဲ့မှုများရှိရမည်ဟု ညွှန်းဆိုခဲ့ပါသည်။

ဆရာဇော်ဂျီကလည်း 'စာရေးသားခြင်းနှင့် စကားပြောခြင်းသည်
 အတူတူဖြစ်သည်' တစ်ဖက်သား 'နားနှင့်စိတ်' တို့ကို ရောက်အောင်ပို့ဆောင်
 ဖို့လိုသည်ဟု ညွှန်ပြခဲ့သလို ဆရာဇေယျကလည်း 'စာရေးဆရာ စာဖတ်
 သလား၊ နာနာတွေး၊ နာနာရေး၊ နာနာဖတ်' ဟု ညွှန်းဆိုခဲ့ပါသည်။

ဆရာသိန်းဖေမြင့်ကလည်း 'အတွေးသက်သက်ဖြင့် မရှာနှင့်၊ လူထု
 ကြီးထဲ ချဉ်းကပ်ရှာဖွေဖို့လိုသည်ဟု ပြည်သူကြားတွင် အမှန်ရှာနိုင်ရန် ညွှန်ပြ
 ခဲ့သလို ဆရာမြဇင်ကလည်း တတ်သိရမည့်အကြောင်းအရာများကို ပိုင်နိုင်ရ

မည်။ အနုပညာအဆင့်အတန်းမြင့်မားစေရန် ဦးတည်ရမည်။ အမြင်ကျယ်ဖို့ ညွှန်ပြရမည်။ လူကို ပမာနပြုဦးတည်ရမည်ဟု ညွှန်ပြခဲ့ပါသည်။

ရှေးဆရာကြီးများ၏ ဆုံးမညွှန်ပြမှုများကား တန်ဖိုးအလွန်ရှိပါသည်။ စာရေးသားခြင်းအနုပညာဆိုသည်မှာ လွန်စွာကျယ်ပြန့်ပါလားဟု သတိပြုမိ ခဲ့သည်။ 'စာကောင်းရေးချင်လျှင် စိတ်ကောင်းမွေး၊ စိတ်ကောင်းထားရမည်' ဟု ဆရာဆရာတို့ ဆုံးမခဲ့သော အသိတရားများက ကလောင်တစ်ချောင်း ကိုင်၍ လူရမ်းကားမဖြစ်စေရေးအတွက်ပါလားဟု သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။

ဆရာမောင်စိုးထိုက် (သုံးဆယ်) ၏ စာရေးသားခြင်းနှင့်ပတ်သက် သော ကဗျာလေးကလည်း အတုယူစရာဖြစ်ပါသည်။ 'စုတုပြုတွေး၊ ကိုယ် တိုင်ရေး ကိုယ်ပိုင်လေးမှ ကြည်နူးရ။ မြင်သိကြားလျှင် တန်ဆာဆင်၊ ပညာ ပေးဖို့ ရေးကြစို့။ ခင်ပွန်းဆယ်ပါး မပြစ်မှား ရေးသားပါမှ စာချောရ။ ကောင်းဆိုးနှစ်တန် ချင့်ချိန်ရန် စံနမူပြု ရေးခြယ်သ။ မသေမချာ မရေရာ ရေးချင်ရာရေး ရှောင်ဖို့တွေး စသည်ဖြင့် စာရေးခြင်းအနုပညာနှင့် ပတ်သက် ၍ သတိပြုစရာ အကြောင်းအရာတို့ကို ကဗျာလေးဖြင့် ဖွဲ့ဆိုထားသည်ကို ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။

သမုဒ္ဒရာရေသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းအတွက် မဟုတ်သလို စာရေးခြင်းအနုပညာသည်လည်း ပြန့်ပြောကျယ်ဝန်းသောကြောင့် စာပေ ပင်လယ်၊ စာပေသမုဒ္ဒရာဟု တင်စား၍ ရပါသည်။ စာပေသမုဒ္ဒရာ၊ စာပေ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲတွင် စာဖတ်ပြည်သူများ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးစေရန် စာပေ ဗဟုသုတရရှိစေရန်၊ စာပေကြောင့် ရရှိသော အဆိပ်အတောက်များမရှိစေ ရန် စာရေးဆရာများတွင် အပြည့်အဝတာဝန်ရှိသည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

စာရေးခြင်းအနုပညာသည် စာဖတ်သူများအတွက် အမှန်ကို ပြသ ခြင်း၊ သံသယကို ပယ်ဖျက်ပေးခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးခြင်း၊ မကောင်းမှု ကို ရှောင်ကြဉ်စေခြင်း၊ ကောင်းမှုကိုပြုရန် အားပေးခြင်း၊ သမိုင်းကို အဆက် မပြတ်စေခြင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ပြပေးခြင်းများကြောင့် စာရေးခြင်းအနု ပညာဆိုသည်မှာ 'ကုသိုလ်ရသော' အလုပ်တစ်ခုဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ခေတ်အဆက်ဆက် သမိုင်းအဆက်ဆက်ကတည်းက စာပေများကို သယ်ဆောင်ခဲ့၊ လက်ဆင့်ကမ်းပေးခဲ့ကြသော ပြည်သူ့ပြည်သားများ၏

အသိဉာဏ်ကို ဖွင့်ပေးခဲ့သော ဆရာကြီးများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကား ကြီးမားလေစွဟု ခံယူခဲ့မိပါသည်။ စာရေးခြင်းအနုပညာဖြင့် ပြည်သူလူထု၏ ဉာဏ်ပညာဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ဆောင်ပေးနေကြသော သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးသော ဆရာကြီးများ၏ ကျေးဇူးဂုဏ်များသည်လည်း လွန်စွာကြီးမားပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စာရေးခြင်းအနုပညာဖြင့် ပြည်သူ့အကျိုးကို တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ထမ်းဆောင်ပါမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့မိပါသည်။ စာရေးခြင်းအနုပညာဖြင့် ပြည်သူ့ကို ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပေးနေသော စာရေးဆရာများ များစွာပေါ်ထွန်းလာပါစေဟု ဆန္ဒပြုမိပါသည်။ ။

* * * *

Daily Eleven သတင်းစာ
(၁၅-၃-၂၀၁၄)

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ကလေးများအကြောင်းကို
ကျွန်ုပ်အားပြောပြပါ။ တို့နိုင်ငံ၏ အနာဂတ်ကို
ကျွန်ုပ်တို့ဖော်ပြပေးရန်အတွက်ပြောပါမည်” ဆိုသောစကားကို
မြတ်ဗျာနှင့်ရင်ဝန် “ခရစ်ရေလီ” က ပြောခဲ့ဖူးပါသည်

ကွက်လပ်လေးတွေ ဖြည့်ပေးပါ

“နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာ၊ ပျော်စရာတွေ ချည်းပဲ” လို့ ကျွန်တော် တို့တွေ ပြောမိတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီစကားက အားလုံးကို ကိုယ်စားမပြု မှန်းသိကြမှာပါ။ ကျေနပ်စရာမရှိသေးတဲ့ ဘဝပေးအခြေအနေမျိုးစုံမှာ နေကြ ရသူတွေ၊ ပျော်စရာဆိုတာထက် နေရေး၊ စားရေးကိုပဲ မိုးလင်းမိုးချုပ် စက်ဝိုင်းသံသရာထဲမှာပဲ တစ်ဝဲလည်နေကြရတော့ ပျော်စရာဆိုတာ “သီးခြား ကမ္ဘာ” တစ်ခုအဖြစ်သာ ရှိနေကြရသူတွေ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံထဲမှာ အများကြီးပါပဲ။

“သတ္တဝါအားလုံးဟာ တစ်ခုခုတော့ အမြဲလိုအပ်နေတယ်” ဆိုတဲ့ “ဘုရားဟောစကားတော်ရှိပါတယ်။ လူတိုင်းဟာ “ကွက်လပ်လေး” တွေ ကိုယ်စီနဲ့ပါ။ လစ်ဟာနေတဲ့ ကွက်လပ်လေးတွေကို ကိုယ်ချင်းစာတရားကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး လူသားအချင်းချင်း ဖြည့်ဆည်းပေးကြမယ်ဆိုရင် “သာယာ တဲ့လောက၊ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ လောက” ကို မြင်တွေ့နိုင်၊ ပီတိဖြစ်နိုင်ကြမှာပါ။

သူတစ်ပါးရဲ့လိုအပ်ချက်များကို အထူးသဖြင့် နှလုံးသားရဲ့လိုအပ် ချက်များကို ဖြည့်စွက်ပေးနိုင်ရပါအံ့လို့ သီတဂူဆရာတော်ကြီးရဲ့ အဓိဋ္ဌာန် တစ်ခုကို သတိရမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေအနေနဲ့ လစ်ဟာချက်၊ ကွက်လပ်လေးတွေကို စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းလေးတွေယှဉ်ပြီး ဖြည့် ဆည်းကြရမှာပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ “လ” က “သပြေ” (The Byae) ကလေးလူငယ်ပညာရေး ကျန်မာရေးထောက်ပံ့မှုအဖွဲ့နဲ့အတူ “စေတနာ့ဝန်ထမ်း” အဖြစ်ပါဝင်အား ဖြည့်ရင်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ကလေးသူငယ်များကို အခမဲ့ပညာသင်ပေးနေတဲ့ “သီလရှင် စာသင်ကျောင်း” တစ်ကျောင်းကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ “သပြေ အဖွဲ့” ဆိုတာက ကိုရီးယားနိုင်ငံရောက် မြန်မာများနဲ့ ကိုရီးယားမိတ်ဆွေ အချို့ရဲ့ အားဖြည့်ကူညီမှုနဲ့ ကလေးလူငယ်ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးထောက်ပံ့မှုတွေကို ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ပြည်တွင်း “NGO” အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး နိုင်ငံအတွင်းမှာရှိတဲ့ စာကြည့်တိုက်ပေါင်း “၃၅၀” ကျော်နဲ့ စာသင်ကျောင်း အချို့မှာ ကလေးဗဟိုပြု၊ ကလေးစာပေစာအုပ်တွေရှိကိစ္စပြီး အခမဲ့ဖြန့်ဝေ လျှော့ဒါန့်နေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းငယ်တစ်ခုပါပဲ။

အဲဒီသပြေအဖွဲ့ရဲ့ “Plan” တွေထဲက “ပျော်ရွှင်စရာကလေးကမ္ဘာ” ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်လေးကို သဘောကျနှစ်သက်ခဲ့မိပါတယ်။ “ကလေးတွေရှိတဲ့ နေရာကိုသွားပြီး “ကလေးဖတ်စာအုပ်တွေ”၊ “ကလေးကစားစရာတွေ”၊ အရောင်ခြယ်လို့ရမဲ့ပန်းချီကာတွန်းစာရွက်လေးတွေကို ယူသွားပြီး ကလေးတွေ ပျော်ရွှင်စေဖို့ ဝန်ဆောင်မှုအပြည့်ပေးတဲ့ ပျော်ရွှင်စရာကလေးကမ္ဘာ အစီအစဉ်လေးပါပဲ။

ကလေးကစားကွင်းတွေ၊ ပန်းခြံတွေမှာ ကစားနိုင်၊ အပန်းဖြေနိုင်တဲ့ ကလေးတွေရှိသလို၊ အဲဒီနေရာတွေကို ငွေကြေးချို့တဲ့မှုအပါအဝင် အခြား အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အပန်းမဖြေနိုင်၊ မကစားနိုင်တဲ့ ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ ကလေးတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်။ ပျော်ရွှင်စရာကလေးကမ္ဘာ အစီအစဉ်ဟာ လိုအပ်နေတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ကလေးတွေရဲ့ကွက်လပ်အချို့ကို အချိန်ပိုင်းအနေနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းပါပဲ။

ပထမဆုံးရတဲ့ ကြည်နူးမှုကတော့ ကလေးတွေ ပျော်ရွှင်နေကြခြင်းကြောင့်ပါပဲ။ သူတို့မဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ်စာပေတွေကို ဝမ်းသာအားရဖတ်ကြပါတယ်။ သူတို့မဝယ်နိုင်တဲ့ကစားစရာပစ္စည်းအချို့ကို စိတ်ကြိုက်ကိုင်တွယ် ကစားခွင့်ရကြပါတယ်။ သူတို့လေးတွေရဲ့ ဝမ်းသာအားရကစားနေကြပုံတွေ၊ စာဖတ်နေကြပုံတွေ၊ ပုံအရောင်ခြယ်နေကြပုံတွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ “စာဖတ်ခွင့်၊ ကစားခွင့်၊ ပျော်ရွှင်ခွင့်” ဆုံးရှုံးနေတဲ့ကလေး

တွေ ဘယ်လောက်တောင်များနေပါလိမ့်လို့ တွေးနေခဲ့မိပါတယ်။

ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ ကလေးသူငယ်တွေကို အဲဒီလို ပွဲလေးတွေလုပ်ပေးတဲ့ အခါမှာ သူတို့ရဲ့ “မီးခဲပြားဖုံး” ဖြစ်နေတဲ့ ထက်မြက်မှု၊ လိမ္မာမှုလေးတွေကို တွေ့မြင်ရသလို၊ သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒ၊ သူတို့ရဲ့ ခံစားမှု အတိမ်အနက်၊ သူတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေကိုလည်း သိခဲ့၊ ကြားခဲ့ရပါတယ်။ တတ်နိုင်သ၍ ဖြေရှင်းပေးချင်ခဲ့ပါတယ်။ စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခုက ကလေးတွေကို ဖျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးတဲ့အဖွဲ့အစည်းတွေ နည်းပါးနေသေးတယ်။ ကလေးသူငယ်တွေကို ဝဟိုပြုတဲ့အဖွဲ့အစည်းလေးတွေများများရှိစေချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ်ဖြစ်တဲ့ ကလေးသူငယ်တွေရဲ့ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး တွေကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေကပဲ ဝိုင်းဝန်းမြှင့်တင်ပေးကြရမှာပါ။

“နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ကလေးများအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အားပြောပြပါ။ တို့နိုင်ငံ၏ အနာဂတ်ကို ကျွန်ုပ်ဟောကိန်းထုတ်ပြပါမည်” ဆိုသောစကားကို ဗြိတိသျှနန်းရင်းဝန် “ဒစ္စရေလီ” က ပြောခဲ့ဘူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ ကလေးများအကြောင်းကို ပြောကြမည်ဆိုရင် အားတတ်စရာကောင်းသော ကလေးများအကြောင်းပဲ ဖြစ်စေချင်တာပါ။

လူဦးရေထူထပ်လာမှုထဲမှာ စီးပွားရေးကြပ်တည်းမှု၊ ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟမှုကြီးမားနေမှုများက တချို့သောကလေးငယ်များရဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို ဆုံးရှုံးစေခဲ့ပါတယ်။ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်နေတဲ့ တိုက်ပွဲတွေရှိနေတဲ့ ဒေသတွေ၊ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ပွားနေတဲ့ဒေသတွေမှာလည်းကလေးတွေရဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးနေခဲ့သလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထိခိုက်ကြေကွဲမှုတွေရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ အနာဂတ်၊ နိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ်ဟာ စိုးရိမ်စရာတွေဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ အားလုံးအသိပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ဆင်းရဲမှုကြားထဲက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ ကလေးတွေ၊ မပြည့်စုံတဲ့ကလေးတွေ၊ မိဘမဲ့ကလေးတွေ၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မပြည့်စုံတဲ့ကလေးတွေ၊ စွဲအနားမကြားတဲ့ကလေးတွေစသဖြင့် ကွက်လပ်ဖြစ်နေတဲ့ကလေးတွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်။ ကလေးများဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ်လေးများပါပဲ။ အနာဂတ်မှာ အညွန့်တလူလူတက်နိုင်မယ့် ကလေးတွေရဲ့ အရေးကိုလည်း မေ့မထားသင့်ပါဘူး။

အဖွဲ့အစည်းဖြစ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ်ကိုယ်
 တိုင်ချို့တဲ့တဲ့ကလေးတွေအတွက် ကိုယ်တတ်စွမ်းသမျှ စွမ်းဆောင်မြှင့်တင်
 ပေးကြမယ်ဆိုရင်လည်း ကွက်လပ်ဖြည့်ခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။ အဖွဲ့အစည်းတွေ
 အနေနဲ့လည်း အင်နဲ့အားနဲ့ ကွက်လပ်ဖြည့်ကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက
 အနာဂတ်လေးများအတွက် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေအားလုံး ဝိုင်းဝန်းပြီး
 ကွက်လပ်ဖြည့်ပေးကြပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
 လစ်ဟာနေတဲ့ ကွက်လပ်လေးတွေ အများကြီးရှိနေကြောင်းပါ။ ။

* * * *

The Daily Eleven သတင်းစာ
 (၆-၅-၂၀၁၄)

ကွမ်းတံတွေးထွေးဖို့ ပုတင်ပေါက်ကို
တိုးဝေ့ဖို့ စတင်အကြပ်လုထွေးတမျိုး။
ကတေမာင်းနော့နီးထွေးလျက်တဲ
ကွမ်းတံတွေးက စနားခါးသင်ထွေးကို
ခင်ဒဲတမျိုး။ ကွမ်းတံတွေးကထုပ်ကို
ကတေပေါ်မှာပွဲသလျ ထာဒဲတမျိုးက . .

ကွမ်းစားတတ်သလား ဒါကိုဖတ်

“ကျောင်းပေါ်တက်ကာ၊ ခြေသုတ်ရ၊ ဦးချမြတ်ဗုဒ္ဓ။
ဆေးလိပ်သောက်ကာ၊ ခွတ်ခံမှ၊ ပြင်ပမချရ။
ကွမ်းစားတတ်သူ၊ ထုံးဖြူဖြူ တိုင်မှာမသုတ်ရ။
နေရာမရွေး၊ ကွမ်းတံတွေး၊ ထွေးတိုင်းမသင့်ပါ။”

အထက်ပါကဗျာလေးကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အလှူကိုသွားရင်း နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းလှေကားအဝင်မှာ ရေးချိတ်ထားတာတွေ့ခဲ့လို့ မှတ်စု စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ထားခဲ့တာ ကာလအတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ စည်းကမ်းမဲ့ ကွမ်းတံတွေးထွေးတဲ့သူတွေ။ စည်းကမ်းမဲ့ ဆေးလိပ်သောက်သူတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ ရတဲ့အခါတိုင်း အထက်ပါကဗျာလေးကို သတိရမိခဲ့သလို၊ စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ သူတွေကိုလည်း အဲဒီကဗျာလေးကို ဖတ်စေချင်ခဲ့တယ်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ ဘဝမျိုးစုံ၊ လူတန်းစား မျိုးစုံထဲမှာ ဆေးလိပ်နဲ့ကွမ်း၊ ကွမ်းနဲ့ဆေးလိပ်ဆိုတာ မပါမဖြစ်ပါနေကြတာ ကို တွေ့နေရတာတွေဟာ မြန်မာပြည်သားတွေအတွက် မထူးဆန်းတော့ပေ မယ့် တခါတလေမှာ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက် ညစ်ညမ်းစရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ တွေ ဖြစ်နေစေခဲ့ပါတယ်။ အကြောင်းအရင်းကတော့ စည်းစနစ်ရှိရှိ မစား သုံးခြင်းနဲ့ စနစ်တကျမစွန့်ပစ်၊ မထွေးထုတ်ခြင်းကြောင့်ပါပဲ။

မိုးလင်းပြီဆိုတာနဲ့ စည်ပင်လုပ်သားတွေ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားတဲ့ လမ်းမကြီးတွေဟာ ဟိုလူကထွေး၊ ဒီလူကထွေး၊ ဟိုလူကစွန့်ပစ်၊ ဒီလူက စွန့်ပစ်နဲ့ လမ်းမကြီးဟာ တစ်ခဏအတွင်းမှာ ညစ်နွမ်းသွားတော့တာပါပဲ။

ကွမ်းတံတွေးထွေးဖို့နေရာတွေ လုပ်ထားပေမယ့် စနစ်တကျထွေးမှုမှာ လိုက်နာမှု အားနည်းနေတုန်းပါ။ လိုင်းကားတွေပေါ်မှာကွမ်းတံတွေးထွေးဖို့ ကြပ်ကြပ်အိတ်တွေထားထားပေမယ့် ကြပ်ကြပ်အိတ်သုံးပြီး စည်းကမ်းမဲ့ စွန့်ပြစ်တာတွေကလည်း ရှိနေဆဲပါ။ လိုင်းကားတွေပေါ်မှာ ဆေးလိပ်မသောက် ကြပေမယ့် ကွမ်းစားမှုတော့ရှိပါတယ်။ ကားစီးရင်းကွမ်းမစားနဲ့လို့ မဆိုလို ပါဘူး။ စနစ်တကျစားပြီး စနစ်တကျ ထွေးထုတ်စေချင်ပါတယ်။ ကွမ်းစား တတ်သူတချို့ရဲ့ စည်းကမ်းမဲ့မှုကြောင့် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရတဲ့ ခရီးသည် တွေလည်းရှိပါတယ်။ ကွမ်းတံတွေးထွေးဖို့ ပြတင်းပေါက်ကို တိုးပွေ့ပြီး အတင်းအကြပ်လုထွေးတာမျိုး။ ကားမောင်းနေတုန်းထွေးလိုက်တဲ့ ကွမ်း တံတွေးက အခြားခရီးသည်တွေကို စင်ခဲတာမျိုး၊ ကွမ်းတံတွေးအထုပ်ကို ကားပေါ်မှာဖြစ်သလို ထားခဲ့တာမျိုးဟာ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ စိတ်အနှောက် အယှက်ဖြစ်စရာ ကိစ္စလေးတွေပါ။ နိုင်ငံကြီးသားပီသစွာ စနစ်တကျ စားသုံးဖို့ စည်းစနစ်ရှိရှိ စွန့်ပြစ်ဖို့ လိုအပ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

နောက်ထပ်စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စရာတစ်ခုက “ဆေးလိပ်ငွေ” တွေပါပဲ။ နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် မြန်မာပြည်မှာ ဆေးလိပ်မသောက်ပဲ ဆေးလိပ်ငွေ ကို ရှုနှိုက်နေမှုတွေကြောင့် ရောဂါရနေတဲ့သူတွေများပြားလာတာဟာ အများသူငါရှေ့မှာ စည်းကမ်းမဲ့ ဆေးလိပ်သောက်တတ်သူတွေကြောင့်ပါပဲ။ ဘူတာရုံတွေ၊ ကားမှတ်တိုင်တွေ၊ သင်္ဘောဆိပ်တွေမှာ ဆေးလိပ်သောက်သုံး သူဦးရေဟာ မလျော့သေးပါဘူး။ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ကလေးငယ်တွေ၊ အမျိုးသမီးတွေ၊ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်တဲ့သူတွေအတွက် ရောဂါရစရာ တွေ၊ စိတ်အနှောက်ယှက်ဖြစ်စရာတွေပါပဲ။

တိုက်ခန်းတွေရဲ့ လှေကားနံရံတွေမှာ အများသူငါဝင်ထွက်သွားနေ တဲ့နေရာတွေမှာ ပေကျံနေတဲ့ ကွမ်းတံတွေးတွေ၊ ဆေးလိပ်အစီခံတွေ၊ အမှိုက် သရိုက်တွေဟာ စည်းကမ်းကို မြတ်နိုးတဲ့သူတွေအတွက် စိတ်ဆင်းရဲစေခဲ့ သလို၊ နိုင်ငံခြားသားတွေရဲ့ အမြင်မှာလည်း နိုင်ငံသားတွေရဲ့ စည်းကမ်းမဲ့မှု ဟာ မေးငေါစရာ ဖြစ်နေမှာပါ။ အရွယ်ရောက်ပြီးသူတိုင်းရဲ့ ကွမ်းစားမှု၊ ဆေးလိပ်သောက်သုံးမှုကို တားမြစ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စည်းကမ်း ရှိစွာ စားသုံးဖို့၊ သုံးစွဲဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကွမ်းစားတဲ့သူတိုင်း၊ ဆေးလိပ်

သောက်တဲ့သူတိုင်းဟာ ဝါသနာထက် “ကြိုက်နှစ်သက်” လို့ သုံးစွဲနေကြတာပါ။ ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ် လုပ်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် သူတစ်ဖက်သားမကြိုက်နှစ်သက်စေမယ့် အပြုအမူ တွေမဖြစ်အောင်တော့ တာဝန်ကိုယ်စီယူကြရမှာပါ။ ကွမ်းစားဆေးလိပ်သောက်သူတိုင်း စည်းကမ်းမရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စည်းစနစ်ရှိရှိ သုံးစွဲတတ်တဲ့သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ စည်းကမ်းမဲ့သူတွေကြောင့် တခြားသူတွေအတွက် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရတာကို သတိပြုဖို့ သင့်ပါတယ်။

ကျန်းမာရေးအကြံမယ့်ဆိုရင်လည်း ကွမ်းစားမှုက စားတဲ့သူအတွက် ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှုပိုများပေမယ့် စည်းကမ်းမဲ့စွာ ထွေးစွန့်မှုတွေကြောင့် ကွမ်းစားသူတွေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အမြဲညစ်ညမ်းပေကျနေတာကိုက စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ကြရပါတယ်။

စီးကရက်တစ်လိပ်မှာ လူကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့ ဓာတ်ပေါင်း (၄၀၀၀) ကျော်ရှိတယ်လို့ ဆရာဝန်တွေက ပြောထားပါတယ်။ အဲဒီအန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့ ဓာတ်ပေါင်း (၄၀၀၀) ကျော်ရှိတဲ့ စီးကရက်တွေဟာ သောက်သုံးသူတင်မကပဲ ဆေးလိပ်ငွေ့တွေကို ရှူရှိုက်မိတဲ့သူတွေအတွက်ပါ အန္တရာယ်ဖြစ်နေတာက ငြင်းမရပါဘူး။ အများသူငါရှိနေတဲ့နေရာတွေ၊ ကလေးသူငယ်ရှိတဲ့နေရာတွေ၊ အမျိုးသမီးတွေရှိနေတဲ့နေရာတွေမှာ ဆေးလိပ်မသောက်သင့်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေကို ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းမစားစေဖို့ တားဆီးသင့်သလို အရွယ်မတိုင်သေးတဲ့ကလေး သူငယ်တွေကို ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ ကွမ်းစတာတွေကို မရောင်းချဖို့အတွက် ရောင်းချသူအားလုံးလိုက်နာသင့်ပါတယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် စည်းကမ်းဘောင်ထဲက လုပ်ကြရင် အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်။ သူတစ်ဖက်သားကိုလည်း မထိခိုက်စေပါဘူး။ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း မထိခိုက်စေပါဘူး။ နိုင်ငံကြီးသားပီသစွာနဲ့ စည်းစနစ်တကျသုံးစွဲဖို့လိုတယ်ဆိုတာကိုတော့ သုံးစွဲသူတိုင်း သိသင့်ပါတယ်။ တိုးတက်ကြီးပွားတဲ့နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်ဖို့ သေးငယ်သော အခြေခံကျင့်ဝတ်များကို မျက်ကွယ်မပြုကြပါနဲ့လို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ ။

* * * *

စံတော်ချိန်သတင်းစာ

“အပြစ်ပြ ဆုံးမသူကို”

“ရန်သူကို မမှတ်ပါနဲ့”

“ရွှေစိုင်းပေးသူလို မှတ်ပါ” လို့

မြတ်ဗုဒ္ဓက “ဓမ္မပဒဝါဠိတော်” မှာ
ဟောကြားထားပါတယ်....

တပည့်ကောင်းလား ဆရာကောင်းလား

ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေဟာ . . . ~~ရှင်သန်နေထိုင်ရာလောကကြီး~~
ထဲမှာ အမြဲထာဝရသင်ယူနေရတဲ့ ဉာဏ်ရည်ဖြင့် လူသားအဖြစ် ဝါထစ်ဖို့ပါပဲ။
လောကော-လောကကြီးသည်။ သတ္တန်အတ္တဝါတို့၏အာဇာနည်၊ ဆရာဟူ
၍ ဆရာတော် သံယံတော်မူပြီးတည်း ဟောပါတယ်။ ကျွန်တော်အပါ
အဝင် လူသားအားလုံးမှာ ဆရာမဖြစ်ဘူးကြပေမယ့် တပည့်တော့ ဖြစ်ခဲ့
ကြတာပါ။ ။

“ညီညာတကြ၊ ဆုံးမနာယူ၊ လာမူကြိုဆီး၊ ထံနီးလုပ်ကျွေး၊ သင်တွေ့
အံ့ရွတ်၊ တပည့်ဝတ် မချွတ်ငါးခုသာဆိုတဲ့” တပည့်ဝတ္တရားငါးပါးကို နှုတ်နဲ့
ကျက်ပြီး တပည့်တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီးပြင်းခဲ့ကြသူတွေပါ။
မျက်မှောက်ခေတ် အာစရိယပူဇော်ပွဲတွေ၊ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲတွေကို ကြည့်ခြင်း
အားဖြင့် တပည့်ကောင်းတွေအဖြစ် မြင်တွေ့နေရဆဲပါ။ တစ်ခါတလေမှာ
ဆရာဖြစ်ကြရပေမယ့် “တပည့်မဖြစ်ခဲ့ဘူးတဲ့ဆရာဆိုတာ” မရှိပါဘူး။

ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းတစ်ခုမှာ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက သင်တန်း
သားတွေကို တပည့် “လေးမျိုး” အကြောင်းကို သြဝါဒပေးဆုံးမခဲ့ပါတယ်။
“တုပည့်၊ တင်းပည့်၊ အိုးလဲမထောင်တပည့်၊ ‘တ’-ပည့်” ဆိုပြီး တပည့်
လေးယောက်ရှိတယ်တဲ့။ တကယ်လည်း လောကကြီးထဲမှာ မတူညီကွဲပြားတဲ့
တပည့်တွေရှိနေတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိကြ၊ မြင်ကြမှာပါပဲ။

ဆရာကို အံ့တုတဲ့တပည့်၊ ဆရာကို ဖက်ပြိုင်တဲ့တပည့်ဟာ ‘တုပည့်’

ပါ။ တပည့်မဟုတ်ဘူးတဲ့။ 'တုပည့်' ထဲပါတဲ့ တပည့်တွေလည်း လောကကြီးထဲမှာ အများကြီးပါ။ တစ်ဂိုဏ်းတစ်စင်ထောင်ပြီး အံ့တုအံ့မြိုင်လုပ်နေတဲ့ 'တုပည့်' တွေ လောကကြီးထဲမှာ အများကြီး။

ဆရာကို အတင်းပြောတာ၊ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးကို မငဲ့ကွက်ပဲ အပုပ်ချ၊ သွားပုပ်လေလွင့်ပြောတဲ့ တပည့်ဟာ 'တင်းပြည့်' ပါတဲ့။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကနေ အခြားကျောင်းတစ်ကျောင်းကိုရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အရင်ဆရာရဲ့ မကောင်းကြောင်းကို အတင်းပြောတာဟာ 'တင်းပည့်ပါ' ဌာနတစ်ခု၊ အလုပ်တစ်ခုကနေ အခြားဌာန အလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်းပြီဆိုတာနဲ့ အရင်ဆရာရဲ့ 'အတင်းအဖျင်းကို' ပြောတာဟာ 'တင်းပည့်' ပါပဲ။

'အိုးလဲမထောင်တပည့်' ဆိုတာကလည်း လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေတာပါ။ ဆရာသမားဖြစ်သူရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ၊ ဆရာသမားရဲ့ လိုအပ်နေတဲ့ အကူအညီတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ကူဖေးခြင်းမရှိတဲ့သူ၊ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ဥပေတွာပြုတတ်သူ။ ယုတ်စွအဆုံး ဆရာအနားမှာလဲနေတဲ့ အိုးကို တောင်-ထောင်ပေးဖော်မရတဲ့ တပည့်မျိုးဟာ 'အိုးလဲမထောင်တပည့်' ပါတဲ့။

ဆရာသမားတွေက တစ်သသ တစ်တတ အမြဲတနေရတဲ့ တပည့်မျိုးဟာ "တ'-ပည့်ပါ" တဲ့။ အဲဒီလို 'တ' ပည့်မျိုးတွေလည်း လောကမှာရှိတတ်တာပါပဲ။ 'တပည့်' ဆိုပေမယ့် "တုပည့်၊ တင်းပည့်၊ အိုးလဲမထောင် တပည့်" မျိုးတွေထဲမပါအောင် နေကြရမှာပါ။ "တ" ပည့်လို တပည့်မျိုးဖြစ်ရင်တော့ မိမိအတွက်လည်းကောင်းသလို လောကအတွက်လည်း ကောင်းသွားပါတယ်။

"ဆရာတပည့်၊ တိတိမချွတ်၊ ကျင့်ဝတ်နံလင်၊ ဖြူသန့်စင်မှု၊ ရှင်းလည်းမကွေ၊ သေလည်းမကွာ၊ လူ့ရွာနတ်ပြည်၊ လှည့်လည်အတူ၊ ခံစားမှု၍၊ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်၊ ဝင်အံ့သည်တည်း" လို့ "သင်္ဂဇာဆရာတော်ကြီးက" ဆိုထားပါတယ်။ တပည့်ဝတ္တရား ကျေပွန်မယ်ဆိုရင် ကောင်းကျိုးတွေများစွာ ရတတ်တယ်ဆိုတာပါပဲ။

"ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်" ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပါပဲ။ "ပန်းကောင်းပန်နိုင်ခဲ့တာဟာ" "ဆရာကောင်းကြောင့်" ပါ။ "ဆရာကောင်းလို့ပါ"။ ဆရာတွေနဲ့တပည့်တွေကြားမှာ နားလည်မှုလေးတွေ တစ်ခါတလေ

လွဲနေတတ်ကြပါတယ်။ မထင်မှတ်ထားတဲ့ စည်းလေးတွေ ခြားနားတတ်ကြပါတယ်။ တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲနုလုံးသားထဲမှာ ဆရာကို ဆရာလိုသာ မြင်ထားမယ်ဆိုရင် အမြဲကုသိုလ်ဖြစ်နေမှာပါ။

“ဆရာမပြ နည်းမကျ” စကားပုံကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင် ဆရာဆိုတာနေရာတိုင်းမှာ လိုအပ်ပါတယ်။ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာဆိုတာ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာအမြဲရှိနေတာပါ။ “ယောနိသောမနသိကာရ” ဆိုတဲ့ စိတ်နှလုံးကောင်းနဲ့ဆရာတွေကို ချဉ်းကပ်မယ်ဆိုရင်၊ ဆရာတွေဆီက ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပညာကိုသာရအောင်သင်ယူမယ်ဆိုရင် တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဆရာကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်မှာပါ။

“ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ရင် တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ထားရမယ်” ဆိုတဲ့ အသိလေးတွေလည်း ရှိထားရပါမယ်။ ဆရာကောင်းတွေကို လေ့လာကြည့်ကြမယ်ဆိုရင် တပည့်ကောင်းတွေဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ဖို့ “ဆုံးမနာယူ” ဆိုတဲ့ တပည့်ဝတ္တရားကလည်း အရေးပါပါတယ်။ အဆုံးအမကို အသာတကြည် လက်ခံတတ်တဲ့တပည့်ဆိုတာ လိမ္မာမှုရှိပြီးသားမို့ တခြားသောတပည့်ဝတ္တရားတွေကို ဖြည့်ကျင့်နိုင်တဲ့ တပည့်ကောင်းဖြစ်မှာပါ။

“မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့သားတော် “ရှင်ရာဟုလာ” ဟာ လက်ထဲကို သဲတွေထည့်ပြီး “အဲဒီသဲတွေလောက်” သူ့ကို ဆိုဆုံးမတဲ့ဆရာတွေလိုချင်ပါတယ်လို့ အမြဲတောင့်တတတ်သူပါ။ အဲဒီလို ဆုံးမမှုကို အမြဲလိုလားတတ်တာကြောင့် ရှင်ရာဟုလာဟာ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့သာသနာမှာ “တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်” ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဆိုဆုံးမလွယ်ကူသူတစ်ယောက်ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

“အပြစ်ပြ ဆုံးမသူကို” “ရန်သူလို့ မမှတ်ပါနဲ့” “ရွှေအိုးပေးသူလို့ မှတ်ပါ” လို့ မြတ်ဗုဒ္ဓက “ဓမ္မပဒပါဠိတော်” မှာ ဟောကြားထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ ရွှေအိုးတွေ ရရှိခဲ့သလို ဆုံးရှုံးခဲ့တဲ့ရွှေအိုးတွေလည်း ရှိကြမှာပါ။ ဆရာကို ရန်သူလို့ထင်ခဲ့တာတွေရှိခဲ့သလို ဆရာကြောင့် ငါ့ရဲ့ တိုးတက်မှုတွေရှိခဲ့တာလို့ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတိရနေတဲ့သူတွေလည်း ရှိကြမှာပါ။

လောကကြီးအတွက် ကျွန်တော်တို့တွေ တပည့်ကောင်းဖြစ်ကြရမှာ
 ပါ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကြီးပွားဖို့ အဆင်ပြေဖို့အတွက် တပည့်ကောင်း
 ဖြစ်ကြရမှာပါ။ သူများကို ပြန်သင်ပေးမယ့်ဆရာတွေဖြစ်ဖို့ “တပည့်ကောင်း
 ဖြစ်အောင်” အရင်ကြိုးစားကြရမှာပါ။ တကယ်တော့ တပည့်ကောင်းသာ
 ဖြစ်ခဲ့ရင် “ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ” အသေအချာပါပဲ။ တပည့်
 ကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုချင်မိပါတယ်။ ။

The Daily Eleven သတင်းစာ
 (၁၅-၁၂-၂၀၁၃)

ម្ល៉ឹងខ្លាចរកលេខាធិការ

អម្ល៉ឹងខ្លាចរក

ម្ល៉ឹងរកខ្ញុំចាស់

លុបខ្លាចរកលេខាធិការ

អលុបខ្លាចរក

លុបរកខ្ញុំចាស់

ម្ល៉ឹងរកខ្ញុំចាស់....

တစ်ခဏလား တစ်ဘဝလား

“ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာလေးတစ်ခုကို ဦးစားပေးခဲ့မိတဲ့အတွက် ကိုယ် မဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလေးတစ်ခုအတွက် နဲ့ ကိုယ်မလုပ်ချင်တာတွေလုပ်နေရတတ်တယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ်စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

အထက်ပါအဆုံးအမဩဝါဒလေးကို ကျွန်တော်တို့ကို ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက စာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်က သူ့ကို ကန်တော့ တိုင်းပေးနေကြ “အဆုံးအမလေး” တစ်ခုပါ။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အဆုံးအမလေး တစ်ခုဖြစ်တာကြောင့် ယနေ့ထိ ခေါင်းထဲမှာ စွဲမြဲနေတုန်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေက ပုထုဇဉ်တွေပီပီ ဖြစ်ချင်တာတွေ၊ လုပ်ချင်တာတွေက ဘဝမှာ အများကြီးပါ။ တစ်ခါတလေမှာ ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ဖြစ်သင့်တာ ဘယ်ဟာကို ဦးစားပေးရမှန်းမသိရတော့လောက်အောင် ဆန္ဒတွေများခဲ့ကြပါတယ်။

ဘဝနဲ့ဆန္ဒတစ်ထပ်တည်းကျဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ။ တစ်ထပ်တည်း မကျတဲ့ဘဝထဲက လိုအပ်ချက်တွေ ပြည့်စုံဖို့ နည်းလမ်း မျိုးစုံနဲ့ ဖြည့်ဆည်းတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့တချို့သော ဖြည့်ဆည်း မှုတွေဟာ ‘အမှားတွေနဲ့’ ပါ။ အဲဒီအမှားတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ တဒင်္ဂလေး အတွင်းမှာ ကျူးလွန်မိတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီအမှားတွေကြောင့် ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ ပေးဆပ်ရမှုတွေက တန်းစီပြီး ကျူးလွန်တဲ့သူနောက်ကို လိုက်လာတော့တာ ပါပဲ။

ပြီးခဲ့တဲ့ရက်တွေက မန္တလေးမှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှု မှာဆိုရင် အသက် (၂၀) ဝန်းကျင်လူငယ်တွေရဲ့ တဒင်္ဂဖြတ်လမ်းနည်းတွေ သုံးခဲ့မိလို့မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ တခြားတစ်ခြားသော ဒုစရိုက်မှု တွေဟာလည်း “တခဏတာ” လေးကိုကြည့်ပြီး ဖြစ်ချင်တာကို ဦးစားပေးခဲ့ မိလို့ မဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်လာကြုံလာရတော့တာပါပဲ။ ဖြစ်ချင်တာလေး တစ်ခုက လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို “ရက်စက်ကြမ်းတမ်းအောင်၊ လောဘ ရမ္မက်ကြီးသွားအောင် လွှမ်းမိုးသွားခဲ့တယ်”။ တစ်ခဏဆိုတဲ့ ကာလတိုလေးနဲ့ တစ်ဘဝဆိုတဲ့ ကာလရှည်ကို ခွဲခြားသိမြင်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ အရာတွေကို တဒင်္ဂလေးအတွင်းမှာ မလုပ်ဆောင်မိစေဖို့ စဉ်းစားဆင်ခြင် ရမှာပါ။ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်နိုင်ဘူးဆိုရင် ကိုယ်မဖြစ်ချင်တာတွေနဲ့ ဘဝမှာ ကြုံရတော့မှာပါ။

ကျင်လည်ဖြစ်သန်းနေရတဲ့ လူမှုလောကကြီးမှာ သတိထားပြီး နေ့တိုင်း ပြုမူသွားရမယ့် အရာတွေက အများကြီးပါ။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို နိုင်အောင်ထိန်းချုပ်ဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ဝေဝါးတွေပြားနိုင်လောက်အောင် လူတစ်ယောက် ရဲ့စိတ်ကို ပုံမှန်မဟုတ်အောင် ဖန်တီးလှုံ့ဆော်ပေးတဲ့ပစ္စည်းဝတ္ထုတွေကလည်း အများကြီးပါ။ မှားနိုင်တဲ့အခွင့်အလမ်းတွေကလည်း အများကြီးပါပဲ။

အရက်သေစာနဲ့ပူးပေါင်းဆေးဝါးမျိုးစုံကလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေပါတယ်။ မကောင်းတဲ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း ကလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေတာပါပဲ။ “ယောနိသော မနသိကာရ” လို့ခေါ်တဲ့ မိမိစိတ်ကိုမျှတစွာ နှလုံးမသွင်းနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း အများတွေကျူးလွန်မိတာပါပဲ။ လူဆိုတာအများမကင်းနိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် တခါတလေမှာ တစ်ခဏလေးအတွင်းမှာ ကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့အပြစ်တွေဟာ တစ်ဘဝလုံးစာအထိ ‘အမည်းစက်’ ကြီးစွန်းထင်သွားတတ်ပါတယ်။ တစ်ခဏနဲ့တစ်ဘဝရွေးချယ်တတ်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်ကို ပျောက်ဆုံးစေတဲ့ အရက်သေစာနဲ့ ပူးပေါင်းဆေးဝါးမျိုးစုံကလည်း အမြို့အမည် များစွာ၊ အသွင်အပြင်မျိုးစုံနဲ့ လူယုကြားမှာ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် ရောက်ရှိ

နေတာကြောင့် မှားဖို့၊ အမှားကျူးလွန်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေက အများကြီးပါ။
“ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရော” ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ စီးပွားရေးသမား
အချို့ရဲ့ “အကျိုးအမြတ်ကြည့်ပြီး အကျိုးအပြစ်မကြည့်တဲ့” လုပ်ငန်းလုပ်ရပ်
တွေကလည်း အများကြီးပါပဲ။

အဲဒီလိုရှေ့နောက်မဆင်ခြင်တဲ့ အကျိုးအပြစ်မကြည့်တဲ့ရလဒ်တွေက
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆေးစွဲ၊ အရက်စွဲနေတဲ့ လူငယ်တွေ။ မူးယစ်ဆေးဝါး
မျိုးစုံ အရက်ဘီယာမျိုးစုံ သုံးစွဲတတ်တဲ့လူငယ်တွေ၊ ထိလွယ်ရှလွယ် ပြဿနာ
ဖြစ်လွယ်လာတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ၊ ထင်ထားစရာမရှိတဲ့ ဆန်းပြားလာတဲ့မူခင်း
တွေဟာ လူ့မူဝန်းကျင်မှာ မဇိုးအိနိုင်အောင် ကြားနေရပြီ။ အမှားနွံကို
ကြာကြာမနင်းမိစေဖို့ သတိထားနေထိုင်တတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘဝမှာ လူတစ်ယောက်အတွက် ဖြစ်ချင်တာတွေ
လုပ်ချင်တာတွေ ဘယ်လောက်များများ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ မဖြစ်တတ်တာ၊
လွယ်လွယ်မပြည့်စုံတတ်တာဟာ သဘာဝပါပဲ။ အဲဒီအတွက် “ဖြတ်လမ်း”
တွေ သုံးလာကြတယ်။ တဒဂ်နည်းလမ်းတွေ သုံးလာကြတယ်။ ဒုစရိုက်မှုတွေ
ကို ထင်ရက်စရာမရှိလောက်အောင်လူကြီးလူငယ်မရွေး ကျူးလွန်လာကြ
တယ်။ ဖြတ်လမ်းဆိုတာ လမ်းမှန်လောက် မရိုးရှင်းဘူးဆိုတာကို လေးလေး
နက်နက်မစဉ်းစားနိုင်အောင် တဒဂ်ခဏတာကို ဦးစားပေးခဲ့ကြတယ်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖြစ်ချင်တာလေးတစ်ခုကြောင့် မဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်
လာခဲ့ရတယ်။ လုပ်ချင်တာလေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ မလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေခဲ့
ရတာတွေပဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဖွံ့ဖြိုးဖို့ ကြိုးစားရှမ်းကန်နေရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း
လူငယ်တွေရဲ့စွမ်းအားကို လွန်စွာလိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက
လူငယ်တွေကို တစ်ခဏတာပျော်ရွှင်မှုနဲ့တွေ့ထဲမှာ အမြဲမနစ်မွမ်းစေချင်
ပါဘူး။ တတ်လာတဲ့အညွန့်တွေကို ဖြတ်ချဖြစ်လိုက်သလိုမျိုး လူငယ်တွေရဲ့
အနာဂတ်ကို ချိုးဖြတ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွေက အများကြီးပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ လူငယ်တွေအနေနဲ့ အနာဂတ်ကို လှမ်းကြည့်
နိုင်တဲ့မျက်လုံးရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ တာဝန်ရှိအစိုးရ
တစ်ရပ်အနေနဲ့လည်း နိုင်ငံရဲ့အနေအထား၊ ပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ အနေ

အထားကို ဆုတ်ယုတ်ပျက်ဆီးစေမယ့် အပြုအမူ မူဝါဒတွေကို မချမှတ်မိစေဖို့ လိုပါတယ်။ လူငယ်လူရွယ်၊ ပြည်သူ့ပြည်သားဆိုတာ တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ် ပါပဲ။ တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ်ကို ပျက်စီးစေမယ့် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်တွေ၊ မူဝါဒတွေကို သတိပြုရမှာပါ။

တစ်ခဏတာအတွက်ကြည့်လို့မရပါဘူး။ တစ်သက်တာ၊ တစ်ဘဝ တာအတွက် ကြည့်သင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ တစ်ခဏတာ ရွေးချယ်မှုတွေ တစ်ခဏတာကိုပဲ နှစ်သက်တဲ့သူတွေများလာခဲ့ရင် နိုင်ငံရဲ့ အနာဂတ်အလားအလာဟာ မကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာကို သိထားရပါတယ်။

“ကောက်သော်မစားလောက်၊ ပြောင့်သော်စားမနိုင်” ဆိုတဲ့စကားပုံ လိုပါပဲ။ မမှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့တစ်ခဏတာ ပြည့်စုံမှုကို ရှာဖွေတဲ့သူတွေ အနေနဲ့ဘဝမှာ လူတန်းစေ့ဆိုတာထက် လူရာဝင်ဖို့တောင် ခက်ခဲတတ်ပါတယ်။ ပြောင့်မှန်တဲ့ရွေးချယ်မှု၊ ပြောင့်မှန်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို အသုံးပြုခဲ့ မယ်ဆိုရင် ဘဝမှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ နေသွားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေ အားလုံးပြောင့်မှန်တဲ့လမ်းကို ရွေးချယ်တတ်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကို စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုစွမ်းအားနဲ့ ဝေဖန်စိစစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ရပါမယ်။ တစ်ခဏတာပြီးပြည့်စုံမှုကို ရွေးချယ် လို့မရပါဘူး။ တစ်သက်စာ၊ တစ်ဘဝစာအတွက် အနာဂါတ်မျက်စိနဲ့ ရွေးချယ် နိုင်ရပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာလေးတစ်ခုနဲ့ မဖြစ်ချင်တာ တွေ ဖြစ်မလာရအောင်၊ လုပ်ချင်တာလေးတစ်ခုနဲ့ မလုပ်ချင်တာတွေ မလုပ် ရအောင် စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးနေထိုင်သွားကြရမှာပါ။ တစ်ခဏနဲ့တစ်ဘဝ တဖက်နဲ့ထာဝရ မှန်ကန်အောင် ရွေးချယ်တတ်ဖို့လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။ ။

* * * *

The Daily Eleven သတင်းစာ
(၁၄-၁၀-၂၀၁၃)

ကျင့်သင့်ကျင့်ထိုက်၊

မို့သင့်မို့ထိုက်တဲ့

ခံနှုန်းတွေ

အကြီးအကဲတွေမှာ

မမို့ဘူးဆိုရင်...

အရင်ဆုံးနှစ်နှာရတဲ့သူတွေက...

ပြည်သူတွေကလွဲလို့

အခြားမမို့ပါဘူး...

ပျောက်ဆုံးနေသော စံနှုန်းများ

ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေက မြေကြီးပေါ်မှာ နေတတ်တဲ့သူတွေပါ။ နေရဲ့အရောင်၊ လရဲ့အလင်းကို ခိုလှုံတောင့်တတတ်ကြပြီး၊ လေကိုရှိုက်သွင်းပြီး မိုးကိုမျှော်လင့်တတ်သူတွေပါ။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေကိုလည်း ချစ်ခင်နှစ်သက်တတ်ကြပါတယ်။ စိတ်ညစ်ပြီး အခက်အခဲဖြစ်ပြီဆိုရင်လည်း မိုးနတ်မင်းတို့၊ သိကြားမင်းတို့ကိုလည်း တိုင်တည်တတ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လူသားတွေနေထိုင်ကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ကမ္ဘာမြေ၊ နေ၊ လေ၊ ရေ၊ လ စတဲ့ ပညတ်ချက်တွေ၊ ခြပ်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ “စံနှုန်း” လေးတွေကိုယ်စီရှိကြပါတယ်။ သဘောတရားလေးတွေ ကိုယ်စီရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေအထူးသဖြင့် လေ့လာတတ်ကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်၊ မဟာဝင်၊ ရာဇဝင်၊ ဒီပဝင်စတဲ့ ကျမ်းကြီးတွေမှာ လောကကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဘောသဘာဝတွေ စံနှုန်းတွေကို တွေ့မြင်ရပါတယ်။

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လူမှုဝန်းကျင်မှာ စံနှုန်းတွေ တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းလာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အကြီးအကဲတို့စံပြုကျင့်ရမယ့် အမူအကျင့် (၈) မျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီစံတွေ၊ စံနှုန်းတွေကလည်း လူသားတွေရဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ စံနှုန်းတွေပါပဲ။ သဘာဝတရားတွေက သူတို့စံနှုန်းကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပေမယ့် လူသားတွေထဲမှာ စံနှုန်းတွေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တာက ရှက်စရာပါပဲ။

“မြေကြီးဆိုတာ သတ္တဝါတွေရဲ့မှီခိုအားထားရာဖြစ်သလို မင်းတွေ၊ အကြီးအကဲတွေဆိုတာကလည်း ပြည်သူတွေရဲ့ မှီခိုအားထားရာဖြစ်အောင်

ကျင့်ရမယ်” တဲ့။ မြေကြီးရဲ့စံနှုန်းတွေ အကြီးအကဲတွေမှာရှိရမယ်။ မြေကြီးကဲ့သို့ ကျင့်နိုင်ရမယ်လို့ ဆိုလိုလိုက်ခြင်းပါပဲ။

“မိုး” ဆိုတာကလည်း သတ္တဝါတွေကို ရေခဲဖြည့်ဆည်းပေးသလို အကြီးအကဲတွေဆိုတာကလည်း လက်အောက်ငယ်သားဝန်ထမ်းတွေကို ရိက္ခာပြည့်စုံအောင်လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ မိုးနဲ့တူအောင်ကျင့်ရမယ်တဲ့။

“နေ” ဆိုတာ ရေငွေ့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း စုတ်ယူသလို၊ မင်းအကြီးအကဲတွေဆိုတာကလည်း တိုင်းပြည်ရဲ့ပြည်သူ့ပြည်သားတွေအပေါ်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်အောင် “အခွန်အခ” တွေကို ပေါ့ပါးစွာကောက်သင့်တယ်တဲ့။ နေလိုကျင့်နိုင်ကြပြီလား... စဉ်းစားကြရမှာပါ။

“လ” လိုလည်း ကျင့်နိုင်ရမယ်တဲ့ “လ” ဆိုတာ ကြည့်မိတဲ့လူအပေါင်းကို ရွှင်လန်းမှု၊ ကြည်နူးမှုတွေ ပေးနိုင်သလို မင်းတွေအကြီးအကဲတွေဆိုတာကလည်း ပြည်သူတွေရဲ့ နှစ်သက်စရာ၊ အားကိုးအားထားစရာ ဖြစ်သင့်တယ်တဲ့။

“လေ” လိုကျင့်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားသင့်တယ်လို့ ကျမ်းစာထဲမှာ ပါပါတယ်။ လေဆိုတာ မမြင်ရပေမယ့် သတ္တဝါတွေရဲ့ကိုယ်တွင်းကို မသိမသာဝင်ရောက်သလို မင်းအကြီးအကဲတွေကလည်း ပြည်သူတွေကြားထဲကို မသိမသာဝင်သင့်တယ်တဲ့။ လက်ရှိအချိန်မှာ လမ်းကြောင်းတွေရှင်း၊ ကင်းပုန်းတွေချပြီး ပြည်သူကြားထဲဝင်နေကြတော့ ပြည်သူတွေရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို တွေ့နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

“သိကြားမင်း” လိုလည်း ကျင့်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်တဲ့။ သိကြားမင်းဆိုတာ ဆိုးသွမ်းတဲ့ နတ်ဆိုးတွေကို နှိပ်ကွပ်စေပြီး နစ်နာတဲ့၊ ချီးမြှောက်သင့်တဲ့ နတ်တွေကိုလည်း ချီးမြှောက်သလို မင်းအကြီးအကဲတွေကလည်း နိုင်ငံအတွက် သိကြားမင်းလို ကျင့်နိုင်ရမယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

“ယမမင်း” မှာ ချစ်သူ၊ မုန်းသူမခွဲခြားပဲ ပြတ်ပြတ်သားသား အဝတ်မလိုက်ပဲ တရားစီရင်သလို မင်းတွေ၊ အကြီးအကဲတွေဆိုတာကလည်း စီရင်သင့်တဲ့အမှုကိစ္စတွေကို ကျောသားရင်သားမခွဲခြားဘဲ အဝတ်ကင်းစွာ စီရင်သင့်တယ်လို့ ညွှန်ပြထားပါတယ်။

“သမုဒ္ဒရာ” ဆိုတာ ရေကို မတောင့်တတဲ့သဘောရှိသလို မင်းအကြီး အကဲတွေဆိုတာကလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာကို မတောင့်တပဲ ရောင့်ရဲနိုင်မှုရှိရ မယ်။ နိုင်ငံအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရမယ်လို့ ဆိုလိုက်ခြင်းပါပဲ။

သိကြားမင်းရဲ့စံနှုန်းလို ကျင့်ခြင်း၊ နေရဲ့စံနှုန်းလိုကျင့်ခြင်း၊ လေကဲ့သို့ ကျင့်ခြင်း၊ ယမမင်းကဲ့သို့ကျင့်ခြင်း၊ သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ကျင့်ခြင်း၊ လကဲ့သို့ကျင့် ခြင်း၊ မိုးကဲ့သို့ကျင့်ခြင်း၊ မြေကြီးကဲ့သို့ကျင့်ခြင်းဆိုတာတွေက အကြီးအကဲတွေ အနေနဲ့ စံထားပြီး ကျင့်ရမယ့် ကျင့်ဝတ်တွေပါပဲ။

မြန်မာ့သမိုင်းကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ကမ္ဘာ့သမိုင်းကိုပဲ ကြည့်ကြည့်ပါ။ ခေါင်းဆောင်အကြီးအကဲတွေ၊ အရည်အချင်းရှိပြီး ကျင့်ဝတ်နဲ့အညီ အုပ်ချုပ် တဲ့ခေတ်ကာလတွေမှာ နိုင်ငံတစ်ခုဟာ တိုးတက်စည်ပင်တတ်ပြီး နိုင်ငံရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ အမြင့်ဆုံးမှာရှိတတ်ပါတယ်။ အကြီးအကဲတွေညံ့ဖျင်းပြီး ကျင့်ဝတ်နဲ့မညီကြဘူးဆိုရင်လည်း အဲဒီနိုင်ငံဟာ နိမ့်ကျသွားတာပါပဲ။

ကျင့်သင့်ကျင့်ထိုက်၊ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ စံနှုန်းတွေ အကြီးအကဲတွေမှာ မရှိဘူးဆိုရင် အရင်ဆုံးနစ်နာရတဲ့သူတွေက ပြည်သူတွေကလွဲလို့ အခြားမရှိ ပါဘူး။ အရင်ဆုံးထိခိုက် ကြေကွဲရသူတွေက ပြည်သူများကလွဲလို့ အခြားမရှိ ပါဘူး။ စံနှုန်းတွေမပျောက်အောင်၊ စံနှုန်းတွေနဲ့ညီအောင် ကြိုးစားဖို့တော့ လိုပါတယ်။ ငဲ့ညွှာတတ်ဖို့လိုပါတယ်။

နိုင်ငံရပ်ခြားပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို သတိရမိ ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်မှုအရည်အချင်းရှိ မရှိ စမ်းသပ်စစ်ဆေးနိုင်တဲ့အချက် က ပြဿနာတစ်ခုကို အရေးပေါ်ကိစ္စအဖြစ်သို့မရောက်မီ သိမြင်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ကြိုတင်တွက်ဆမှု အားနည်းတဲ့ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို သတိပြုသင့်ပါတယ်။ ပြည်သူတွေဆိုတာဟာ အကြီးအကဲတွေရဲ့အောက်မှာ နေကြရတာပါ။ အဲဒီအကြီးအကဲတွေမှားပြီး စံနှုန်းတွေပျောက်ဆုံးပြီဆိုရင်၊ အဆို၊ အပြစ်တွေကို အပြစ်မဲ့ပြည်သူတွေ ခံစားကြရမှာပါ။ ဒါကြောင့် အကြီးအကဲ တွေရဲ့စံနှုန်းတွေ မပျောက်ဆုံးစေချင်ပါဘူး။ စံနှုန်းတွေနဲ့ ညီစေချင်ပါတယ်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံသားတိုင်းက လိုချင်တောင့်တတဲ့အရာတွေ ကို စံနှုန်းပြည့်တဲ့ အကြီးအကဲတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါတယ်။ နိုင်ငံသားတွေ

အပေါ်မှာ မေတ္တာ၊ ဂရုဏာကြီးမားတဲ့အကြီးအကဲတွေက ပြည့်စွမ်းပေးနိုင်ပါ
 တယ်။ ပြည်သူ့ဆိုတာ မျှော်လင့်အားကိုးတတ်ကြသူတွေဆိုတာကို မေ့မထား
 သင့်ပါဘူး။ ပြည်သူတွေ အားကိုးလောက်တဲ့စံနှုန်းတွေနဲ့ပြည့်စုံလာလိမ့်မယ်
 လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်။ စံနှုန်းတွေ မပျောက်ဆုံးပါစေနဲ့။

* * * *

The Daily Eleven ထုတ်ဝေစာ
 (၁၅-၁၁-၂၀၁၃)

ကျွန်တော်တို့တွေသည်

နောင်လာနောက်သားများအတွက်

လွမ်းစရာသူရဲကောင်းများကို

ချန်ထားခဲ့၊ မွေးဖွားခဲ့ခြင်းမည်

ဖြစ်လေသည်၊

လွမ်းစရာသူရဲကောင်းများ

ကျွန်တော်တို့ထံမှာ

ပေါ်ထွန်းပါစေတူ—

ကျန်စစ်သားကို လွမ်းမိခြင်း

“များစွာသော ခပ်သိမ်းသူ အပေါင်းတို့သည်
သားတကွ၊ မယားတကွ၊ မိတကွ၊ ဖတကွ ဖြစ်ကြရကုန်၏။
ထိုသူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ငါငြိမ်းပါအံ့။
ထိုသူတို့၏ မျက်ရည်ကို ငါသုတ်ပါအံ့။
ငါ၏ လက်ယာလက်ဖြင့် ဆန်စပါးရိက္ခာကို ပေးအံ့။
ငါ၏ လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဝတ်စားတန်ဆာကို ပေးအံ့။
အမိသည် သားငယ်ကို ရင်ခွင်၌ နှစ်သိမ့်စေသကဲ့သို့
ငါသည်လည်း တိုင်းသူပြည်သားတို့ကို နှစ်သက်စေအံ့။”

အထက်ပါစာသားများသည် ကျန်စစ်သားမင်းကြီးရေးထိုးထားခဲ့
သော ရွှေစည်းခုံဘုရားကျောက်စာဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျောက်စာကို ဖတ်မိသူ
တိုင်း ကျန်စစ်သားမင်းတရားကြီး၏ ပြည်သူပြည်သားများအပေါ်တွင် ထားရှိ
သော မေတ္တာ၊ ကရုဏာတို့ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေစည်းခုံဘုရားကျောက်စာကို ဖတ်မိမိခြင်း ကျန်စစ်သားမင်းကြီး
ကို လွမ်းသလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။ စစ်ပွဲ၊ တိုက်ပွဲများကြောင့် သားကွဲ မယားကွဲ
ဖြစ်နေသည့်သူတွေ၊ မိတကွ၊ ဖတကွနှင့် မိမိနေရပ်ကို မပြန်နိုင်သေးသည့်
သူတွေ၊ မိမိရပ်ရွာကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်ပြေးနေရသူတွေ၊ နေရပ်မဲ့လူသားတွေ၊
မြန်မာပြည်မှာ အများကြီး ရှိနေလေသည်။ ထိုသို့သော ဒုက္ခသည်လူသား
များ၊ တိုင်းသူပြည်သားများ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခအခက်အခဲများကို မည်သို့ဖြေရှင်း

ပေးကြမည်နည်း။ ထိုသူများ၏ အတိုင်းမသိမျက်ရည်တွေကို မည်သို့အားပေး နှစ်သိမ့်ပေးကြမည်နည်း။ ကျန်စစ်သားမင်းတရားကြီးကို လွမ်းမိပါသည်။ တမ်းတမိပါသည်။

“ငါ၏လက်ယာလက်ဖြင့် ဆန်စပါးရိက္ခာကို ပေးအံ့” ဟု ကျန်စစ် မင်းကြီးက မော်ကွန်းထိုးခဲ့ပြန်တော့ ကျန်စစ်မင်းကြီးကို လွမ်းမိပြန်သည်။ ပို၍ ပို၍ လွမ်းမိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ လယ်ယာမြေပြဿနာ တွေက အများကြီးရှိနေသည်။ တော်ကြာ ပေးသည်။ တော်ကြာ ပြန်သိမ်းပြန် သည်။ ဟိုနေရာမှာ လယ်သမားတွေ၊ ဒီနေရာမှာ လယ်သမားတွေ၊ သူတို့ လယ်မြေများကို ပြန်တောင်းနေကြရသည်။ လယ်မြေ၊ ယာမြေ မရှိလျှင်၊ သိမ်းသွားလျှင် လယ်သမား၊ ယာသမားများ ဘာလုပ်စားကြမည်နည်း။ သူတို့ ဘဝအတွက် မည်သို့ရပ်တည်ကြမည်နည်း။ လယ်သမား၊ ယာသမားတို့၏ ပြဿနာများကို မြင်ရ ကြားရ ကြုံတွေ့နေရပြန်တော့ ကျန်စစ်မင်းတရားကြီး ကို လွမ်းမိပြန်သည်။ တမ်းတမိပြန်ပါသည်။

တိုင်းသူပြည်သားများ၏ အခက်အခဲတွေက များစွာရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် လက်လှမ်းမမီခဲ့သော ခေတ်ကာလများကလည်း အခက်အခဲ၊ အကြပ်အတည်းတွေက ရှိခဲ့သည်။ လက်ရှိကျွန်တော်တို့ လက်လှမ်းမီသမျှ ဖြတ်သန်းနေရသော ခေတ်ကာလကြီးမှာလည်း အခက် အခဲ အကြပ်အတည်းတွေက များစွာရှိနေခဲ့သည်။ အခက်အခဲတွေက နေရာ တိုင်းမှာရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ပြည်သူ့ ပြည်သားတွေ အခက်အခဲ အကြပ် အတည်းကြားက မြန်မြန်လွတ်မြောက်စေချင်ပြီဖြစ်လေသည်။ တိုက်ပွဲတွေ၊ ပဋိပက္ခတွေကြားထဲက မြန်မြန်လွတ်မြောက်ချင်ပြီဖြစ်ပါသည်။ မိခင်က သားငယ်ကို ရင်ခွင်မှာထား၍ နှစ်သိမ့်သကဲ့သို့ တိုင်းသူပြည်သားများကို နှစ်သိမ့်ပေးမည့် ကျန်စစ်သားမင်းကြီးကို လွမ်းနေမိခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က သီတဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး ဖြေကြား ထားသော သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး၏ ခံယူချက်များအကြောင်းကို စာအုပ် တစ်အုပ်တွင် ဖတ်ခဲ့ရတူးပါသည်။ တိုင်းပြည်အကျိုး၊ ဘာသာ သာသနာ အကျိုးအတွက် “နွားလိုသည်းခံပြီး ရုန်းကန်နိုင်ဖို့” “နွားလား ဥဿဘရုပ်”။ မြင်းလိုလျှင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက်ဖို့ “သိန္နောမြင်းရုပ်”။ အင်ပြည့် အားပြည့်

ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ “ဆင်ရုပ်” ။ တိုင်းပြည်အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် “ကေသရာဇာခြင်္သေ့ရုပ်၊ ထိုစွားရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ ဆင်ရုပ်၊ ခြင်္သေ့ရုပ်များကို ထိုခေတ် ထိုအခါက ထင်ရှားသည့်နေရာများတွင် ကျောက် တိုင်များပေါ်တွင် စိုက်ထူထားခဲ့သည်” ဟု ဖတ်ခဲ့ မှတ်ခဲ့ဘူးပါသည်။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးအနေဖြင့် တိုင်းပြည်အကျိုး၊ ဘာသာ သာသနာအကျိုးအတွက် စွားလိုသည်းခံပြီး ရုန်းမည်ဟုဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ မြင်းလို တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စများကို လျင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဆင်ကဲ့သို့ ခွန်အားအပြည့်ဖြင့် ဆောင်ရွက်မည်ဟုလည်း အဓိဋ္ဌာန်ခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်အန္တရာယ်ကို ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ သူရစိတ်၊ ဝိရစိတ် အပြည့်ဖြင့် ကာကွယ်မည်ဟုလည်း ခံယူထားခဲ့သည်။ ထိုသို့သော သီရိဓမ္မာ သောကမင်းကြီး၏ ခံယူချက်များကို ဖတ်ရပြန်တော့လည်း ထိုမင်းကြီး၏ ခံယူချက်များကို လေးစားကြည်ညိုမိပါသည်။

လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်ကာလရှိ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်ကြီးတွင်လည်း မေတ္တာကရုဏာကြီးမားသော၊ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်မှန်မှန်ဖြင့် တိုင်းပြည်ကောင်း ကျိုးကို ဖော်ဆောင်ပေးသော ခေါင်းဆောင်ကောင်းများ လိုအပ်ပါသည်။ ပြည်သူများက “ကသသ” ဖြင့် လွမ်းနေရသူ၊ အစဉ်ထာဝရ ချစ်မြတ်နိုးရ သော၊ အမြဲထာဝရ မမေ့နိုင်သော လူထုခေါင်းဆောင်များပေါ်ထွန်းလာပါ စေဟုလည်း ဖျော်လင့်မိပါသည်။

သမ္မတ္တိ (၄) ပါးအကြောင်းကို ဘုရားဟောကျမ်းစာများတွင် ဖတ်ခဲ့ ရဘူးပါသည်။ ကရုဏာပညာရှိသောသူတို့ အုပ်စိုးသောကာလသည် “ကာလ သမ္မတ္တိ” ။ သုဂတိ-ကောင်းသောဘဝ၌ ဖြစ်ရခြင်းသည် “ဂတိသမ္မတ္တိ” ။ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါပြည့်စုံခြင်းသည် “ဥပဓိသမ္မတ္တိ” ။ အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာနှင့် သတိဝီရိယရှိခြင်းသည် “ပယောဂ သမ္မတ္တိ” ဟူ၍ သမ္မတ္တိတရားလေးပါး ရှိပါသည်။ “ကရုဏာ ပညာရှိသော” သူတို့ အုပ်စိုးသော “ကာလသမ္မတ္တိ” ကို ပြည်သူများက လိုလားတောင့်တကြပါသည်။ ကရုဏာပညာရှိသော သူတို့ အုပ်စိုးသော “ကာလသမ္မတ္တိ” အောက်တွင်သာပြည်သူများနေချင်ကြသည်ကို သတိပြုစေချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ခေါင်းဆောင်များအနေဖြင့် ကရုဏာရှိကြရပါမည်။

ပညာရှိကြရပါမည်။ အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်နိုင်သော မျက်လုံးကောင်းများ ရှိကြရပါမည်။ အတိတ်ကို သင်ခန်းစာယူတတ်သော အမူအကျင့်များရှိကြ ရမည်။ အမှားကို တာဝန်သိသိဖြင့် ခံယူတတ်၊ ဝန်ခံတတ်ရပါမည်။ ပြည်သူ့ အတွက်သာ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ကြရပါမည်။

ကျွန်စစ်သားမင်းတရားကြီး၏ ကျောက်စာကိုဖတ်ပြီး ကျွန်စစ်သား မင်းတရားကြီးကို လွမ်းမိပါသည်။ သိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး၏ တိုင်းပြည် အပေါ်ထားရှိသော ခံယူချက်များကို ဖတ်ရှုပြီး ထိုသိရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး ကိုလည်း လွမ်းမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တွေလည်း နောင်လာနောက်သား များအတွက် လွမ်းစရာသူရဲကောင်းများကို ချန်ထားခဲ့၊ ပွေးဖွားခဲ့ရဦးမည် ဖြစ်လေသည်။ လွမ်းစရာသူရဲကောင်းများ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ ပေါ်ထွန်း ပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။ ။

* * * *

The Daily Eleven သတင်းစာ
(၂၃-၁၀-၂၀၁၃)

သတိပဋ္ဌာန်ပြုစဉ်
မောင်တုတ်မောင်
မောင်မာရဲ့ဘဝ
အဲဒီလိုပုဒ်တွေ
“တယ်” ဒီအတွက်
ရိုက်ရိုက်
“ငါပါ သုံးကောင်
ပုဒ်သုံးကောင်ပါ”....

စကားဘယ်လိုပြောမှာလဲ

“ပီယဝါစာ-ချိုသာစွာပြောဆိုတတ်သူအတွက်
သူစိမ်းတရံ ဟူသည် မရှိ”

(လောကနီတိ)

“နှုတ်ချိုလျှင် သျှိုတစ်ပါး၊ နှုတ်ကောင်းလျှင် ပြည်စိုး” ဆိုသော မြန်မာစကားရှိပါတယ်။ လူမှုလောကကြီးထဲမှာ ပါးစပ်တစ်ပေါက်နဲ့ နေ့စဉ် ပြောဆိုနေရတာကြောင့် ဘဝမှာ “အပြောအဆိုတတ်ဖို့” လွန်စွာ လိုအပ်ပါတယ်။ အပြောအဆိုမတတ်ပဲ ဒေါသနဲ့ပြောဆိုကြမယ်၊ ဆင်ခြင်မဲ့ပရမ်းပတာ ပြောဆိုမိကြမယ်ဆိုရင် “နှုတ်ကြောင့်သေ” ဆိုတဲ့စကားအတိုင်းပါပဲ။ အဆိုးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့နိုင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ စကားဆိုတာ ဆင်ခြင်ပြီးပြောဆိုတတ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ “အသွားမတော်တစ်လှမ်း၊ အစားမတော်တစ်လုတ်” ဆိုတဲ့စကားပုံထဲကို “အပြောမတော်တစ်ခွန်း” ဆိုပြီး ဖြည့်စွက်ထားသင့်ပါတယ်။ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် စစ်ဖြစ်ကြ၊ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်ရ၊ ရန်ပွဲတွေဖြစ်ကြရနဲ့ “အမုန်းသံသရာတွေ” ရှည်လျားတတ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သတိပြုစေချင်ပါတယ်။

တလောက အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက် တက္ကစီကားငှားစီးရင်း ကားသမားနဲ့ အပြန်အလှန်စကားများခဲ့ကြတယ်။ မိတ်ဆွေသုဇယ်ချင်းက ကားရပ်လို့မရတဲ့နေရာမှာ ကားငှားမိတယ်။ တက္ကစီသမားကလည်း “လိုချင်မှု

လောဘကြောင့်” ကားကို ရပ်ပေးခဲ့တယ်။ အသိမိတ်ဆွေမှာ ဇနီးနဲ့ကလေး
ငယ်တစ်ယောက်အပြင် အထုပ်အပိုးအချို့ပါခဲ့တော့ ကားပေါ်တက်ရာမှာ
အနည်းငယ်ကြာခဲ့တယ်။

ရဲဖမ်းမှာကြောက်တဲ့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာရဲ့အပြောအဆိုကြောင့် အသိ
မိတ်ဆွေနဲ့ စကားများပြီး ရန်တွေဖြစ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အသိ
မိတ်ဆွေက လက်ကနိုးသွားခဲ့တယ်။ တားသမားကတော့ ခါးမှာ ဒဏ်ရာတော်
တော်ရသွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးဓာတ်မှန်အဖြေရဖို့ ဆေးရုံမှာ တန်းစီတော့
သူတို့နှစ်ယောက်က ဆုံဖြစ်အောင်ဆိုလိုက်ကြသေးတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ်စရာ လိုလားဆိုတော့မလိုပါဘူး။
သူတစ်ဖက်သားလက်ခံအောင်၊ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ပြောကြ ဆိုကြ
ရတာကလည်း “တစ်ပေါက်တည်းသော နှုတ်ပါးစပ်ပါပဲ”။ သူတစ်ဖက်သား
စိတ်ဆိုးမုန်းတီးအောင် ပြောမိဆိုမိခဲ့ကြတာတွေကလည်း တစ်ပေါက်တည်း
သော နှုတ်ပါးစပ်တွေပါပဲ။ အဲဒီတစ်ပေါက်တည်းသော နှုတ်ပါးစပ်လေးကို
“သတိလေးနဲ့ ထိန်းသိမ်းပြောဆိုနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။” “မေတ္တာနဲ့ယှဉ်ပြီး
ပြောတတ်ဆိုတတ်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ”။

“သုခမိန်ဟု၊ ကျော်ရွှန်နဲ့သိ၊ ပညာဓိလျက်၊ ကြီးဘိအမျက်၊ ဒေါသ
ဖျက်၏” ဟု တောင်ဖိလာဆရာတော်၏ ဆိုစကားရှိပါတယ်။ အမျက်ဒေါသ
နဲ့ပြောဆိုလိုက်တဲ့ အပြောအဆို၊ အပြုအမူတွေဟာ မည်သည့်ပညာတတ်၊
မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမဆို “အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်စေပါတယ်” “နာမည်
ကောင်းတွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကောင်းတွေ” ပျောက်ဆုံးစေပါတယ်။ အမျက်
ဒေါသနဲ့ မပြောဆိုမိဖို့က ကျွန်တော်တို့လူမှုလောကကြီးထဲမှာ လွန်စွာ
လိုအပ်ပါတယ်။ သတိလည်းပြုစေချင်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက်က... ရာထူးအရဖြစ်စေ၊ ငွေကြေးအရဖြစ်စေ၊
ဂုဏ်သိက္ခာသဘောအရဖြစ်စေ၊ ပုထုဇဉ်လူသားတွေပီပီ တစ်ဖက်သားကို
စိတ်ကြီးဝင်ပြီး မလေးမစားပြောဆိုတတ်တာ၊ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောဆိုတတ်
တာ၊ ရင့်ရင့်သီးသီး အာဏာရှင်ဆန်ဆန်ပြောဆိုဆက်ဆံတာတွေက “အလွှာ
အသီးသီးမှာ” ရှိနေတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအရာတွေကို တောင်မြို့မဟာ
ဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီးက “အဲဒါစိတ်ကြီးဝင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘဝသံသရာ

အောက်ကျဖို့စိတ်ကလေးဝင်တာ၊ အဲဒီစိတ်ကလေးတွေ မင်းတို့မဝင်စေနဲ့” လို့ ဆုံးမခဲ့ပါတယ်။

အပြောတစ်ခွန်း၊ အပြောမတတ်မှုတွေကြောင့် အမှားတွေခဲ့ကြုံတွေ့ ရတဲ့သာဓကတွေ၊ ဖြစ်ရပ်တွေဟာ မြန်မာမှာရော၊ ကမ္ဘာမှာရောရှိခဲ့တာပါ။ ပြောတတ်ဆိုတတ်ဖို့က ဘဝမှာလွန်စွာလိုအပ်ပါတယ်။ ယနေ့မျက်မှောက် ခေတ်နိုင်ငံရေးလောကထဲမှာလည်း အပြောအဆိုမတတ်မှုတွေကြောင့် ပြည်သူတွေရဲ့ ဝေဖန်သံတွေညံ့ခဲ့ရတာကိုလည်း အားလုံးသိကြမှာပါ။ ဒေါသ ပါမှစကားဆိုတာအမှားပြောမိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပညာဉာဏ်မပါပဲပြောတဲ့ စကားတွေဟာလည်း မှားတတ်တယ်ဆိုတာပါပဲ။

ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောတတ်ဆိုတတ်ခဲ့ရင် ပူးဝင်နေတဲ့ဒေါသတွေ၊ အမုန်းတွေကို “ယောနိသောမနသီကာရနဲ့” ကောင်းစွာ ဆင်ခြင်နိုင်မယ် ဆိုရင် အဆိုးတွေဖြစ်လာစရာမရှိပါဘူး။ အင်းဝခေတ်တုန်းက “တောင်ဖီလာ ဆရာတော်ကြီးက ခွေးတွေကို အစာကျွေးလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ခွေး တွေကို အစာကျွေးနေရင်း ခွေးကြီးတစ်ကောင်က တခြားခွေးငယ် တစ်ကောင်ကို ဝင်ကိုက်တော့ ဆရာတော်ကြီးက မောင်းထုတ်ပေမယ့် မောင်းမရခဲ့ဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်တော့ “တယ်” ဒီခွေးတွေရိုက်လိုက်ရ “ငါပါ သုံးကောင်ဖြစ်သွားတော့မယ်” လို့ ဆရာတော်ကြီးက သူ့စိတ်ကို ပြန်ဆုံးမ ခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာလည်း တောင်ဖီလာဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျင့်ထုံးလို ကျွန်တော်တို့လူသားတွေအနေနဲ့ ဒေါသနဲ့ဖြစ်စေ၊ မောဟနဲ့ဖြစ်စေ အမှား တွေမပြောမိအောင်၊ အမှားတွေ မလုပ်မိအောင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့စိတ်တွေကို “ချီးနှိမ်သင့်၊ ဆုံးမသင့်တယ်” လို့ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့တဒဂ်ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါသစိတ်၊ အမှားစိတ်တွေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုရင် အမှားတွေလုပ်မိနိုင်ပါတယ်။ တချို့သော အမှား တွေက မိမိအတွက် ထိခိုက်နိုင်တယ်။ တချို့သောအမှားတွေက လောက အတွက် နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးအတွက် ထိခိုက်နစ်နာစေနိုင်တယ်ဆိုတာကို သိထား သင့်ပါတယ်။ ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်၊ ယဉ်ကျေးတတ်အောင် နေထိုင်မြဲမြံကြရ မှာပါ။

ယဉ်ကျေးမှု၊ ယဉ်ကျေးခြင်းဆိုတဲ့စကားတွေထဲမှာ ကိုယ်ယဉ်ကျေးခြင်း၊ နှုတ်ယဉ်ကျေးခြင်း၊ စိတ်ယဉ်ကျေးခြင်းတွေပါပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူ့လောကကို ကိုယ်ယဉ်ကျေးခြင်းနဲ့အလှဆင်စေချင်ပါတယ်။ နှုတ်ယဉ်ကျေးခြင်းနဲ့ လောကကို အေးချမ်းစေချင်ပါတယ်။ ဘဝမှာ အပြောများတဲ့နှုတ်ပါးစပ်တွေကို သတိလေးနဲ့ပြောစေချင်ပါတယ်။ နှုတ်ကြောင့်မသေစေချင်ပါဘူး။ စကားချိုချို၊ နှုတ်ချိုချိုဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ ။

* * * *

The Daily Eleven သတင်းစာ

(၅-၁၂-၂၀၁၃)

ကမ္ဘာကြီးက ဣန္ဒြေပြန်ပြီလို့
ပြောကြပါတယ်၊
နုနယ်တဲ့ကလေးတွေ၊
သိမ်မွေ့တဲ့နှလုံးသားရှိတဲ့
လူငယ်တွေရဲ့
ရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ၊
ဦးနှောက်ထဲကို
ယဉ်ကျေးမှုပေါင်းစုံ၊
အယူအဆပေါင်းစုံတွေက
ဣန္ဒြေလောက်အောင်
ဝင်ဆန့်ဝါ့မလား.....

သတိပြုရမည့်ခေတ်သစ်အာရုံခံစားမှုများ

ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က “ဝါရင့်ကျူရှင်ဆရာကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်စကားပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ခေတ်က ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးခံစားမှု၊ မက်မောခုံမင်မှုတွေအကြောင်းကို ပြောခဲ့ပါတယ်။ “သူတို့ခေတ်တုန်းက ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ “ငွေလိမ့်မယ်၊ စွန့်လွှတ်မယ်၊ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားမယ်ဆိုတာလောက်ပဲရှိခဲ့တယ်တဲ့။ ဒီနေ့ခေတ်မှာတော့ “Modern Sensibility” ဆိုတဲ့ခေတ်သစ်အာရုံခံစားမှုတွေ အရမ်းများလာတယ်တဲ့။

ကျွန်တော့်အသက် ၃၁ နှစ်ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်ကရော ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အာရုံခံစားမှုက ဒီနေ့ခေတ်လို များစွာမရှိခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဝါရင့်ကျူရှင်ဆရာကြီးပြောသလို ဒီနေ့ခေတ်မှာ “Modern Sensibility” ခေတ်သစ်အာရုံခံစားမှုတွေက အများကြီးပါပဲ။ ခေတ်ပီ၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်တဲ့နိုင်ငံတိုင်းမှာ ခေတ်သစ်အာရုံခံစားမှုတွေရဲ့ဒဏ်ကို ခံစားရမြဲပါပဲ။ အာရုံခံစားမှုအသစ်တွေနောက်ကို လိုက်ပါမော့ပါကြစမြဲပါပဲ။

တိုးတက်မှုအနည်းငယ်ရှိလာတဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွင်း၊ ပြည်တွင်းကိုပဲ ကြည့်ကြည့်ပါ။ လေ့လာကြည့်ပါ။ ခေတ်သစ်အာရုံခံစားမှုတွေက လူပေါင်းများစွာကို လွှမ်းမိုးထားပါတယ်။ Tablet မျိုးစုံကိုင်ပြီး အာရုံသစ်တွေနောက်ကိုလိုက်နေတဲ့ကလေးငယ်တွေ၊ ဟန်းဆက်မျိုးစုံကိုင်ပြီး နေရာမျိုးစုံမှာ အချိန်မရွေးအလုပ်ရှုပ်နေတဲ့လူငယ်တွေကို တွေ့မြင်ရတဲ့အခါမှာ ဝါရင့်

ကျွန်ုပ်တို့ဆရာကြီးရဲ့ “ခေတ်သစ်အာရုံခံစားမှု” ဆိုတဲ့စကားကို ကြားယောင် မိပါတယ်။

တိုးတက်လာသောခေတ်ကြီးထဲမှာ ဆန်းသစ်တီထွင်ထားမှု၏ အသီး အပွင့်တို့ကို စားသုံးကြခြင်းဟာ “ကံကောင်းမှုတစ်ခုဖြစ်သလို”။ “ကံမကောင်း မှုတစ်ခု” လည်းဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ “အတိုင်းအတာ၊ ကန့်သတ်မှု၊ အဆင် အခြင်တရားတွေ” နဲ့ IT ပစ္စည်းတွေကို အသုံးပြုနိုင်တယ်။ အသုံးချနိုင်တယ် ဆိုရင် ကံကောင်းမှုပါပဲ။ “အတိုင်းအတာမဲ့၊ အဆင်အခြင်မဲ့၊ တရားလွန်” အသုံးပြုကြမယ်ဆိုရင် သုံးစွဲသူတစ်ယောက်အတွက် “ဆိုးကျိုးများခြင်း” ဟာ ကံဆိုးမှုပါပဲ။

မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်တဲ့အထိ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေကြခြင်း ဟာ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပါပဲ။ အစည်းအဝေးတွေ၊ စာသင်ခန်းမတွေမှာလည်း လူအချို့ဟာ ဖုန်းတစ်လုံး၊ Tablet တစ်လုံးနဲ့ အဓိကအကြောင်းအရာကို စိတ်မဝင်စားကြတော့ပဲ အာရုံတစ်ခုကို သဲကြီးမဲကြီး ခံစားနေကြတာကို မြင်တွေ့နေရတာပါပဲ။ ပြင်ပနေရာမှာလည်း ထိုအတူပါပဲ။ လူကြီးလူငယ် မရွေးလူမျိုးစုံဟာ “ယဉ်ကျေးမှုသစ်၊ အာရုံခံစားမှုအသစ်” တွေရဲ့လွှမ်းမိုးမှု အောက်မှာ အသက်ရှူဖို့မေ့နေကြပါတယ်။

လူငယ်တွေ၊ ကလေးတွေဆိုတာကလည်း ဂိမ်းမှဂိမ်း၊ Facebook မှ Facebook ပါပဲ။ တချို့သော ကလေးငယ်၊ ကျောင်းသားငယ်တွေဟာ လူကြီးတွေထင်မထားရလောက်အောင်၊ လူကြီးတွေ လိုက်မမီအောင် ရူးရူး မူးမူး၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လွန်လွန်တံ့တံ့ အသုံးပြုနေကြတာဟာ သူတို့ ဘဝအတွက် အန္တရာယ်များလွန်းပါတယ်။ အတိုင်းအတာတစ်ခု၊ ဖျော်ဖြေမှု တစ်ခုအနေနဲ့ တော်ရုံသင့်ရုံ အသုံးပြုသင့်ပါတယ်။

နည်းပညာတိုးတက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အသစ်အဆန်းတွေ ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုသင့်ပါတယ်။ တန်ဆေး၊ လွန်ဘေး၊ သုံးတတ်ရင်ဆေး၊ မသုံးတတ်ရင်ဘေးဆိုသလိုပါပဲ။ တော်တော်များများဟာ တလွဲအသုံးပြုဖို့ စိတ်ထက်သန်ကြပါတယ်။ သာယာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှု ရှာကြပါတယ်။ ရရှိလာတဲ့ ပျော်ရွှင်မှု ရလဒ်ကနည်းပေမယ့် ပေးဆပ်ရတဲ့အဖြစ်က ကြီးမားပါတယ်။ အချိန်တွေ အများကြီးပေးလိုက်ရပါတယ်။ အာရုံစူးစိုက်မှုတွေ အများကြီး

ထည့်လိုက်ရပါတယ်။ ဦးနှောက်ရဲ့ တွေးခေါ်မှုစွမ်းအင်တွေ ခြောက်ခမ်းသွားပါတယ်။

ခေတ်သစ်အာရုံခံစားမှုတွေ များလာတာကြောင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တွေအပေါ်မှာ စိတ်ပါဝင်စားမှုတွေ နည်းလာကြပါတယ်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ သူ့လုပ်ရမဲ့စာတွေကို အာရုံအသစ်တွေလောက် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတော့တာဟာ တစ်ဖက်အာရုံသစ်တွေက သူ့ကို လွှမ်းမိုးမှု များနေပြီဆိုတာပါပဲ။ ယနေ့ခေတ်မှာ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ လူငယ်ကလေးအချို့ရဲ့ IT ပစ္စည်း အလွန်အကျွံအသုံးပြုမှုမရှိစေဖို့ မိဘတွေမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ မိဘတွေအနေနဲ့ အသုံးပြုမှုအပေါ်မှာ အတိုင်းအတာ အကန့်အသတ်လေး ထားပေးသင့်ပါတယ်။

နည်းပညာတိုးတက်မှုကြောင့် ကမ္ဘာကြီးက ရွာဖြစ်ပြီလို့ ပြောကြပါတယ်။ နုနယ်တဲ့ကလေးတွေ၊ သိမ်မွေ့တဲ့နှလုံးသားရှိတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ ရင်ထဲနှလုံးသားထဲ၊ ဦးနှောက်ထဲကို ယဉ်ကျေးမှုပေါင်းစုံ၊ အယူအဆပေါင်းစုံတွေက ရွာဖြစ်လောက်အောင် ဝင်ဆန့်ပါမလား၊ ကောင်းကျိုးရှိသလို ဆိုးကျိုးတွေ ရောမရှိနိုင်ဘူးလား။ ရှေးထုံးလည်းမပယ်နှင့် ဈေးသုံးလည်းမလွယ်နှင့်ဆို သောစကားကိုတော့ သတိပြုကြရမှာပါ။

မရင့်ကျက်သေးတဲ့ အမှန်အမှားမခွဲခြားနိုင်တဲ့ တက်သစ်စအရွယ်တွေမှာတော့ ပျိုးကာစသစ်ပင်တွေကို ဂရုစိုက်ရသလို လူငယ်လူရွယ်တွေ အကျိုးမဲ့မဖြစ်စေဖို့ ဂရုစိုက်ပေးကြရမှာပါ။ အတိုင်းအတာတစ်ခုနဲ့ ကန့်သတ်ပေးရမှာပါ။ ရင့်ကျက်တဲ့လူကြီးတွေအနေနဲ့လည်း IT ပစ္စည်းတွေကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ဖို့လည်း အရေးကြီးပါတယ်။

ခေတ်သစ်အာရုံခံစားမှုတွေထဲမှာ အင်တာနက်အသုံးပြုမှုဟာ ထိပ်ဆုံးကပါပဲ။ ဂိမ်းကစားမှုတွေဟာ အများအပြားပါပဲ။ အာရုံခံစားမှုတွေ အလွန်အကျွံမရှိစေဖို့ သတိပြုအသုံးပြုကြမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ အချိန်တွေများစွာ မဖြုန်းမိစေဖို့ အင်တာနက်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ တပ်မက်ခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းတွေ မကူးစက်မယ့်ပွားနိုင်အောင် အာရုံခံစားမှုအသစ်တွေဖြစ်တဲ့ လူမှုကွန်ယက်တွေကို သတိပြုရွှေ့ပြောင်းကြည့်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ဆရာဒေါက်တာခင်မောင်ညိုရဲ့ သင့်အချိန်ကို သင်တကယ်ပိုင်ရဲ့ လားဆိုတဲ့ဆောင်းပါးထဲက "ဘင်ဂျမင်ဖရန်ကလင်ရဲ့စကားကို သတိပြုစေချင်ပါတယ်။ အသက်ရှင်နေတာကိုမြတ်နိုးလား၊ ဘဝကိုချစ်ပါသလား၊ ဒါဆိုရင် အချိန်တွေ အရမ်းကာရောလုပ်မပစ်ပါနဲ့။ ဘဝဆိုတာ အချိန်တွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတာပါ" ဆိုတဲ့စကားလေးပါပဲ။ ခံစားမှုအသစ်တွေတိုင်းဟာ ကောင်းကျိုးတွေချည်းပေးတတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုးကျိုးတွေလည်း ရှိနေတာပါပဲ။ အာရုံခံစားမှုအသစ်တွေကို အသိတရား၊ သတိတရားတွေနဲ့ အသုံးပြုတတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ။

* * * *

The Daily Eleven သတင်းစာ

(၁၈-၁၂-၂၀၁၃)

ကောင်းမြို့ မဟာဝိဇ္ဇာရုံဆရာတော်တုရားကြီးက
“စိတ်ကောင်းရှိမှ ဝလေ” တု
ဆုံးမထားခဲ့ပါသည်။
စိတ်ဓာတ်ကောင်းများ ရှိမှသာလျှင်
စိတ်ဓာတ်ကောင်းများ ထွန်းကားစွာသာလျှင်
သာယာပျော်ရွှင် ဝယ်ကောင်းသော
လူ့ဘောင်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်
ချမ်းမြေ့ကြည်နူး ဝယ်ကောင်းသော
လူမှုဝန်းကျင်တို့
တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်စေသည်။

သင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ပါ

“ရွှေပင်နားရွှေကျေး၊ ငွေပင်နားငွေကျေး” ဆိုသော မြန်မာစကားပုံ တစ်ခုရှိပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးသော၊ အရောင်တင်ပေးသော၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းတစ်ခုကို ပုံဖော်ရည်ညွှန်းထားသော စကားပုံ ဖြစ်ပါသည်။ “တံငါနားနီး တံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုး” ဆိုသော စကားပုံ သည်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်အရောင်ပြောင်းသွားရသည့်အဖြစ် စနစ်များကို ညွှန်ပြထားသော “စကားပုံ” များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးသောအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းက လူတစ်ယောက်ကို အမြင့်ဆုံးထိရောက်အောင်လည်း ပြုစွမ်းနိုင်ပါသည်။ နိမ့်ကျသွားအောင်လည်း ပြုစွမ်းနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူများစွာတို့သည် “ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း” ကို မက်မောတတ်ကြပြီး “ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုး” ကို ရှောင်ကြဉ်တတ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ပြီးခဲ့သည့်တစ်ပတ်က အသိမိတ်ဆွေအန်တီကြီးတစ်ယောက်၏ နာရေးနှင့်ကြုံခဲ့ရသည်။ သူမသေခင်က သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ပျက်နေခဲ့သည်။ သူ့မှာ အဆုတ်ရောဂါရှိသည်။ သေဆုံးသွားတော့လည်း လူမမာလို့ ထင်ရက်စရာမရှိ။ ဝဝဖြိုးဖြိုးနှင့်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သူ့အကြောင်းကို သိထားကြသောမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများက စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

သူ့ကို သတ်သွားသည့်အရာက အဆုတ်ရောဂါမဟုတ်၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့နေသော အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆူညံမှုတွေများစွာရှိသည်။ ညောင်နံ့များစွာရှိသည်။ မကြာခဏ အချိန်မတော် ရန်ထဖြစ်တတ်သော စရိုက်ဆိုးများရှိကြသည်။ စီးပွားဖြစ်မွှေးမြှကြသော တိရိစ္ဆာန်များ၏ အနံ့အသက်များရှိသည်။ ထိုသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို တားဆီးဖို့ရာ သူ့အတွက် သတ္တိမရှိ။ အခြေခံလူတန်းစားတွေပီပီ နေရာအသစ်ရှာဖွေဖို့ရာကလည်း လွယ်ကူသည်မဟုတ်ပေ။ နောက်ဆုံးမတတ်သာသည့်အဆုံး ရသည့်ဈေးဖြင့် သူ့အိမ်လေးကို ရောင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုးကို သူ့ရှောင်ရှားခဲ့ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ကို ရောက်သည့်အချိန်မှာတော့ သူ့ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ သူ့အဖြစ်ကို ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။

ယနေ့လို အချိန်မျိုးမှာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးကို သတိပြုမိလာကြသလို လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းနေထိုင်နေကြသော လူမှုဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးကိုလည်း သတိပြုဖို့လိုအပ်ပါသည်။ လူ့အချင်းချင်း လေးစားတတ်၊ စာနာထောက်ထားတတ်သော ဓလေ့များတဖြည်းဖြည်းနည်းပါးလာသည်ကို သတိပြုကြရပါမည်။ ယဉ်ကျေးသောလူမှုဝန်းကျင်နှင့် တာဝန်ယူမှုရှိသော လူမှုဝန်းကျင်များဖြစ်လာအောင် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ကြရပါမည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းတွင် ကိုယ့်အခွင့်ရေးရှိသလို သူ့အခွင့်အရေးလည်း ရှိပါသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် ကိုယ့်အခွင့်ရေး၊ သူ့အခွင့်ရေး နားလည်မှုများနည်းပါးနေခြင်းများကြောင့် အဆင်မပြေမှုတွေများစွာဖြင့် ကြုံတွေ့နေရပါသည်။ ကိုယ့်အခွင့်အရေးက သူတစ်ဖက်သာ၏ အခွင့်အရေးကို ချိုးဖျက်မိသလိုဖြစ်နေလျှင်လည်း မှန်ကန်သော အခွင့်အရေးဖြစ်မည် မဟုတ်ပေ။

မိမိနေထိုင်ရာဒေသ၊ မြို့ရွာ၊ ရပ်ကွက်ကို ချစ်မြတ်နိုးသည်ဆိုလျှင် မိမိနေထိုင်ရာပတ်ဝန်းကျင်ကို အနှောက်အယှက်မဖြစ်အောင်၊ မိမိ၏ လူမှုဝန်းကျင်ကိုလေးစားတတ်အောင် နေထိုင်ကြရပါမည်။ ဥပမာပြောရလျှင် ဟင်းချက်ဖို့ ညောင်နံ့ထွက်ဖို့ရာ အကြောင်းရှိလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို “ညော်ကြမယ်ဗျို့” ဟု အသိပေးသည့် ဓလေ့များရှိနေသင့်ပါသည်။ မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းဝိသမှုကြောင့် ရောဂါရှိနေသူတချို့ အညောင်နံ့ကို ရှောင်၍ရသွား

မည်။ ကလေးငယ်များအနေဖြင့် အညော်နံ့မှကင်းလွတ်သွားပါလိမ့်မည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်တတ်ရန် အသေးစိတ်ပြောပြခြင်းမျှသာဖြစ်ပါ
သည်။

တချို့တချို့သောကိစ္စများမှာ တာယကံရှင်အတွက် အသေးအဖွဲ့ဟု
ဆို၍ရသော်လည်း တစ်ဖက်သားပတ်ဝန်းကျင်အတွက် အကြီးကြီးတွေဖြစ်နေ
တတ်သည်ကို သတိပြုသင့်ပါသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ရှိသည်။ နာမကျန်းဖြစ်နေသည့်သူတွေ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိသည်။ အနာဂတ်
ရဲ့ရတနာလေးများဖြစ်ကြသော သားငယ်သမီးငယ်များလည်း ပတ်ဝန်းကျင်
တွင်ပင်ရှိနေသည်။ ကိုယ်ချင်းစာတရားထား၍ သူတစ်ပါးအခွင့်အရေးကို
မချိုးဖျက်မိစေအောင် မိမိအခွင့်အရေးကို အမြဲဆန်းစစ်ကြည့်သင့်ပါသည်။

ပွင့်လင်းလာသောမြန်မာ့လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းတွင်လည်း နိုင်ငံ
ကြီးသားဝီသအောင်၊ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံဆိုသော အသုံးအနှုန်းနှင့်ညီအောင်
တာဝန်သိမှု တာဝန်ယူတတ်မှုများထွန်းကားနိုင်အောင်ကြိုးစားကြရပါမည်။
ကိုယ့်အခွင့်အရေး၊ သူ့အခွင့်အရေးကို ကွဲကွဲပြားပြားနားလည်အောင် ကြိုးစား
ကြရပါမည်။ ဆိုခဲ့ပါသဘောတရားများရှိစေဖို့ရာ စိတ်ဓာတ်ကောင်းရှိဖို့
အဓိကကျပါသည်။ စိတ်ဓာတ်ကောင်းများကို မွေးမြူကြရပါမည်။

တောင်မြို့မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီးက “စိတ်ကောင်းရှိဖို့
ပထမ” ဟုဆုံးမထားခဲ့ပါသည်။ စိတ်ဓာတ်ကောင်းများရှိမှသာလျှင် စိတ်ဓာတ်
ကောင်းများထွန်းကားမှသာလျှင် သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော
လူ့ဘောင်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်ချမ်းမြေ့ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော လူမှုဝန်းကျင်
ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထားကောင်းများ
ထားရှိဖို့လိုအပ်သလို မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကို ချစ်မြတ်နိုးသည့်စိတ်ဓာတ်ကောင်း
များကိုလည်း မွေးမြူကြရပါမည်။

လူဆိုသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းနှင့်စုစုစည်းစည်း
နေတတ်ကြသူများဖြစ်သောကြောင့် မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကို ချစ်မြတ်နိုးဖို့၊
ဂရုစိုက်နိုင်ဖို့ရာ လွန်စွာလိုအပ်ပါသည်။ မိမိကြောင့် မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကို
သာယာစေခဲ့သည်။ ဘေးကင်းစေခဲ့သည်ဆိုလျှင် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော
ပျော်ရွှင်မှုများကို ရရှိမည်ဖြစ်ပေသည်။

လူလူချင်းစာနာထောက်ထားခြင်း။ လူသားတစ်ယောက်၏ ကျင့်ဝတ်ကိုပြည့်စုံစွာဖြည့်ကျင့်ခြင်း။ သက်ရှိလောက၊ သက်မဲ့လောကထဲမှ အလှတရားများကို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းများသည် လူမှုလောကကို စောင့်ရှောက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးသည် အလွန်လိုအပ်သလို လူမှုဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးသည်လည်းလွန်စွာလိုအပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနာတရမဖြစ်အောင် သင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်သင့်ပါသည်။ သင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချစ်မြတ်နိုးသင့်ပါသည်။ ။

* * * *

The Daily Eleven သတင်းစာ
(၃၀-၀၀-၂၀၁၃)

နိုင်ငံတိုင်း၊ နိုင်ငံတိုင်းတွင်
သူတို့၏မိုးရာသီလေများကို
မင်္ဂလာပွဲများ၊ ရွာပန်းပွဲများတွင်
ထင်ထင်ရှားရှားပြသလေ့ရှိပါသည်။
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင်လည်း
အနည်းဆုံးမြန်မာဆိုသော
အငွေအသက်လေးပါးအောင်

Foreign ယဉ်ကျေးမှုပစ္စည်းများကို
ပြုစုအောင်မြင်သင့်ပါသည်....

Copy ယဉ်ကျေးမှု

သီတင်းကျွတ်ကာလကို ရောက်တော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ဝါကျွတ်
တော့မည်ဟုလည်း သုံးနှုန်းတတ်ကြပါသည်။ 'ဝါကျွတ်ပြီ' ဆိုလျှင်အထူး
အားဖြင့် မြန်မာတို့၏ ထိမ်းမြားလက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲများကို နေရာဒေသမျိုး
စုံတွင် တွေ့မြင်ကြရသည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်ပါသည်။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲများကို
ငွေကြေးပေါ်မူတည်၍ စွမ်းနိုင်သမျှပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်မှာ မင်္ဂလာပွဲများ၏
အစဉ်အလာဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်စာပေ၊ ကိုယ်ပိုင်ဓလေ့၊ ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကား၊ ကိုယ်ပိုင်
ယဉ်ကျေးမှုရှိထားသော ကျွန်တော်တို့မြန်မာလူမျိုးများအနေဖြင့် ကျွန်တော်
တို့၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုများကို အတတ်နိုင်ဆုံးမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်း
သိမ်းခြင်း၊ ဖော်ထုတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။ မြန်မာ့ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု
ဓလေ့ထုံးတမ်းနှင့်ညီအောင် ပြုလုပ်သောမင်္ဂလာပွဲများနည်းပါးနေသည်ဟု
ခံစားရပါသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် များသောအားဖြင့် ခေတ်သစ်မော်ဒန်
မင်္ဂလာပွဲများကို တွေ့မြင်နေရပါသည်။

လက်ထပ်ထိမ်းမြားနည်း (၁၀) နည်းရှိသည်ဟု ရှေးလောကီ မြန်မာ
ပညာရှင်များက ဆိုထားပါသည်။ ၁။ ပုဆိုးတန်းတင်ထိမ်းမြားနည်း။ ၂။
လက်ဆုံစား၍ ထိမ်းမြားနည်း။ ၃။ လက်စွပ်လဲ၍ ထိမ်းမြားနည်း။ ၄။ အဝတ်
လဲ၍ထိမ်းမြားနည်း။ ၅။ လက်ထပ်၍ထိမ်းမြားနည်း။ ၆။ ဒါလီဖွဲ့၍ ထိမ်း
မြားနည်း။ ၇။ စုလျားရစ်ပတ်၍ ထိမ်းမြားနည်း။ ၈။ ပန်းကုံးစွပ်၍ ထိမ်း

မြားနည်း။ ၉။ ရေခွက်၌လက်ဆုံချ၍ ထိမ်းမြားနည်း။ ၁၀။ ဦးထိပ်၌ရေစက် သွန်းချ၍ ထိမ်းမြားနည်းဟူ၍ (၁၀) နည်းရှိကြောင်းဆိုထားပါသည်။

လက်ချင်းထပ်၍ထိမ်းမြားနည်း၌ သတို့သမီး၏ ညာဘက်လက်ဖဝါးကို ဖြန့်ထားစေ၍ သတို့သား၏ ညာဘက်လက်ဖဝါးကို အပေါ်ကထပ်ပေး၍ ထိမ်းမြားကြရသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ရေခွက်၌လက်ဆုံချ၍ ထိမ်းမြားပေးရာတွင် မင်္ဂလာမောင်နှံနှစ်ဦး၏ လက်တစ်ဖက်စီကို ရေဖလားထဲတွင်ချထားစေ၍ ရေဖလားထဲကရေများ မကွဲမပြားတစ်သားထဲ ရှိနေသလို လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုကြသောဇနီးမောင်နှံတို့သည်လည်း မကွဲမပြားတည်ရှိနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းလက်ထပ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လက်ထပ်မထိမ်းမြားမီ စေ့စပ်ကြောင်းသိမ်းခြင်း၊ နားဖောက်ခြင်း၊ မြန်းခြင်းစသော သတို့သားနှင့်သတို့သမီးကြားတွင် ခိုင်ခန့်သော ဆက်သွယ်ခြင်းများ၊ ကတိစကားများ၊ ဆွေးနွေးခြင်းများ ထားရှိကြပါသည်။ ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် ဆိုခဲ့ပါလေ့များနည်းနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျေးလက်အချို့တွင်သာ ရှေးမှုများနှင့်အညီ ပြုလုပ်တတ်ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းမင်္ဂလာပွဲများတွင် အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုများလွှမ်းမိုးလာသည်ကို သတိပြုရပါမည်။

မြန်မာ့ဗိုးရာဝတ်စုံဖြင့် မင်္ဂလာမဆောင်ကြသော မြန်မာမင်္ဂလာစုံတွဲများလည်း ရှိလာပါသည်။ နိုင်ငံတိုင်း နိုင်ငံတိုင်းတွင် သူတို့၏ ဗိုးရာလေ့များကို မင်္ဂလာပွဲများ၊ ဈာပနပွဲများတွင် ထင်ထင်ရှားရှားပြသလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင်လည်း အနည်းဆုံး မြန်မာဆိုသော အငွေ့အသက်လေးပါအောင် Foreign ယဉ်ကျေးမှုမလွှမ်းမိုးနိုင်အောင် ပြုမူဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။

ပြောင်းလဲလာသောခေတ်ကြီးထဲတွင် လိုက်ပါပြောင်းလဲရမည့်စနစ်များရှိသလို ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည့် ယဉ်ကျေးမှုများထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည့် ယဉ်ကျေးမှုများလည်းရှိပါသည်။ အရာရာတိုင်းကို ရေစုံမျှော၍ မဖြစ်သေးပါ။ လူသားတိုင်းတွင် မိဘစဉ်ဆက်၊ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့သော ဓလေ့ထုံးတမ်းများ၊ ယဉ်ကျေးမှုများရှိပါသည်။ ယင်းတို့ကို ဗိုးရာဟူ၍လည်းခေါ်ဆိုကြပါသည်။ ဗိုးရာဆိုလျှင် ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ထင်မှတ်

နေခြင်းကားများပါသည်။ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် နိုင်ငံအတွင်း၊
ဒေသအတွင်းက ရိုးရာဓလေ့များ ယဉ်ကျေးမှုများကို သိရှိထားဖို့ လွန်စွာ
လိုအပ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့မိဘဘိုးဘွားများ၊ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များ၏ ရိုးရာဓလေ့
များက ယနေ့ခေတ်စနစ်နှင့်ညီသည်ဖြစ်စေ၊ မညီသည်ဖြစ်စေ ထိုရိုးရာ
ယဉ်ကျေးမှုများကို ကျင့်သုံးလိုက်နာပါက အပြစ်ကင်းသည်ဆိုလျှင် လိုက်နာ
သင့်ပါသည်။ ထိုရိုးရာဓလေ့များက လူမျိုးတစ်မျိုး၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏
ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖော်ဆောင်ပေးသည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် နိုင်ငံ
ကြီးသားပီသစွာလိုက်နာကြရပါမည်။

အခြားအခြားသော ပွဲလမ်းသဘင်များ၊ နေရာဒေသများတွင်လည်း
ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုနှင့်မကိုက်ညီသော အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ အလေ့အထ
များလည်းရှိနေပါသည်။ သေချာတိကျသည့်အချက်အလက်များက ကိုယ့်
ယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာမှု၊ ဖြန့်ဝေမှုအားနည်းခြင်းများကြောင့်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားများအနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ ယဉ်ကျေးမှု၊
ရိုးရာဓလေ့များကို ဖော်ထုတ်ကြရပါမည်။ သိအောင်လုပ်ကြရပါမည်။
သားစဉ်မြေးဆက်အတွက် ယဉ်ကျေးမှုကောင်းများကို ထားခဲ့နိုင်ရပါမည်။

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ “မူရင်းယဉ်ကျေးမှု” များကို
ကျွန်တော်တို့သားသမီးများအတွက် မချွန်ထားနိုင်ခဲ့လျှင် နောင်တစ်ချိန်တွင်
ကျွန်တော်တို့ သားသမီးများအနေဖြင့် copy ယဉ်ကျေးမှုများထဲတွင်
နေထိုင်သွားကြရပါလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်ကြမှ အဖေတို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုတွေက
copy တွေပါလားဆိုခဲ့လျှင် ကျွန်တော် တို့ယဉ်ကျေးမှုကို အထင်မကြီးခဲ့သော၊
မလိုက်နာခဲ့သော ဆိုးကျိုးများ၏ အပြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ခံကြ
ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မှာ “မူရင်း” ရှိကြသည်ကို မမေ့ကြပါနှင့်
ဟု ပြောလိုပါသည်။

မနေ့က ချီးမွမ်းမှုတို့
ဒီနေ့ထပ်ကြားချင်ရင်
မနေ့ကထက် ပိုကြိုးစားဖို့ပါပဲ၊
မနေ့ကလို ဒီနေ့မလုပ်နိုင်ခဲ့ရင်တော့
လူ့သဘော၊ လူ့သဘာဝအရ
ကဲ့ရဲ့မှုဆိုတာ ချောက်လာမှာပါပဲ...

ကဲ့ရဲ့ပယ်၊ ချီးမွမ်းပယ်

‘ချီးမွမ်းခုနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်’၊ ‘ချီးမွမ်းတစ်ည၊ ကဲ့ရဲ့တစ်လ’ ဆိုတဲ့စကားပုံတွေ မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှာ ရှိပါတယ်။ တကယ်တော့ မြန်မာမှု နယ်ပယ်မှာတင် ‘ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း’ ဆိုတာတွေက ရှိနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်လောကလုံး တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှေးကလည်းရှိခဲ့တာပါပဲ။ ခုလည်း ရှိနေတာပါပဲ။ နောင်လည်း ရှိနေဦးမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေဟာ ‘ချီးမွမ်းခြင်းနဲ့ ကဲ့ရဲ့ခြင်း’ ကြားမှာ ရှင်သန်နေထိုင်ကြရတယ်ဆိုရင် မှားမယ်မထင်ပါဘူး။

ဓမ္မပဒပါဠိတော်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟောကြားထားခဲ့တဲ့စကားရပ်တွေကို သတိရမိပါတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓက “ကဲ့ရဲ့ခြင်းဆိုတာ ရှေးအစဉ်အလာတစ်ခုပဲတဲ့။ တိတ်တိတ်နေတဲ့သူလည်း အကဲ့ရဲ့ခံရတာပဲ။ များများပြောတဲ့ သူကိုလည်း ကဲ့ရဲ့ကြတာပဲ။ စကားနဲ့တဲ့သူကိုလည်း ကဲ့ရဲ့တာပဲ။ လူအချို့က မင်း တွေကို ကဲ့ရဲ့အပြစ်တင်ကြတယ်။ လူအချို့က မင်း တွေကို ချီးမွမ်းကြတယ်။ မြေကြီးကိုလည်း ကဲ့ရဲ့ကြ၊ ချီးမွမ်းကြတာပါပဲ။ လ၊ နေ၊ ကောင်းကင်တွေကိုလည်း ကဲ့ရဲ့ကြ၊ ချီးမွမ်းကြတာပါပဲ။ ပရိသတ်လေးပါးအလယ်မှာထိုင်ပြီးတရားဟောနေတဲ့ ငါဘုရားကိုတောင် လူအချို့က ကဲ့ရဲ့ကြတယ်။ လူအချို့က ချီးမွမ်းကြတယ်။ လူညံ၊ လူမိုက်တွေရဲ့ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းကို အလေးမထားနဲ့တဲ့။ ပညာရှိလူတော်တွေရဲ့ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းကိုတော့ အလေးထားရမယ်” လို့ မြတ်ဗုဒ္ဓက ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟောကြားထားတာကို ဖတ်ခဲ့၊ မှတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

လူတချို့ဟာ ချီးမွမ်းခြင်းကို သာယာတတ်ကြပေမဲ့ ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်းကို ကြောက်ရွံ့တတ်ကြပါတယ်။ ကဲ့ရဲ့အပြစ်ပြောခံရခြင်းကို ဆင်ခြေမျိုးစုံနဲ့ မရင့်ကျက်စွာ တုံ့ပြန်တတ်ကြပါတယ်။ အမှန်တကယ်တော့ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းတွေဆိုတာဟာ လောကဓမ္မ၊ လောကဓံတရားတွေပါပဲ။ လောကဓံ တရားအောက်က လွတ်တဲ့သူဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဘုရား၊ ရဟန္တာတွေလည်း လောကဓံဘေးကနေ မလွတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လူသားအားလုံးမှာ လောကဓံလှိုင်းအောက်မှာ နေကြရသူတွေပါပဲ။

‘ကောင်းဆိုးနှစ်တန်၊ လောကဓံ၊ ခံနိုင်သူမှ လူတော်ကွ’ လို့ ပညာရှိတွေ ဆိုထားခဲ့ပါတယ်။ ‘ဘုရားတောင်မှ အတိုက်အခံရှိသေးတာပဲ’ လို့ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းက ပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းစာအုပ်တွေမှာ ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ အတိုက်အခံဆိုတာကလည်း လောကဓံတစ်မျိုးပါပဲ။ ကိုယ်လုပ်မယ့်အလုပ်၊ ကိုယ်လျှောက်မယ့်လမ်းတွေမှာ အတားအဆီး၊ အပိတ်အဆို့၊ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းတွေ၊ အပြစ်ပြောခြင်း၊ မကောင်းပြောခြင်းတွေဟာ လောကဓံတွေ ပါပဲ။ အဲဒီလောကဓံတွေကို တည်ငြိမ်စွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့လိုပါတယ်။

မြန်မာ့နိုင်ငံရေးလောကမှာလည်း ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်း တွေရှိနေကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ခြင်း၊ ရင့်ကျက်တဲ့ ချီးမွမ်းခြင်းမျိုး ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ပညာရှိလူကြီးလူ ကောင်းတို့ရဲ့ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းမျိုး ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ ‘မလိုတော့ လို့ ငါအိုးပုတ်၊ ငါချိုးရုပ် ပြန်တောင်း’ တဲ့အဖြစ်မျိုး မရှိသင့်ပါဘူး။ ချီးမွမ်း ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းတွေတိုင်းမှာ အပြုသဘောပါသင့်ပါတယ်။

ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေတာပါ။ ကိုယ် တည်းတစ်ယောက်အတွက် လုပ်နေတာဆိုပေမယ့်လည်း ကဲ့ရဲ့ခြင်းက လွတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုနစ်ရက်ပြည့်အောင် မချီးမွမ်းချင်ပေမယ့် ခုနစ်ရက်မက ကဲ့ရဲ့ချင်တဲ့သူတွေလည်း လောကမှာ အများကြီးပါပဲ။ ချီးမွမ်းခံရမှုတွေ အပေါ်မှာလည်း သာယာမှုမများဖို့ လိုသလို၊ မာန်မကြွဖို့ လည်းလိုပါတယ်။ ကဲ့ရဲ့မှုတိုင်းကို ကြောက်ရွံ့ဖို့ မလိုသလို၊ ကိုယ့်ဟာကွက် ပျော့ကွက်တွေကို ထောက်ပြတဲ့သူအပေါ်မှာ အပြစ်မပြင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့် ဟာကွက်၊ ပျော့ကွက်တွေကို ပြင်ဆင်တတ်ဖို့လည်း လိုတာပါပဲ။

မနေ့က ချီးမွမ်းမှုမျိုး ဒီနေ့ထပ်ကြားချင်ရင် မနေ့ကထက် ပိုကြိုးစား
ဖို့ပါ။ မနေ့ကလို ဒီနေ့မလုပ်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ လူသဘော၊ လူသဘာဝအရ
ကဲ့ရဲ့မှုဆိုတာ ချောက်လာမှာပါ။ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းဆိုတာ စက်ဝိုင်း
တစ်ခု လည်နေသလိုပါ။

လာဘ (လာဘ်ရခြင်း)၊ အလာဘ (လာဘ်ပိတ်ခြင်း)၊ ယသ (အခြံ
အရံများခြင်း)၊ အယသ (အခြံအရံမဲ့ခြင်း)၊ နိဗ္ဗာ (ကဲ့ရဲ့ခံရခြင်း)၊ ပသံသာ
(ချီးမွမ်းခံရခြင်း)၊ သုခ (ချမ်းသာခြင်း)၊ ဒုက္ခ (ဆင်းရဲခြင်း) ဆိုတာတွေဟာ
လောကဓမ္မ လောကဝံတရားတွေပါ။ အဆိုးလောကဝံလေးပါးနဲ့၊ အကောင်း
လောကဝံလေးပါး ခွဲလိုက်လည်း လောကဝံတရားရှစ်ပါးပါ။ လူတွေဟာ
များသောအားဖြင့် အကောင်းလောကဝံ လေးပါးနဲ့ ကြုံနေရအချိန်မှာ ပျော်ရွှင်
နေတတ်ကြသလို၊ လက်မထောင်နေတတ်ကြပါတယ်။ အဆိုးလောကဝံတွေနဲ့
တွေ့ဆုံချိန်မှာတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွေးပျက်သွားတတ်ကြပါတယ်။
အဲဒါဟာ လူတော်တစ်ယောက်ရဲ့ လက္ခဏာမဟုတ်ပါဘူး။ အသာရချိန်မှာ
မာန်မကြွ၊ နိမ့်ကျချိန်မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိမှသာ လူတော်ဖြစ်မှာပါ။

လောကဝံနဲ့တွေ့ဆုံချိန်မှာ စိတ်မတုန်လှုပ်ခြင်းဟာ မင်္ဂလာတစ်ပါးလို့
မြတ်ဗုဒ္ဓက မင်္ဂလာသုတ်ပါဠိတော်မှာ ဟောထားပါတယ်။ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်း
ဆိုတဲ့ အဆိုးလောကဝံ၊ အကောင်းလောကဝံတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရချိန်မှာ စိတ်
မပျက်ဖို့၊ မာန်မထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းဆိုတာဟာ
ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ မလွဲမသွေတွေ့ရမယ့်၊ ရှောင်လို့မရတဲ့ လောကဝံတွေ
ပါ။ ကိုယ့်အမှားကို ထောက်ပြ၊ ကဲ့ရဲ့၊ ရွတ်ချတာကို မကြောက်ပါနဲ့။ ပြင်နိုင်
အောင် ကြိုးစားရမှာပါ။ ကိုယ်ကောင်းကွက်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုမှု ဖြစ်လာ
ရင်လည်း အလွန်အကျွံသာယာမှု၊ မာန်တက်ထောင်လွှားမှုတွေမဖြစ်အောင်
နေတတ်ဖို့ပါ။ လောကသဘောအရတော့ ကဲ့ရဲ့စရာရှိရင် ကဲ့ရဲ့ကြမှာပါ။
ချီးမွမ်းစရာရှိရင် ချီးမွမ်းကြမှာပါ။ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းဆိုတာ လောကဝံ
တွေပါလို့ အမြဲမှတ်စေချင်ပါတယ်။

မတင်ကတင်ကြေညာရုံ ပါခဲ့တဲ့

ကျေးဇူးတင်ပေးရင်

မတင်ကတင်ကြေညာနေနဲ့ပဲ

မလေးနဲ့ပဲ ပါခဲ့ရင်အေးရီ

ခံရပါ။

'မတင်တင်ရုံ ပါခဲ့တဲ့

ကျေးဇူးတင်ပေးရင်

မတင်တင်အေးရီ

ပါခဲ့ရင်အေးရီ ခံရပါ....

ကျေးဇူးတရားလား၊ မကင်းရာမကင်းကြောင်းလား

ကျွန်တော်တို့ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ 'ကျေးဇူး' ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်း၊ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို မပြောခဲ့ဖူးတဲ့သူတွေ၊ အပြောမခံရဖူးတဲ့သူတွေဆိုတာ အလွန်ရှားပါတယ်။ ခပ်လွယ်လွယ်ကျေးဇူးတင်စကားတွေ၊ ရင်ထဲက မပါတဲ့ကျေးဇူးတင်စကားတွေနဲ့လည်း ကြံ့ရ၊ တွေ့ရတာပါပဲ။ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ကျေးဇူးပါပဲလို့ အမြဲပြောချင်တဲ့သူတွေ၊ အလကားနေ၊ အလကား ကျေးဇူးအတင်ခံနေချင်တဲ့သူတွေလည်း လောကမှာ ရှိနေတာပါပဲ။ ခြံငုံပြီးပြောကြရမယ်ဆိုရင် အားလုံးဟာ ကျေးဇူးနဲ့မကင်းကြပါဘူး။

'ကျေးဇူး' ဆိုတဲ့ အပြုအမူကောင်းတွေကို တချို့က 'ကျေးဇူး' ရှိတယ်လို့ မသုံးကြဘဲ 'မကင်းရာမကင်းကြောင်း' လို့ အစားထိုးလိုက်တဲ့အခါမှာ ကျေးဇူးရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဟာ အဝေးကြီးကို ရောက်သွားပါတယ်။ အနောက်နိုင်ငံတွေ၊ ဥရောပနိုင်ငံတွေထက် မြန်မာနိုင်ငံသားတွေဟာ 'ကျေးဇူးသိ၊ ကျေးဇူးဆပ်' ဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ လက္ခဏာရပ်တွေကို ပိုပြီး အလေးအနက်ထားပြုမူနေထိုင်တတ်ကြပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် 'ကျေးဇူးမသိ၊ ကျေးဇူးမဲ့နေကြခြင်း' ဟာ 'လူယုတ်မာတွေရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ' ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

'သူ၏ကျေးဇူး၊ များများမဟုတ်၊ တစ်လုတ်ထမင်း၊ တစ်ရွပ်ပဲဟင်းကို ဝမ်းတွင်းရှာနူး၊ စားရဖူးမူ၊ ထိုသသူအား၊ ပြစ်မှားတရန်၊ မကြံအပ်ပေ' လို့ 'မယဒေဝလင်္ကာ' မှာ မန်လည်ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ဆိုထားပါတယ်။

ကျေးဇူးနဲ့ပတ်သက်လို့ ရှေးကတည်းက ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေဟာ လေးလေးနက်နက်ထားခဲ့ကြတာပါ။ ‘ရင်ထဲက အစစ်မှန်မဟုတ်တဲ့၊ တောနဲ့တရားကို မလေးနက်စေမယ့် အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတွေကို သတိပြုသင့်ပါတယ်။’

ယနေ့ခေတ်မှာ ကျေးဇူးပါပဲဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲပြောလိုက်ကြပါတယ်။ သူတစ်ဖက်သားရဲ့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ တူညီပေးမှုကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ရင်ထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ‘ကျေးဇူးတင်စကားမျိုး’ ကို ပြောတတ်ဖို့လိုပါတယ်။ တချို့သောသူတွေက မကင်းရာမကင်းကြောင်းလို့ အဖန်တစ်ရာထပ်အောင် သုံးတတ်ကြပါတယ်။ ‘မကောင်းတတ်လို့ဆိုတဲ့’ စကားကိုလည်း တွင်တွင်ကြီးသုံးတတ်ကြတာပါပဲ။ မြို့စလေ့နဲ့မတူတဲ့ ရွာစလေ့တွေရှိပါတယ်။ ရွာတွေမှာ များသောအားဖြင့် ဆွေမျိုးတွေတော်စပ်ကြတာများတယ်။ ခေတ်စကားနဲ့ဆိုရင် မကင်းရာ မကင်းကြောင်းပေါ့။ အလှူတစ်ခု ဒါမှမဟုတ် နာရေးတစ်ခုကြုံပြီးဆိုရင် ကိုးကွယ်တဲ့ဘုန်းကြီးတွေ၊ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကများတော့ “ဟိုဘုန်းကြီးမပင့်လို့လည်းမကောင်း၊ ဒီဘုန်းကြီးမပင့်လို့လည်းမကောင်း” ဆိုတော့ မကောင်းလို့ ပင့်ရတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေဖြစ်ကုန်ရော။ ဒါဟာ ဟာသအနေနဲ့ပါ။ မကင်းရာမကင်းကြောင်းဆိုတာ ရင်ထဲက မပါတတ်ကြပါဘူး။ မကောင်းတတ်လို့ဆိုတဲ့အရာတွေကလည်း မဖြူစင်ပါဘူး။

တကယ်တော့ ကျေးဇူးဆိုတာ သိဖို့နဲ့ဆပ်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီသိတတ်မှုနဲ့ ဆပ်တတ်ဖို့ဆိုတဲ့အဆင့်ကို မရောက်သေးဘူးဆိုရင် လူကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။ ၃၈ ဖြာမင်္ဂလာတရားတော်ထဲမှာ ကျေးဇူးသိကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဟာ မင်္ဂလာတရားလို့ မြတ်ဗုဒ္ဓက ဟောပါတယ်။ ကျေးဇူးသိတဲ့သူ၊ သိထားတဲ့ကျေးဇူးကို အခွင့်အခါသင့်တိုင်း မကောင်းတတ်လို့၊ မကင်းရာမကင်းကြောင်းမို့လို့ဆိုတဲ့ ဆင်ခြင်တွေကို ဘေးဖယ်ပြီး စစ်မှန်တဲ့စိတ်ထားနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်တတ်တဲ့သူဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့သူပါပဲ။

‘သူ၏ ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူး၊ အထူးပြန်ဆပ်နိုင်စေသော်၊ မဆပ်နိုင်နေရုံပေ မချေမဖျက်မိစေသော်၊ နင်ကဘာလဲ၊ ငါဘာလဲ ပြိုင်ပွဲမဝင်မိစေသော်’ လို့ သူ့ကျေးဇူးဆိုတဲ့ အလေးအနက်ထားဖို့ စံတစ်ခုကို ‘မစိုးရိမ်ပဋ္ဌာန်း ဆရာ

တော်ကြီး' က ဆိုဆုံးမထားခဲ့ပါတယ်။ လူတိုင်းဟာ သူတစ်ဖက်သားကို ကျေးဇူးပြုချင်တဲ့သူတွေ များပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးကန်းတာကို မုန်းတတ်ကြပါတယ်။ ကျေးဇူးကန်းတဲ့သူ မဖြစ်ချင်ကြပါဘူး။ ကျေးဇူးဆိုတဲ့ အပြုသဘောနဲ့ ပြန်ဆပ်ခြင်းဆိုတဲ့ အဆပ် သဘောကြားမှာ လူသားတွေဟာ သံသရာလည်နေတာပါ။ ကျေးဇူးမဆပ် ဖြစ်ရင်နေပါစေ ကျေးဇူးမကန်း မိစေဖို့တော့ ဘဝမှာ လိုအပ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့ ကျေးဇူးတရားတစ်ခုနဲ့ ကဏ္ဍဟာ ပြီးဆုံးသွားတာ မတူတတ်ပါဘူး။ အခွင့်အခါ သင့်ရင် ပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့နဲ့ ပြန်ဆပ်ဖို့အခွင့်မရသေးခင် သူ၏ကျေးဇူးကို သိနေဖို့ပါပဲ။ သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့ကျေးဇူးတရားတွေရဲ့အပေါ်မှာ အရောင်မဆိုး သင့်ပါဘူး။ မကင်းရာမကင်းကြောင်းမို့လို့ ပြုခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာလည်း မကင်းရာမကင်းကြောင်းအနေနဲ့ပဲ မလေးမနက်ပြန်ဆပ်ခြင်းကို ခံရမှာပါ။ 'မကောင်းတတ်လို့ ပြုခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေဟာလည်း မကောင်းတတ်စွာ နဲ့ပဲ ပြန်ဆပ်ခြင်းကို ခံရမှာပါ။ ကျေးဇူးပြုတဲ့သူဟာလည်း ဖြူစင်စွာကျေးဇူးပြုကြမယ်။ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့သူဟာလည်း ဖြူစင်စွာ ကျေးဇူးဆပ်ကြမယ်ဆိုရင် မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေ၊ မကောင်းတတ်တာတွေလည်း ဘေးရောက်သွားကြမှာပါ။

တချို့တွေက သူများက ကိုယ့်ကိုကျေးဇူးပြန်ဆပ်မှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့ သူတစ်ဖက်သားကို ကျေးဇူးပြုမိကြပါတယ်။ မစိုးရိမ်ပဋ္ဌာန်း ဆရာတော်ကြီးက လူဆိုတာ အညမညပစ္စည်းလို မကျင့်ရဘူး။ သဟဇာတပစ္စည်းလို ကျင့်ရမယ်။ အညမည ပစ္စည်းဆိုတာ သူကကျေးဇူးပြုလို့ ကိုယ်က ပြန်ပြီးကျေးဇူးပြုရတာမျိုး။ သဟဇာတဆိုတာကတော့ သူက ကျေးဇူးပြုပြု မပြုပြု၊ တုံ့ပြန်မှုရရ မရရ ကိုယ့်ဘက်က အမြဲတမ်း ကျေးဇူးပြုနိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်ဆိုတဲ့အဆုံးအမလေးကို သတိပြုသင့်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တွေအားလုံး လူပီသအောင် ကျေးဇူးတရားတွေကို အလေးအနက်ထားသင့်ပါတယ်။ လူမှုလောကဖွံ့ဖြိုးဖို့ သူတစ်ပါးအခက်အခဲ ဖြေရှင်းပေးနိုင်ဖို့၊ အပြုသဘောဆောင်တဲ့ ကျေးဇူးပြုမှုတွေ လူမှုလောကမှာ ထားရှိသင့်ပါတယ်။ ကျေးဇူးစကားကို လွယ်လွယ်မပြောသင့်သလို ကျေးဇူး

တရားကို ဘောင်မခတ်ထားသင့်ပါဘူး။ အကန့်အသတ်မထားသင့်ပါဘူး။
 ကျေးဇူးသိရင် ကျေးဇူးဆပ်တတ်ရင် လူကောင်းစာရင်းဝင်ပါပြီ။ လူကောင်း
 တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုပါတယ်။ ။

* * * *

The Daily Eleven သတင်းစာ
 (၂၁-၁၂-၂၀၁၃)

ဗိုလ်ချုပ်မှူးထုတ်ခဲ့သော
ဗိုလ်ချုပ်မှူး အပြုပေါက်ဖွားခဲ့သော
အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက ဗိုလ်ချုပ်ကို လုံးဝချစ်တာလား၊
ချစ်ချင်ယောင်ဆောင် ခဲ့ကြသည်လား၊
ဗိုလ်ချုပ်သွေးသား စိတ်ဓာတ်အပြည့်အဝမျှော်ကြသည်လား.....

မေ့၍မပြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်လမ်းစဉ်

“ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ကျဆုံးသွားတာကို တို့လည်း နှမြောသပေါ့ကွာ။ တိုင်းပြည်အတွက် အစားထိုးမရနိုင်တဲ့ လူပဲ။ ငိုလို့သောကဖြစ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ အသက်ပြန်ရှင်လာမယ်ဆိုရင် တို့များလည်း ဝိုင်းကူ ဝိုပေးပါတယ်။ အရေးကြီးတာက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကျဆုံးသွားပေမယ့် သူ့ချမှတ်ထားတဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်နာဖို့လိုတယ်။ သူ့လမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်နာရင် သူ့သေရာ မရောက်ဘူးကွယ်။ တို့ဘုရားကလည်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခါနီးမှာ ငါဘုရားဟောကြားခဲ့တဲ့လမ်းစဉ်အတိုင်း လိုက်နာသူအဖို့ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာမရောက်ပါဘူးလို့ ဟောခဲ့သားပဲ”။

အထက်ပါစကားများသည် မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ် ပဌာန်းဆရာတော် ဘုရားကြီးက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးတရားပွဲတွင် ဟောကြားခဲ့သော မှတ်သားစရာ၊ တွေးတောစရာ စကားကောင်း၊ စကားမွန်များဖြစ်ပါသည်။ အနစ်နာခံ၍ တိုင်းပြည်အကျိုးဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထိပ်တန်းနိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကျဆုံးသွားသည့်အချိန်တွင် နှမြောတသ၊ ငိုကြွေးယူကြွေးမရ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်မှာ နိုင်ငံနှင့်အဝှမ်းပင်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျဆုံးသွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ချမှတ်ခဲ့သည့်လမ်းစဉ်များကို မေ့သွားကြသည်လား။ သို့မဟုတ် ဗိုလ်ချုပ်လို နိုင်ငံအတွက် ရောင့်ရဲမှုကို မနှစ်သက်ကြ၍လား မသိပါ။ အုပ်ချုပ်သူ လူတန်း

စားတွေအမျိုးမျိုးလှည့်လည် အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း ယနေ့တိုင်နိုင်ငံက ဆင်းရဲတွင်းထဲတွင် ရွန်းနေရတုန်းရှိနေပေသည်။

“သွလမ်းစဉ်လိုက်နာရင် သူ့သေရာမရောက်ဘူးကွယ့်” ဆိုသော မစိုးရိမ်ပဋ္ဌာန်းဆရာတော်ကြီး၏ နှစ်သိမ့်စကားကို ပြန်၍ သတိရမိပါသည်။ ဝိုလ်ချုပ်လမ်းစဉ်ကို မလိုက်နာချင်၍ ဝိုလ်ချုပ်အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ဝိုလ်ချုပ်၏ အမှတ် တရတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ကြသည်ပဲ။ ထိုသူတွေကြောင့် ဝိုလ်ချုပ်၏ ပုံရိပ်များက ပြင်ပလောကတွင် ကာလအတန် ကြာပျောက်ကွယ်ခဲ့ရလေ သည်။

ရှက်တတ်မည်ဆိုလျှင်တော့ ရှက်စရာတွေက အများကြီးပင်။ သို့သော်ငြားလည်း အာဇာနည်ဆိုသည်မှာ “မှေးမှိန်စိုးထုံးစံ အမြဲမရှိ” သော ကြောင့် အာဇာနည်တို့၏ ဂုဏ်ဖြစ်မည်သည်ကား မည်သို့ပင်ဖိုးဖိုး ထွန်းပ လာမြဲပင်ဖြစ်သည်။

‘လမ်းစဉ်’ ဆိုသောစကားရပ်ကို သတိပြုမိပါသည်။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ လမ်းစဉ်ကို မဆိုလိုပါ။ ပြည်သူများ၏ အားကိုးအားထားရာ၊ နိုင်ငံ အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံခဲ့သော သူရဲကောင်း အာဇာနည်တို့၏ လမ်းစဉ်ကောင်းတို့ကို အမှတ်ရသင့်၊ ဆက်ပြုသင့်ကြသည်မဟုတ်ပါလား။ အပြည့်အဝမကျင့်သုံးနိုင်လျှင်တောင်မှ မသွေဖည်ဖို့ လိုသည်မဟုတ်ပါလား။

ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအနေဖြင့် ပြည်သူပြည်သား၊ နိုင်ငံသားများ အပေါ်တွင် မည်သို့သဘောထားဆက်ဆံပါသနည်း။ နိုင်ငံအတွက် မည်သို့ အနစ်နာခံ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခဲ့သလဲ။ ယနေ့မှာရော ဝိုလ်ချုပ်ကဲ့သို့ ခေါင်းဆောင် အမည်ခံထားသူတို့ နိုင်ငံအတွက် အနစ်နာခံနိုင်ကြပြီလား။ ဝိုလ်ချုပ်၏ လမ်းစဉ်ကို အပြည့်အဝ လိုက်နာနိုင်ကြပြီလားဟု စဉ်းစားသင့်ပါသည်။

တိုင်းပြည်၏ ကောင်းကျိုးကို အစဉ်အမြဲဆောင်ရွက်တတ်သော နိုင်ငံရေးသမားသည် တစ်နေ့တခြား အမှန်ပင်ပွဲရမည်ဖြစ်လေသည်။ နိုင်ငံရေးလိုက်စားသဖြင့် ချမ်းသာသောသူသည် တိုင်းပြည်ကိုညာသော လူညာကြီးသာဖြစ်သည် ဟူသော အဆိုကို တိုးတက်ရေးစာအုပ်တစ်အုပ်၌ ဖတ်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ လူညာကြီးတွေ မည်မျှရှိနေပါ သနည်း။ မရေတွက်ဝံ့သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

လတ်တလော အခြေအနေများတွင်တော့ မည်သည့်လမ်းစဉ်၊ မည်သည့်ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏ နည်းလမ်းကောင်းများကို နည်းနာမယူဘဲ မိမိတို့သဘော၊ မိမိတို့ဆန္ဒတစ်ခုတည်းဖြင့် လမ်းစဉ်များစွာ တီထွင်ခဲ့ကြသောကြောင့် ပြည်သူပြည်သား၊ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတို့၏ဘဝကား ဆင်းရဲခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း၊ ပညာနည်းခြင်းများ၏ ဝန်းရံထားမှုအောက်တွင် ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

နိုင်ငံတိုင်း နိုင်ငံတိုင်းတွင် အားကျလေးစား အတုယူရသော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ဖခင်ကြီးများ ရှိကြပါသည်။

ထိုနိုင်ငံခေါင်းဆောင်းများ ကျင့်သုံးခဲ့သော နည်းလမ်းများ၊ သူတို့၏ အနစ်နာခံကိုယ်ကျိုးစွန့်ခဲ့ပုံများကို ထိုနိုင်ငံ၏ တာဝန်ရှိသူများက လေ့လာအတုယူတတ်ကြပါသည်။ ထိုနိုင်ငံခေါင်းဆောင် ဖခင်ကြီးများ သုံးနှုန်းခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်သုံးနှုန်းသာမကပြ၍ ပြောဆိုတတ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေးပါတီအချို့နှင့်ပွင့်လင်းလွှာအဖွဲ့အစည်းများတို့သည်သာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်ပတ်သက်သော၊ မြန်မာ့အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်များနှင့်ပတ်သက်သော စကားများ၊ အဆိုအမိန့်များ၊ အာဇာနည်တို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို အခွင့်အခါသင့်တိုင်း ဖော်ထုတ်ပြောဆို လွှမ်းချင်းတမ်းချင်းများ ပြုလုပ်တတ်ကြသော်လည်း လက်ရှိအာဇာနည် အစိုးရအနေဖြင့် သမိုင်းကိုဖော်ဆောင်မှုအားနည်းနေသည်ကို ဝမ်းနည်းစွာ တွေ့မြင်နေရပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မွေးထုတ်ခဲ့သော၊ ဗိုလ်ချုပ်မှ အစပြုပေါက်ဖွားခဲ့သော၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက ဗိုလ်ချုပ်ကို လုံးဝ မချစ်တာလား၊ မချစ်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ကြသည်လား၊ ဗိုလ်ချုပ်သွေးသား စိတ်ဓာတ်အပြည့်အဝမရှိကြသည်လား ဆိုသည်ကို ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျေးဇူးရှင်ကို မမေ့ဖို့တော့ လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“အောင်မြင်တယ်ဆိုတာ သင့်ဘဝမှာရလိုက်တဲ့ အကျိုးခံစားခွင့်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ သင့်အတွက် ပြီးမြောက်အောင်မြင်မှုနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ သူတစ်ပါးတို့အတွက် သင်တာတွေလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သလဲဆိုတာ

အရေးကြီးတယ်” လို့ ပညာရှင် “ဒယ်နီသောမတ်” ရဲ့ အဆိုအမိန့်ကို သတိရမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ နိုင်ငံခေါင်းဆောင် ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများဟာ အောင်မြင်မှုရခဲ့တဲ့ မဟာလူသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအတွက် အစွမ်းကုန် ကိုယ်ကျိုးမဖက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်ခြင်း စံချိန်များကို ယနေ့လူကြီး၊ လူငယ်မရွေး ရှေ့နောက်ညီမျှစွာ တိုင်းတာစေချင်ပါသည်။ အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြသော ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အခြားသော ခေါင်းဆောင်များ၏ လမ်းစဉ်များ၊ သဘောထားများ၊ လုပ်ဆောင်ချက်များကို သတိပြုအတုခိုးစေချင်ပါသည်။ လုပ်သမျှအရာရာ တိုင်းသည် တိုင်းပြည်နှင့်ပြည်သူ့အတွက်သာဖြစ်သင့်၊ အကျိုးရှိစေသင့်သည် ဟု မြင်မိပါသည်။ “လမ်းစဉ်ကောင်းတွေ အရေးကြီးသည်” ဆိုသည်ကို မမေ့သင့်ပါ။ ။

Right Time News
(၂၇-၁၁-၂၀၁၃)

လူသားဆန်ဆန်နေချေ

လူတိုင်းတွင် မွေးရာပါတစ်ခုအနေဖြင့် ပါရှိတတ်ကြသည်မှာ “အတ္တဟိတ” ကိုယ့်ဖို့ ကိုယ်ကျိုးဆိုသော “အတ္တစိတ်” လေးပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအတ္တဟိတ ကိုယ်ကျိုးပြည့်စုံဖို့အတွက် နားလည်တတ်သိသည့်အရွယ်မှစ၍ ရှင်သန်ကြီးပြင်းရာဘဝတစ်လျှောက် “အတ္တ” အတွက် ကြိုးစားခဲ့သည်မှာ အထင်အရှားဖြစ်ပါသည်။

ရယူခြင်းဖြင့် ဘဝကိုစခဲ့ကြသော ကျွန်ုပ်တို့လူသားများအနေဖြင့် “ပေးဆပ်ခြင်း” ဆိုသော “ပရဟိတ” အကျိုးအတွက် မလွဲမသွေထမ်းဆောင်နိုင်ရန်လည်း လိုအပ်ပြန်ပါသည်။ ရှင်သန်ကြီးပြင်းရာ လူမှုလောကကြီးတွင် မိမိကလွဲ၍ အခြားသောသူများသည် “ပရ” ဖြစ်၍ အခြားသူများ၏ အမြင်တွင်မိမိကိုယ်တိုင် “ပရ” သူတစ်ပါးဆိုသော စာရင်းထဲတွင် ပါရှိနေသောကြောင့် ပရဟိတဆိုသည်မှာ မျက်နှာမလွဲသင့်၊ ပါဝင်ထမ်းဆောင်သင့်သော ကောင်းမှုတစ်ခုဟု ဆိုချင်မိသည်။

လူသားဆန်ဆန် နေထိုင်ချင်သည်ဆိုလျှင် “ပရဟိတ-အများအကျိုးကို” တတ်အားသရွေ့ ပါဝင်ကူညီရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေ၍ မဖြစ်သောလူမှုလောကတွင် “အတ္တဟိတ” ကိုယ်ကျိုးစီးပွားတစ်ခုတည်းအတွက် ဦးတည်နေ၍ မဖြစ်သေးပေ။ လူသားဆန်ဆန်နေနိုင်ကြဖို့အတွက် ပရဟိတဆိုသော အများကောင်းစားရေးနှင့်အများအကျိုးအတွက် စဉ်းစားကြရပါဦးမည်ဖြစ်သည်။

သူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်သည်ရှိသော် သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်နှလုံးသားတုန်လှုပ်ခြင်းသဘောကို “ကရုဏာ” ဟုခေါ်ကြောင်း ပညာရှင် ဆရာတော်တို့က ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ သူတစ်ဖက်သားခံစားနေရသော ဆင်းရဲဒုက္ခ၊ အခက်အခဲများကို နှလုံးသားက ကိုယ်ချင်းစာခြင်းသဘော တရားများပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်လာသော ကရုဏာ၏ လက္ခဏာများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အများအကျိုးရွက်သယ်ပိုးလိုသော၊ သူတစ်ပါး၏ အခက်အခဲ များကို တတ်အားသရွေ့ပါဝင်ဖြေရှင်းပေးစေချင်သော ပရဟိတစိတ်ဓာတ် များဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ဆီမှာမထားဘဲ တခြားသူတွေကို ပေးပစ်နိုင်တာကို ဖျော်ရွှင်မှု လို့ခေါ်ကြောင်း” ခရစ္စတိုဖာအိုရေးဆိုသော ကလေးတစ်ယောက်က ဆိုခဲ့ပါ သည်။ ယူလို့ရတဲ့ ပီတီနဲ့၊ ပေးလို့ရလာတဲ့ ပီတီနှစ်မျိုးထဲမှာ ပေးလို့ရတဲ့ ပီတီကပိုပြီး နှစ်သက်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အတူတူပင်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်တို့လူသားများအနေဖြင့် “ကိုယ့်ဆီမှာရှိသော လူအား ငွေအား၊ လုပ်အားများကို မေတ္တာ၊ ကရုဏာခြံရံလျက် သူတစ်ဖက်သားအား ပေးနိုင်ဖို့ရာ ကြိုးစားကြရမည်ဖြစ်လေသည်။

ပရဟိတဆိုသည်မှာ ရပ်ကြည့်နေသူများအတွက် အဖြေမရှိပေး ကိုယ်စွမ်းနိုင်ရာကဏ္ဍမှ ပါဝင်ထမ်းဆောင်ခြင်းအားဖြင့် အများအကျိုး ဆောင်ရွက်သူဟူသော လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း ပြီးပြည့်စုံရုံဖြင့် လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိမည်လားဟု တွေးကြည့် ပါက အဖြေတွေ များစွာထွက်လာနိုင်ပါသည်။

ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ်တွင် ပရဟိတအဖွဲ့အစည်းများ၊ လူမှုတူညီ နေအဖွဲ့အစည်းများ နေရာအနှံ့ပေါ်ပေါက်နေသည်မှာ လွန်စွာဝမ်းမြောက် စရာပင်ဖြစ်သည်။ ပို၍ဝမ်းမြောက်စရာကောင်းသည်မှာ လူငယ်တွေများစွာ ပါဝင်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မှန်ကန်သောစိတ်ဓာတ်၊ မှန်ကန်သောလုပ် ဆောင်မှု၊ မှန်ကန်သော နည်းလမ်းများဖြင့် အများအကျိုးကို ဆက်လက် ရွက်သယ်ပိုးစေလိုပါသည်။

ယနေ့ကမ္ဘာတွင် လူဦးရေထူထပ်မှုများပြားနေသည်မှာ အားလုံး အသိပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူဦးရေအားလုံးအနေဖြင့် ကိုယ်တုန်အား

စိတ်ချမ်းသာရှိနေကြမည်ဟု ထင်ထား၍မရပေ။ စစ်ဘေး၊ သဘာဝဘေး၊ ရောဂါဘေး၊ ပဋိပက္ခဘေးများ ပန်းခြံခြင်းကို ခံနေရသူတွေ များစွာရှိနေသည့် အပြင် ထမင်းနပ်မှန်စွာမစားရသော အငတ်ဘေးဆိုက်နေသူတွေလည်း များစွာရှိနေပေသည်။

ဒုက္ခတွေဝန်းရံနေသော ထိုဒေသ၊ ထိုနေရာတွင်းကိုယ်သာ ရောက်နေပါက ကိုယ်တိုင်ခံစားနေရပါကဆိုလျှင် သူတို့နေရာဝင်၍ ကိုယ်ချင်းစာသော အတွေးမျိုးဝင်ခဲ့ပါက စာတွေ့လုပ်စေမည်နည်း။ ဘယ်နေရာစာနေ၍ ပိုပိုကျညီစေမည်နည်း။ ပရဟိတဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မှာ သူတစ်ပါးကို ကိုယ်ချင်းစာပေးမှုများကနေ စတင်သည်ဟု မြင်မိ ခံစားမိပါသည်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဆိုသည်မှာ ထိုနေရာမျိုးမှာမဖြစ်၍ ဘယ်နေရာမှာ သွားဖြစ်မည်နည်း။

မိဘမဲ့နေသော ကလေးငယ်များ၊ ခြေလက်အင်္ဂါမသန်စွမ်းချို့တဲ့နေသူများ၊ လူကန်တူးခံနေရသူများ၊ ဆိုးဝါးသောရောဂါဝေဒနာခံစားနေရသူများ၊ အခက်အခဲမျိုးစုံကြုံ၍ ဒုက္ခရောက်နေကြရသူများသည် “လူသားများ” ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူများ၏ အခက်အခဲ၊ အကျပ်အတည်းများကို ပရဟိတစိတ်ရှိသော အများအကျိုးဆယ်ပိုးလိုသောစိတ်ရှိသူများသာ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါသည်။

ရယူခြင်းဖြင့် အစပျိုးခဲ့သော ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပေးဆပ်ခြင်းဖြစ်လည်း ဘဝကို အလှဆင်ကြရဦးမည်ဖြစ်ပေသည်။ ပေးဆပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပီတိများကို များစွာစားသုံးနိုင်အောင် အများအကျိုးလုပ်နိုင်ဖို့ရာ ကြိုးစားကြရပါမည်။ လူဆိုသည်မှာ အတ္တဟိတ၏ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ပရဟိတကို မဖက်တွယ်၍ မရပါ။ ပရဟိတမဲ့နေသော လူသည် လူမဆန်သောသူ၊ လူသားမဆန်သောလူသာ ဖြစ်ပါသည်။ လူသားဆန်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပရဟိတဆိုသော အများအကျိုးကို စွမ်းနိုင်ရာနေရာမှ ပါဝင်ထမ်းဆောင်သင့်သည်ဟု ပြောချင်ပါသည်။ ။

ကုသိုလ်လုပ်နေပေမယ့်
အကုသိုလ်သဘောတွေ ပါနေတာဟာ
မကောင်းပါဘူး။
မြတ်ဗုဒ္ဓကလည်း
ဒါတွေက သာသနာနဲ့မအပ်စပ်ဘူးလို့
ဟောထားပြီးသားပါ။
နော်ဝေဒဿနိကဆရာကြီးရဲ့
အဆိုအမိန့်လိုပါပဲ။
မြတ်ဗုဒ္ဓညွှန်ပြတဲ့နေရာကို
မမြင်ကြဘဲ
မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လက်ညှိုးကိုပဲ
မြင်နေကြလို့

မလွဲပါစေနဲ့

“ဗုဒ္ဓက နေရာတစ်နေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြခဲ့တယ်။ လူတွေက ဗုဒ္ဓပြတဲ့နေရာကို မမြင်ကြဘူး။ ဗုဒ္ဓရဲ့ လက်ညှိုးကိုပဲ မြင်ကြတယ်တဲ့။”

နော်ဝေးဒဿနိကဆရာကြီး

ယောစတိုင်းဂါ

“စေ့စေ့တွေးမှ ရေးရေးပေါ့” ဆိုတဲ့စကားအတိုင်းပဲ။ စေ့စေ့စပ်စပ် တွေးကြည့်တော့မှပဲ တချို့တချို့သော လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းထဲက လုပ်ရပ်တွေ ဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေပါလားလို့ မြင်တွေ့မိ၊ ခံယူမိခဲ့ရတာတွေက တဖြည်းဖြည်း များလာခဲ့တယ်။

ဆရာတော် ဒေါက်တာနန္ဒမာလာဘိဝံသ ဟောကြားတဲ့ တိတ်ဆိတ် စိတ်ငြိမ်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဗုဒ္ဓရဲ့အမြင်၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမတွေကို ချက်ခြာ ကျကျနာကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ တိတ်ဆိတ်မှု စိတ်ငြိမ်မှုကို အမြဲထားဝရ ကျင့်ကြံ ခဲ့တဲ့၊ ဆူညံမှုကို မနှစ်သက်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြသူတွေက ဆူညံသံတွေကို ပြုလုပ်နေခြင်း၊ နှစ်သက်နေကြခြင်းတွေဟာ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကိုးကွယ်နေသော်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓနဲ့ဝေးနေသလို ခံစားရပါတယ်။

အပျော်ကြိုက်တတ်ကြတာဟာ လောကီလူသားတွေရဲ့ သဘော သဘာဝတစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ တချို့တချို့သော အပျော်တွေဟာ လောကီနယ် ကနေ မေ့ရေးရာဘက်ကို ကွဲလာပြီး ဗုဒ္ဓရဲ့အဆုံးအမနဲ့ မညီညွတ်ဘူးဆိုတာ တွေကို တွေ့လာရပါတယ်။

သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓအဆုံးအမကို လေ့လာမှု အားနည်းကြတာရယ်၊ ပကာသနကို မက်မောတွယ်တာတတ်ကြတာတွေရယ်၊ လေးလေးနက်နက် မထားကြတော့ဘဲ မိရိုးဖလာဆန်ဆန်လုပ်လာကြတွေရယ် ကြောင့်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

မြန်မာ့ရိုးရာ ရှင်ပြုပွဲတွေကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် အပျော်ဘက်ကို ဦးစားပေးလာကြတာတွေ များလာခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ ရှင်ပြုကြတယ်၊ ရဟန်းခံကြတယ်ဆိုတာ လောကီအပူတွေ ငြိမ်းအောင်၊ ဓမ္မနယ်ပယ်ဘက်ကို ခဏဖြစ်စေ၊ ထာဝရဖြစ်စေ၊ ကူးပြောင်းခြင်းမျိုးပါပဲ။ အပျော်အတွက် ကူးပြောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဓမ္မတရားနဲ့နေဖို့ ကူးပြောင်းခြင်းပါ။

နွေရာသီရောက်ပြီဆိုရင် ရန်ကုန်မြို့အနှံ့မှာ ရှင်ပြုပွဲတွေကို မကြာခဏ တွေ့မြင်ရပါတယ်။ တချို့တွေက ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ရှင်လောင်းလှည့်ကြပါတယ်။ တချို့တွေက ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်က ဆူးလေးဘုရားကို ရှင်လောင်းလှည့်တဲ့ကားတွေနဲ့ ပတ်ကြပါတယ်။ ဆူးလေးဘုရားကို ပတ်ကြတာတောင် ဓမ္မနဲ့မဆိုင်တဲ့ အယုတ္တ၊ အနတ္တသီချင်းတွေ ဖွင့်ကြ၊ ဆိုကြ၊ ကကြနဲ့ ဗုဒ္ဓကို မရိုမသေ လုပ်နေကြပါလားလို့ မြင်မိ၊ ခံစားမိပါတယ်။

“သားတော်ရာဟုလာကို မြတ်ဗုဒ္ဓက မည်ကဲ့သို့ရှင်ပြုစေခဲ့ပါသလဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအနေဖြင့် သတိပြုသင့်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကိလေသာ ကင်းသော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အရိပ်အာဝါသအောက်သို့ ကိလေသာသဘော မသက်ရောက်စေဘဲ ဝင်ရောက်သင့်၊ နားခိုသင့်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။”

ယနေ့လို ကထိန်ရာသီများတွင်လည်း ဖျော်ဖြေရေးဆန်ဆန်အလှူခံ လာမှုတွေ၊ လှူဒါန်းမှုတွေကို မြင်တွေ့နေရပြန်ပါတယ်။ မူးမူးရွေးရွေး၊ သောက်သောက်စားစား၊ မကြားဝံ့မနာသာသီချင်းမျိုးစုံဖြင့် လုပ်သင့်လား၊ မလုပ်သင့်လား မစဉ်းစားနိုင်။ တခြားဘာသာတို့အမြင်မှာ ကိုယ့်ဘာသာ သာသနာ သိက္ခာကျနိုင်လား မစဉ်းစားနိုင်ကြတော့ဘဲ ဘယ်တုန်းကမျှ မရှိခဲ့သော ဘာသာ၊ သာသနာနှင့် မအပ်စပ်၊ မသက်ဆိုင်သော လုပ်ရပ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံမှာ များပြားလာကြတာကို သတိပြုဖို့ကောင်းပါတယ်။ ပြုပြင်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရပါမယ်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ဆူညံသံတွေ၊ ပျော်စရာတွေ၊ ပွဲတော်တွေ ပေါများပါတယ်။ အဲဒီအရာတွေက သူ့နေရာနဲ့သူ၊ သူ့နယ်ပယ်နဲ့သူ ရှိသင့်ပါတယ်။ ဓမ္မဇရာတွေထဲ မရောထွေးသင့်။ မရှုပ်ထွေးသင့်ပါဘူး။ ဘာသာသာသနာနဲ့ စပ်ဆက်ပြီး လောကီအပျော်တွေ မရှိသင့်ပါဘူး။ “ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိဿာ” မဖြစ်အောင် ကုသိုလ်ပြုတတ်၊ ဒါနပြုတတ်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။

ကုသိုလ်လုပ်နေပေမယ့် အကုသိုလ်သဘောတွေ ပါနေတာဟာ မကောင်းပါဘူး။ မြတ်ဗုဒ္ဓကလည်း ဒါတွေက သာသနာနဲ့မအပ်စပ်ဘူးလို့ ဟောထားပြီးသားပါ။ နော်ဝေဒဿနိကဆရာကြီးရဲ့ အဆိုအမိန့်လိုပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓညွှန်ပြတဲ့နေရာကို မမြင်ကြဘဲ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လက်ညှိုးကိုပဲ မြင်နေကြလို့ အပေါ်ယံအနှစ်သာရမရှိတဲ့ အလုပ်တွေ၊ လူပြိုန်းကြိုက်အလုပ်တွေကို လုပ်နေကြတာ ရှက်စရာပါပဲ။

နောက်တစ်ခုက ဘာသာ၊ သာသနာကို ခုတ်းလုပ်ပြီး လုပ်စားနေကြတဲ့သူတွေ ယနေ့ခေတ်မှာ များပြားလာပါတယ်။ အလျှင်နည်းမျိုးစုံ အသွင်မျိုးစုံနဲ့အစပ်အမှန်မဟုတ်ဘဲ အတုအယောင်အချို့တွေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် သိက္ခာမဲ့စေပါတယ်။ အဲဒီအတုအယောင်အချို့ကိုလည်း အားလုံးပါဝင်ပြီး ရှင်းလင်းပေးသင့်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာတွေရဲ့ မည်သည့်ပွဲတော်မဆို “ကိုကြီးကျော်” နဲ့ အမြဲမူးနေတာ။ ဘာသာရေးအဆောက်အအုံတွေ၊ ဘာသာရေးနဲ့ဆိုင်တဲ့ နေရာတွေမှာ ကာယကံ၊ ဝစီကံတွေကို မထိန်းသိမ်းကြတာ၊ ကိုယ်ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာတရားရဲ့အကျင့်၊ အဆုံးအမတွေကို မလိုက်နာ၊ မလေ့လာကြတာတွေဟာ မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်တဲ့အရာတွေပါ။

“ဘုရားစစ်ဖြစ်ခြင်း၊ တရားစစ်ဖြစ်ခြင်း၊ ကောင်းစွာကျင့်ကြံနေကြသော သံဃာတော်များ ရှိနေကြခြင်းသည် သာသနာတော်၏ ပြည့်စုံကြောင်း” ဟု ဖတ်ခဲ့မှတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ထိုသို့ပြည့်စုံသော သာသနာတော်နဲ့ ကြုံတွေ့နေကြရတာ ကျွန်တော်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာများအနေဖြင့် အမှားတွေ၊ အလွဲတွေ မလုပ်မိအောင် သတိပြုနေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓက လောဘကင်းရာ၊ ဒေါသကင်းရာ၊

မောဟကင်းရာတွေကို ညွှန်ပြခဲ့ပြီးသားပါ။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် တွဲတွဲပြား
ပြားသိနိုင်အောင်လည်း ထင်ထင်ရှားရှား ပြသခဲ့ပြီးသားပါ။ ဗုဒ္ဓရဲ့လမ်းစဉ်၊
ဘာသာသနာရဲ့ အဆုံးအမတွေကို အပြည့်အဝ မကျင့်သုံးနိုင်ခဲ့ရင်တောင်
ဘာသာသာသနာနဲ့ မအပ်စပ်တဲ့လုပ်ရပ်တွေ၊ ဘာသာ သာသနာရဲ့ ဝုဏ်
သိက္ခာကို ညှိုးနွမ်းစေတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုတော့ရှောင်ကြဉ်သင့်ပါတယ်။

အမှားတွေကို အစဉ်အလာအဖြစ် မကျင့်သုံးမိအောင်၊ အမှားကြော
အမှန်မဖြစ်အောင် ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ ညီမညီ တိုက်ကြည့်သင့်ပါတယ်။
ကျမ်းတတ်ပေတတ်ဆရာတော်ကြီးများကို မေးမြန်းသင့်ပါတယ်။ ဘာသာ
သာသနာနှင့် ပတ်သက်လို့လုပ်သမျှ၊ ဆောင်ရွက်သမျှတွေဟာ အလွဲတွေ
မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ အဓိပ္ပာယ်ရှိစေချင်ပါတယ်။ တလွဲတွေ မဖြစ်စေချင်
ပါဘူး။ မလွဲစေချင်ပါဘူး။

အလွဲတကာ အလွဲတွေထဲမှာ ဓမ္မနဲ့ပတ်သက်ပြီး လွဲတာဟာ အဆိုး
ဆုံးပါပဲ။ ဓမ္မကို အဓမ္မ၊ အဓမ္မကို ဓမ္မလုပ်တာဟာ ကြောက်စရာအကောင်း
ဆုံးပါပဲ။ စစ်မှန်တဲ့ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓအဆုံးအမတွေကို တလွဲအတွေးနဲ့ အသုံးချ
လိုက်တာတွေဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဘာသာ၊ သာသနာနဲ့
ပတ်သက်လို့ တလွဲအတွေး မဖြစ်အောင် သတိပြုစေချင်ပါတယ်။ ။

Right Time News
(၂၀-၁၁-၂၀၁၃)

နွဲ့ရာပွဲတွေမှာ ကျွန်တော်တို့က
မူရင်းကို မေ့နေ တတ်ကြပြီ။ Copy တွေနဲ့
အပျော်လွန်တတ်ကြပါတယ်။
အဲဒီ Copy တွေကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နွဲ့ရာလေတွေဟာ
တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွား.....

အရင်လိုပဲ ရှိစေချင်တယ်

ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မတိုင်ခင်တစ်ရက်က မြို့ထဲသွားဖို့ ကျွန်တော်လိုင်းကားစီးခဲ့တယ်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ဘေးနားက လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့နဲ့အဖော်ပါလာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို “လပြည့်နေ့” ကျရင် လျှောက်လည်ဖို့အတွက် အဖော်ညှိနေပါတယ်။ တစ်ဖက်က လူငယ်ရဲ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကျွန်တော်သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို စိတ်ဝင်စား နားထောင်မိတော့တယ်။

“လပြည့်နေ့တွေက အရင်လို လပြည့်နေ့တွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး ကွာ” တဲ့။ လပြည့်နေ့၊ ဘာနေ့၊ ညာနေ့ အကြောင်းပြပြီး မူးဇူးနေတဲ့ကောင်တွေ အများကြီးပဲ။ ငါကတော့ ဥပုသ်စောင့်ပြီး ဘုရားမှာထိုင်နေချင်တာ”

ထိုလူငယ်၏စကားကို ကျွန်တော့်နားနှင့်ဆက်ဆက်ကြားလိုက်ရတော့သူ့ကို ကျွန်တော်စိတ်ထဲကနေ အိုးကျွေးမိခဲ့တယ်။ သူ့စကားကို ကျွန်တော်ထောက်ခံမိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက ပုံစံပြောင်းလာတဲ့ ပျော်ပွဲ၊ ရွှင်ပွဲတွေကိုလည်း စိတ်ပျက်နေခဲ့မိတယ်။ နည်းနည်းလေးမှ မသောက်ရ၊ မမူးရရင် ပွဲမဟုတ်တော့ သလိုမျိုးဖြစ်နေတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ ရိုးရာဓလေ့နဲ့ လားလားမှမဆိုင်တဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်တွေကြားမှာ တော်တော်များများ နစ်ဝင်နေကြတာက စိတ်ပျက်စရာ၊ ရှက်စရာကြီးပါပဲ။

ပြောင်းလဲနေတဲ့ ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ လိုက်ပါစီးမျောရမယ့် အရာတွေရှိသလို။ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ့် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု၊ ဓလေ့

ကောင်းတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ အသွင်ပြောင်း တိုးတက်လာတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲ မှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခြေစုံပစ်ဝင်ကြရင်တော့ အားလုံးအတွက် မကောင်းနိုင်ပါဘူး။

သင်္ကြန်ကို ကြည့်မလား၊ အရင်လို မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ မြန်မာနိုင်ငံ ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်နေ့ ပျော်ပွဲတွေကြည့်မလား၊ အရင်လို မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အမျိုးသမီးငယ်လေးတွေရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ပြောပုံဆိုပုံတို့ကြည့်မလား အရင်လိုမဟုတ်တော့တာ အမှန်ပါပဲ။ အမျိုးသားငယ်လေးတွေရဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုကြည့်မလား အရင်လိုမဟုတ်တော့တာတွေပါပဲ။ အတုနဲ့လုံးကို မဆိုလိုပေမယ့် အရင်လို မဟုတ်တော့တာတွေက များနေခဲ့တာ အမှန် ပါပဲ။

ခေတ်နဲ့အညီ နေထိုင်တတ်ကြတာကို အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ အလွန်ခေတ်မီချင်နေကြတာကြီးက ကိုယ်ပိုင်ယဉ်ကျေးမှု၊ ကိုယ်ပိုင်ဇွဲရာ ဓလေ့၊ ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကားရှိထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေအတွက် ရှုတ်စရာကြီးပါ။ သူများယဉ်ကျေးမှုကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေက အတုခိုးကြတာ များနေခဲ့တော့ အနာဂတ်မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအတွက် ရင်လေး စရာဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ခေတ်အကြောင်းပြောရင် လူတွေက ငြင်းခုံတတ်ကြစမြဲပါ။ ခေတ်မီချင်လွန်းတဲ့သူတွေနဲ့ ခေတ်နောက်ပြန်အရမ်းစွဲတတ်တဲ့သူတွေ မဖြစ်ဖို့ ပဲ လိုတာပါ။ ရှေးလူကြီးစဉ်ဆက်၊ မိဘစဉ်ဆက်၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကျင့်သုံး ခဲ့တဲ့နည်းတွေ၊ စနစ်တွေကို ဇွဲရာလို့ခေါ်ကြသလို ဓလေ့လို့လည်း ခေါ်ကြတာ ပါပဲ။ ဇွဲရာတစ်ခု၊ ဓလေ့တစ်ခုဖြစ်လာဖို့ဆိုတာက နှစ်ကာလပေါင်းများစွာ ကြာတတ်ပါတယ်။ မြန်မာတွေဟာ ဇွဲရာတစ်ခု၊ ဓလေ့တစ်ခုကို ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာထဲက စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြတာပါ။

ယနေ့ခေတ်မှာ ဟိုတုန်းက ဇွဲရာဓလေ့ပွဲတွေနဲ့ အံ့မဝင်တာတွေ မကိုက်ညီတာတွေ ရှိနေတာပါပဲ။ အံ့မဝင်တော့တဲ့ ဓလေ့ဟောင်းတွေကို မကျင့်သုံးတော့တာကို အပြစ်မပြောလိုသော်လည်း တချို့သော ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မြန်မာဇွဲရာဓလေ့ကောင်းတွေကိုတော့ မပျောက်ပျက် စေလိုပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ပုံရိပ်ကို မထိခိုက်၊ မညှိုးနွမ်းအောင် ထိန်းသိမ်းရမယ့်တာဝန်တွေ ရှိပါတယ်။ နိုင်ငံတကာက မြန်မာဆိုရင် ဘယ်လို ပုံစံကို မြင်ထားသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့မြန်မာတွေအနေနဲ့ သိထားသင့်ပါတယ်။ လက်ရှိမှာတော့ ကျွန်တော်တို့တွေက မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ တဖြည်းဖြည်းဝေးနေကြပါတယ်။ အချိန်မီ ကျွန်တော်တို့ယဉ်ကျေးမှုကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထိန်းသိမ်းကြရမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ “တိုင်းတစ်ပါး” ပစ္စည်းတွေပဲ လွှမ်းမိုးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ “တိုင်းတစ်ပါး ယဉ်ကျေးမှု” တွေလည်း များစွာလွှမ်းမိုးထားတာပါ။ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ချစ်မြတ်နိုးဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ၊ ထဲထဲဝင်ဝင် ဆိုဆုံးမနေရပေမယ့် တိုင်းတစ်ပါးယဉ်ကျေးမှုကို သင်စရာမလိုဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူလက်ခံတတ်ကြတာတော့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ အားနည်းချက်ပါပဲ။

တချို့တချို့သောသူတွေရဲ့ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အဝတ်အစား စတဲ့လူနေမှုစရိုက်တွေဟာ မြန်မာတစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝမတူတော့ လောက်အောင်ကို ဆိုးဝါးလွန်းပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံသားကတိ၊ မြန်မာပတ်(စ်) ပို့ကိုင်ထားပေမယ့် မြန်မာနဲ့မတူလောက်အောင် တိုင်းတစ်ပါးယဉ်ကျေးမှု၊ Copy ယဉ်ကျေးမှုတွေက များစွာလွှမ်းမိုးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်၊ ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းခြင်းဂုဏ်တွေ ပျောက်ဆုံးပျောက်ကွယ်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။

ကားကလပ်ကို မသိကြပေမယ့် ဒေးကလပ်တွေ၊ နိုက်ကလပ်တွေကို သိနေတဲ့ လူငယ်တွေများလာတာပါပဲ။ အရက်၊ ဘီယာ၊ လောင်းကစား၊ အပျော်အပါး၊ မူးယစ်ဆေးမျိုးစုံဆိုတဲ့ ရန်သူတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက လူငယ်တွေရဲ့အနားမှာ လွယ်လင့်တကူရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းမျိုးစုံ၊ အဖော်အချွတ် အဝတ်အစားမျိုးစုံကလည်း ဈေးကွက်မှာ စုံနေတာပါပဲ။ လူငယ်တွေရဲ့ စာရိတ္တကိုပျက်စီးစေမယ့်၊ အတုယူအားကျစေမယ့် အပြာရောင်ဇာတ်ကားတွေလည်း ရှိနေဆဲပါပဲ။

မြန်မာ့ရိုးရာ ရုံးပိတ်ရက်တွေရှိသလို မြန်မာ့ရိုးရာပျော်ပွဲ၊ ရွှင်ပွဲတွေလည်းရှိတာပါပဲ။ အဲဒီလို ရိုးရာပွဲတွေမှာ ကျွန်တော်တို့က မူရင်းကို မေ့နေတတ်ကြပြီး Copy တွေနဲ့ အပျော်လွန်တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ Copy တွေ

ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဇိုးရာမလေ့တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး အရင်လိုမဟုတ်တော့တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

သင်္ကြန်ဆိုရင်လည်း မူးကြ၊ ဇူးကြပါတယ်။ ကထိန်ဆိုရင်လည်း မူးကြ၊ ဇူးကြတာပါပဲ။ ဘုရားပွဲဆိုရင်လည်း မူးကြ၊ ဇူးကြတာပါပဲ။ ဘာပွဲညာပွဲ၊ ဘာနေ့၊ ညာနေ့ဆိုရင်လည်း မူးကြ၊ ဇူးကြတာပါပဲ။ မူလအဓိပ္ပာယ်ပျောက်ကွယ်သွားတာကို ကျွန်တော်တို့ သတိမထားမိကြပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့တွေအနေနဲ့ အစဉ်အဆက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ ဇိုးရာယဉ်ကျေးမှုတွေကို မပျောက်ပျက်အောင်၊ တိုင်းတစ်ပါးယဉ်ကျေးမှုအလွမ်းမိုးမခံရအောင်၊ တိုင်းတစ်ပါးသားတွေရဲ့ အထင်သေးရှံ့ ချခြင်းမခံရအောင် ကြိုးစားနေထိုင်တတ်ဖို့ မိမိယဉ်ကျေးမှုကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို အထင်သေးစေမယ့် အပြုအမူတွေကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ ယနေ့ခေတ်မှာ လိုအပ်ပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခေတ်သစ်မှာ ပျက်စီးလာတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို ကျွန်တော်တို့တွေကပဲ ပြန်လည်ဆယ်ယူကြရမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဇိုးရာယဉ်ကျေးမှုကောင်းတွေကို အရင်လိုပဲ မြင်ချင်ပါတယ်။ အရင်လိုပဲ ရှိချင်ပါတယ်။ ထာဝရတည်မြဲစေချင်ပါတယ်။ ။

Right Time News
(၃၀-၁၀-၂၀၁၃)

အယူအဆ မှန်သမျှမျက်စိစုံမှိတ်ပြီး
လက်ခံနေမယ်ဆိုခဲ့ရင်
အစွန်းတစ်ပက်အမြဲထွက်နေတဲ့
အယူအဆတွေကလည်း
လူသားတွေ သန္တာန်မှာ ရှိနေဦးမှာပါ။
ပျောက်ကွယ်သွားဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး.....

အစွဲ

၂၀၀၆ ကုန်ခါနီးက အဖြစ်အပျက်တစ်ခု...

အသက် ၃၀ ဝန်းကျင် အမျိုးသားတစ်ယောက်က အတိုးပေးစားတဲ့ အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေကို "အစ်မ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဝိုက်အရမ်းနာနေလို့ ဆေးရုံ တင်ပြီး မွေးရတော့မယ်။ အဲဒါ ပိုက်ဆံလိုလို့ လောလောဆယ် ပိုက်ဆံနှစ် သောင်းလောက်ချေးပါ" လို့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပြောနေတာကို ကြားလိုက်ရ ပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသားအနေနဲ့ ဝိုက်ဆံကို ပြန်ဆပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောလိုက်တဲ့စကားက "မောင်လေး၊ ဒီနေ့က တနင်္လာနေ့ ဖြစ်နေလို့ ပိုက်ဆံကိစ္စပြောလို့ မဖြစ်သလို၊ ပိုက်ဆံချေးလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ မနက်ဖြန်ကျမှ လာခဲ့ပါလား" တဲ့။

ထိုအမျိုးသမီး၏ အသိုင်းအဝိုင်းကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကူညီ တတ်ပါသည်။ ထိုနေ့ကတော့ မကူညီလိုက်ပါ။ ပိုက်ဆံမချေးလိုက်ပါ။ အကြောင်းက တနင်္လာနေ့ဖြစ်နေလို့ပါတဲ့။

လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်နှင့်တနင်္လာနေ့ ဘယ်အရာက ဘဝမှာ အရေးကြီးပါသနည်း။ စီးပွားရေးတွက် မတွက်ပါဘဲ လူသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာကူညီပေးတာတောင် တနင်္လာနေ့ဖြစ်နေလို့ မကူညီနိုင်ဘူးဆိုရင် လူတစ်ယောက်၏ အသက်သည် တနင်္လာနေ့တစ်ရက်လောက် တန်ဖိုးမရှိ စရာ ဖြစ်နေပေပြီ။ တနင်္လာနေ့မှာ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ရွှေ အပြင် အခြားပစ္စည်း ဆုံးရှုံးတတ်တယ်လို့ဆိုခဲ့ရင် တနင်္လာက ဥစ္စာပစ္စည်းဆုံးရှုံးအောင်လုပ်တာ

လား။ ဒါမှမဟုတ် ကာယကံရှင်အသုံးမကျလို့ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးတာလား ဆိုတာကို စဉ်းစားသင့်ပါတယ်။ လူ့ဆိုတာမှားရင်လက်ခံနိုင်ပြီး ပြုပြင်သင့်ရင် ပြုပြင်ရပါမည်။ အမှန်တကယ် တနင်္လာနေ့ကြီးက လူတွေရဲ့စီးပွားရေးရာကို ထိခိုက်စေတယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ကြီးကို မပြောင်းလဲသင့်ပေဘူးလား။ ဘာသာခြားတွေ စီးပွားရေးလုပ်ရာမှာ ပြဿဒါးမရှိ၊ ဘာဖြစ်လို့ မနှောင့်ယှက်ကြတာလဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အနေဖြင့် ထိုအကြောင်းကို အလေးနက်စဉ်းစားသင့်ပါသည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံမှာလည်း တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သားသမီးကို မနမ်းပါနဲ့၊ လင်ကိုယ်မယား အချစ်မပွားပါနှင့်၊ အသားသွပ်မုန့်မစားပါနှင့်၊ မည်သည့် အရောင်းအဝယ်မျှ မလုပ်ပါနှင့်လို့ တားမြစ်ပညတ်ထားတဲ့ ရှေးအတီတေကာလက ပညတ်ထားတဲ့ (Blue Laws) လို့ခေါ်တဲ့ အပြာရောင်ဥပဒေများ ရှိခဲ့ကြောင်း ဘာသာပြန်စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအခွဲတွေ ဥပဒေတွေထဲက ရုန်းထွက်နေတဲ့သူတွေရှိသလို ယနေ့တိုင်ဖက်တွယ်ထားဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိနေဆဲပါ။

တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စားရတဲ့အရောင်းအဝယ်သမားတွေအနေနဲ့ တနင်္လာနေ့မှာ မရောင်းရရင် အဲဒီနေ့မှာ ထမင်းတော်သွားမှာပေါ့။ ဥပမာ ပြောရရင် အိမ်တစ်လုံးကို သိန်း (၃၀) နဲ့ဝယ်ပြီး မကြာခင် ပြန်ရောင်းရရင် သိန်း (၅၀) လောက်ရမှာကို သိလည်းသိနေတယ်ဆိုပါစို့၊ ငွေချေပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်ရမယ့်နေ့က တနင်္လာနေ့ဖြစ်နေလို့ ရက်ရွှေ့လိုက်တယ်။ ဒါကို အခြားတစ်ယောက်က အဲဒီတနင်္လာနေ့မှာ ၃၂ သိန်းပေးပြီး မကြာခင် ပြန်ရောင်းလိုက်တာအမြတ်တွေများများ ရသွားခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူက နစ်နာသွားလဲ။

လောကီကိစ္စတွေမှာ ရက်ရွှေ့နေလို့ ဆုံးရှုံးမှုတွေဖြစ်နေရရင်၊ ကုသိုလ်ရေးရာတွေမှာလည်း ရွက်ရွှေ့နေခဲ့ရင်သေမင်းလက်အောက်မှာ နေနေရသောကျွန်တော်တို့တွေသံသရာမှာ အောက်တန်းကျရမှာပါ။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ (မှန်ကန်သောအယူ၊ မှန်ကန်သောအမြင်) ဟူသည် လောကုတ္တရာနယ်ပယ်တွင် မဟုတ်ဘဲ လောကီနယ်ပယ်ထဲမှာလည်း ရှိသင့်ပါတယ်။ အမြင်တွေမကောင်းသရွေ့၊ အမြင်မရှင်းသေးသရွေ့၊ အမှားတွေများ

နေဦးမှာပါ။ ယတြာတွေချေနေရဦးမှာပါ။ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်လုပ်နေရဦးမှာ
ပါ။ တနင်္လာနေ့မို့လို့၊ ပြဿဒါးမို့လို့၊ ခေါင်းမလျော်ရဘူးဆိုရင် ခေါင်းကဆံပင်
တွေ နံရံကလွဲလို့ တာမှဖြစ်လာမည်မဟုတ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိသည်ပေါ့။
အကြာကြီး ခေါင်းလျော်ပြီး ခေါင်းကိုခြောက်အောင်မလုပ်ရင်တော့ နှာစေး
ဖျားနာတော့ဖြစ်မှာပေါ့။

ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ရည်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာကိုတောင် ဒီရက်တွေက
ချုပ်ချယ်နေစရာလိုလို့လား၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လားဆိုတာ စဉ်းစား သင့်ပါတယ်။
တနင်္လာနေ့မှာ ခေါင်းလျော်ခြင်းအားဖြင့် ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ဒီနည်းလမ်း
ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးလိုက်နာကြတော့မှာ သေချာပါတယ်။

အမှန်တကယ်တော့ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ဒါဟာကောင်းတဲ့အရာလား၊
မကောင်းတဲ့အရာလား၊ ဒီလုပ်ရပ်က တစ်ဖက်လူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုထိခိုက်
စေလား၊ ကိုယ်တိုင်ကိုရောထိခိုက်စေလား၊ အများရဲ့ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစရာဖြစ်နေ
လား၊ အကျိုးရှိလား၊ မရှိလားဆိုတာကို သုံးသပ်နိုင်တဲ့ ဉာဏ်လေးကိုတော့
လက်ကိုင်ထားဖို့လိုတာပေါ့။ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ရပ်တိုင်းကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သုံး
သပ်စိစစ်သင့်ပါတယ်။ တွေဝေနေတယ်၊ သံသယတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်
ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မေးမြန်းသင့်ပါတယ်။ သူတို့နဲ့ ဆွေးနွေးသင့်ပါတယ်။
ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့လည်းမစိစစ်၊ မဆွေးနွေး၊ မမေးမြန်းဘူးဆိုခဲ့ရင် အယူအဆ
မှန်သမျှမျက်စိစုံမှိတ်ပြီး လက်ခံနေမယ်ဆိုခဲ့ရင် အစွန်းတစ်ဖက်အမြဲထွက်နေ
တဲ့ အယူအဆတွေကလည်း လူသားတွေ သန္တာန်မှာ ရှိနေဦးမှာပါ။ ပျောက်
ကွယ်သွားဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဉာဏ်နဲ့စိစစ်ပြီး အပြစ်မရှိ ကောင်းတယ်။
အကျိုးရှိတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် ရက်တွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေ၊
ပြဿဒါးတွေ၊ ရက်ရာဇာတွေ၊ တနင်္လာတွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူးတွေ ရွေးမနေပါဘဲ
ချက်ချင်းလုပ်ဆောင်သင့်ပါတယ်။

ကောင်းတာလုပ်နေတဲ့သူတွေအတွက် ရက်အားလုံးဟာ နက္ခတ်
ကောင်း၊ မဟုတ်ကောင်းတွေပြည့်နေတဲ့ရက်ကောင်း၊ ရက်မြတ်၊ ရက်ရာဇာ
တွေပါပဲလို့ ဘုရားရှင်က ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့်လုပ်ရပ်ကောင်းရင် အကျိုးပေးကောင်းမှာမို့ လုပ်ရပ်
မှန်သမျှ ကောင်းအောင်ကြိုးစားရပါမယ်။ အစွဲတွေ၊ ဥပါဒါန်တွေထဲ

တဝဲဝဲလည်နေရင်တော့ ဒါမှမဟုတ် ဉာဏ်နဲ့မစိစစ်မသုံး သပ်ပါဘဲလက်ခံနေကြဦးမည်ဆိုလျှင် အမှားသံသရာက လည်မြဲလည်နေဦး မည်ဖြစ်ပါသည်။ အယူအဆမှန်သမျှကို တစ်ဖက်စွန်းရောက်သည်အထိ မစွဲယူကြရန် လိုအပ်ပါတယ်။ ။

• • • •

Right Time News

(၉-၁၀-၂၀၁၃)

ဣန္ဒြေတော်တို့နှင့်
တဝန်း၍ သူတွေ့ရနေခဲ့
မည်သူတွေ့ခဲ့ ကမ္ဘာဆန်ကျင်ဖို့
ကရားဖြိုးပါတယ်။
မည်သူတွေ့ခဲ့
"ဂင်ဒုန်သံ ကစစ်ကမ်း" ကို
"စည်းဝါးကျကျ"
ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ဖို့
ရိုက်ပါတယ်။
မည်သူဟု ဂုဏ်သု မဟုတ်ပါဘူး....

ပြည်သူများနှင့် မဝေးစေချင်

မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးရှိကြောင်းကို ရှေးလူကြီးတော်တော်များများ သိကြပါတယ်။ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးကို ဘုရားဟောကျမ်းဂန်များထဲမှာ လည်း တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးထဲမှာ “အဝီရောဓန” လို့ခေါ်တဲ့ ပြည်သူများနှင့်မဆန့်ကျင်ခြင်းဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးအင်္ဂါရပ်ကို ကျွန်တော် သဘောကျမိပါတယ်။

ပြည်သူများနဲ့ မဆန့်ကျင်ဘူးဆိုတာက ပြည်သူကို ဦးထိပ်ထားပြီး ပြည်သူစကားကို နားထောင်တာပါပဲ။ တိုင်းပြည်အတွက် ဘာမှတိုးတက် အောင်မလုပ်နိုင်ခဲ့ရင်တောင် ပြည်သူစကားကို အလေးထားနားထောင် တယ်။ ပြည်သူတွေနဲ့ မဆန့်ကျင်ဘူးဆိုရင်ပဲ “အဲဒီရှင်ဘုရင်ဟာ” ချစ်ဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။

“ကျွန်တော်သေရင်တောင် ကျွန်တော့်ပြည်သူတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေနိုင် မှာမဟုတ်ဘူး” လို့ အိန္ဒိယပြည်သူများရဲ့ အသည်းနှလုံးဖြစ်ခဲ့တဲ့ “မဟတ္တမ ဂန္ဒီ” က သူပြည်သူတွေကို “သေတာတောင် စိတ်မမြောင့်နိုင်တဲ့” သဘော မှို့ကို ထင်ထင်ရှားရှားပြောဆိုခဲ့ပါရဲ့။ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေးရအောင် အကြမ်းမဖက်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ကြိုးစားပေးခဲ့တဲ့ “မဟတ္တမဂန္ဒီ” ဟာ ပြည်သူ တွေအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာကြောင့် ခုချိန်ထိ သူဟာ “ပြည်သူတွေနဲ့ မဝေး ခဲ့ပါဘူး”။ ပြည်သူတွေရဲ့ အနားမှာရှိနေတုန်းပါပဲ။

“ပြည်သူသာ အမိ၊ ပြည်သူတွေသည်သာလျှင် အဘ” ဖြစ်သင့်ပါ

သည်။ သားသမီးက မိဘကို လေးစားရိုသေသလို တိုင်းပြည်ရဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေကလည်း ပြည်သူ့ကို ရိုသေလေးစားကြမယ်ဆိုရင် တကယ်ကို ချစ်စရာကောင်းမှာပါ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ရိုသေလေးစားခြင်းဆိုတာ ပြည်သူ့ကို လက်အုပ်ချီထိုင်ကန်တော့ခိုင်းတဲ့ ရိုသေလေးစားခြင်းမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ “ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော ပြည်သူတွေနဲ့ မဆန့်ကျင်မိအောင်လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ ပြောဆိုတတ်တဲ့” လေးစားခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုတာပါ။

“ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ပြည်သူနဲ့ မဆန့်ကျင်ခဲ့တဲ့ ပြည်သူတွေနဲ့ တစ်သားတည်းကျနေခဲ့တဲ့ “ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း” လို ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ရှိခဲ့တာပါပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အပြုအမူ၊ အပြောအဆို၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အနာဂတ်ဟာ ပြည်သူ့အတွက်ကလွဲလို့ အခြားမရှိခဲ့ပါဘူး။ ပြည်သူ့ကို ဆန့်ကျင်တတ်တဲ့ ပြည်သူ့ဆန္ဒကို ဘေးဖယ်တတ်တဲ့လုပ်ရပ်တွေ ဗိုလ်ချုပ်မှာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကောင်းတွေကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဆိုတဲ့ “အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်” က ပြည်သူတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ရှိနေတုန်းပါ။ ပြည်သူတွေနဲ့ မဝေးခဲ့ပါဘူး။

ယနေ့ခေတ်ကာလမှာ တချို့တချို့သော တာဝန်ရှိသူတွေရဲ့ တာဝန်မဲ့လုပ်ရပ်တွေ၊ တာဝန်မဲ့ပြောဆိုမှုတွေ မြင်ရ၊ ကြားရပြန်တော့ “ပြည်သူတွေနဲ့ ဝေးနေကြပါလား” လို့ မြင်မိ၊ ခံစားမိပါတယ်။ ပြည်သူတွေနဲ့ တစ်သားတည်းကျအောင် ဘာလို့မနေချင်ကြတာလဲလို့ မေးခွန်းတွေ မေးချင်လာမိပါတယ်။ ပြည်သူတွေနဲ့ မဝေးခဲ့တဲ့ “မြန်မာခေါင်းဆောင်တွေ၊ နိုင်ငံတကာခေါင်းဆောင်တွေ” ကို ဘာလို့များ “အတုမယူ” ကြတာလဲလို့ အတွေးရှည်နေမိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က “ရွာဦးဆရာတော်” သင်ပေးခဲ့တဲ့ စာချိုးလေးကို သတိရမိပါတယ်။ “ကဏန်း ပုတ်သင်၊ ကိုင်းပင်လိပ်မျိုး၊ နွားသိုး ခွေးအ၊ ဤခြောက်ဝ နာယကမဖြစ်သင့်တဲ့”။ ကလေးသဘာဝအလွတ်ရနေခဲ့ပေမယ့် သေသေချာချာမတွေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ နားလည်ခံစားတတ်တဲ့အရွယ်မှာတော့ အဲဒီစာချိုးလေးလုံးအဓိပ္ပာယ်ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်လာခဲ့တယ်။

“ကန့်လန့်သွားတတ်တဲ့ ဂဏန်းလို့ လူစားတွေ၊ ပုတ်သင်ညိုလို့ အမြဲခေါင်းညိတ်တတ်တဲ့ လူစားတွေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကိုယက်တတ်တဲ့ လိပ်လို့လူစား

တွေ၊ ကမူးရှူးထိုးဟောဟောခိုင်းခိုင်းလုပ်တတ်တဲ့နွားသိုး ခွေးအလိုလူစားတွေ၊ သာတဲ့ဘက်ယိမ်းတတ်တဲ့ ကိုင်းပင်လို လူစားတွေက “နာယက” မဖြစ်သင့် “ခေါင်းဆောင်” မဖြစ်သင့်တဲ့။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာလည်း လူလို့ပြောကြပေမယ့် ကဏန်းစိတ်၊ ပုတ်သင်ညှိစိတ်၊ ကိုင်းပင်ပုံစံ၊ လိပ်စိတ်၊ “နွားသိုးခွေးအ စိတ်နဲ့လူတွေ” ကို မကြာခဏ တွေ့ရပါတယ်။ လူကဏန်း၊ လူလိပ်တွေ မဖြစ်ဖို့တော့ ပြုပြင်ကြရမှာပါ။ ပြည်သူတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေပြီဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဆိုခဲ့ပါစိတ်တွေ အပြုအမူတွေရှိနေပြီလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက တာဝန်ရှိသူတွေအနေနဲ့ ပြည်သူတွေနဲ့ အမြဲမဆန့်ကျင်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ပြည်သူတွေရဲ့ “ရင်ခုန်သံ အစစ်အမှန်” ကို “စည်းဝါးကျကျ” ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ပြည်သူဟာ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး။ ရန်သူကို ဖြေရှင်းနည်းမျိုးနဲ့လည်း ပြည်သူကို မဖြေရှင်းသင့်ပါဘူး။

အတိတ်ဆိုတာ ကျန်ခဲ့တဲ့အရာဆိုပေမယ့် “သမိုင်းဖြစ်သွားမှာပါ”။ ငါမြင်းငါ့စိုင်း စစ်ကိုင်းရောက်ရောက်လုပ်ခဲ့တဲ့လူတွေဟာ သမိုင်းဆိုးထဲမှာ နှာခေါင်းရှုံ့စရာအဖြစ် ထင်ကျန်ခဲ့ရမယ့်သူတွေပါပဲ။ “အတိတ်သမိုင်း မရိုင်းစေချင်ဘူး” ဆိုရင် တာဝန်ရှိသူတွေဟာ ပြည်သူတွေနဲ့မဆန့်ကျင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ သမိုင်းကောင်းအောင်ပြည်သူနဲ့ မဆန့်ကျင်တဲ့ လုပ်ရပ်ကောင်းတွေကို များများလုပ်သင့်ပါတယ်။ တာဝန်ရှိသူခေါင်းဆောင်တွေအနေနဲ့ ပြည်သူတွေနဲ့ နီးစေချင်ပါတယ်။

“သိကြားမင်းကဲ့သို့ ကျင့်ခြင်း၊ နေကဲ့သို့ကျင့်ခြင်း၊ လေကဲ့သို့ကျင့်ခြင်း၊ ယမမင်းကဲ့သို့ကျင့်ခြင်း၊ သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ကျင့်ခြင်း၊ လကဲ့သို့ကျင့်ခြင်း၊ မိုးကဲ့သို့ကျင့်ခြင်း၊ မြေကြီးကဲ့သို့ကျင့်ခြင်း” ဆိုတဲ့ အကြီးအကဲတို့ စံထားပြုကျင့်ရမယ့် ကျင့်ဝတ်ရှစ်ပါးကို အကြီးအကဲတွေအနေနဲ့ သိထားသင့်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ “လူ့သဘာဝအရ” ကျွန်တော်တို့တွေဟာ ကိုယ်ကျင့်ရမယ့် “ကျင့်ဝတ်” တွေကို မေ့နေတတ်ပါတယ်။ အဖြစ်အမှန်ကိုသွေဖယ်ပြီး မရင့်ကျက်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ မှားယွင်းစွာ လုပ်ကိုင်နေမိတတ်ပါတယ်။ “ငါ့အလျှင် အရှင်သခင်” ဆိုပြီး စိတ်ကြီးဝင်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီသဘောတရားတွေ

ဝင်လာပြီဆိုတာနဲ့ မည်သည့်ခေါင်းဆောင်မဆိုသူရဲ့ အပြော၊ သူ့ရဲ့ အပြု
အမူလုပ်ရပ်တွေဟာ ပြည်သူတွေနဲ့တစ်သားတည်းမကျတော့ပါဘူး။ ပြည်သူ
တွေနဲ့ ဝေးသွားတတ်ပါတယ်။

ပြည်သူနဲ့ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင်တွေ ထေးနေကြမယ်။ စည်းခြားနေကြ
မယ်ဆိုရင် နိုင်ငံအတွက် အကျိုးမဲ့စေနိုင်ပါတယ်။ တွန့်တော်တို့နိုင်ငံက
ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင်တွေအနေနဲ့ ပြည်သူတွေနဲ့ မဝေးစေချင်ပါဘူး။ ပြည်သူ
တွေနဲ့ ဝေးစေတဲ့ ပြည်သူ့စာနွဲ့ကို ဆန့်ကျင်ခြင်းသဘောပါတဲ့ အပြုအမူ၊
အပြောအဆို၊ လုပ်ရပ်တွေမလုပ်မိ၊ မပြောမိစေဖို့အလွန်လိုအပ်ပါတယ်။
ပြည်သူတွေနဲ့အမြဲနီးစေချင်ပါတယ်။ ပြည်သူတွေနဲ့ မဝေးစေချင်ပါဘူး။ ။

* * * *

Right Time News
(၆-၁၁-၂၀၁၃)

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာကို
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေကိုယ်တိုင်
မြှင့်တင်ကြရမှာပါ။
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပုံမကျပန်းမကျ
အချိုးတွေ အမူအကျင့်တွေကိုလည်း
ကိုယ်စီပြင်ကြရမှာပါ...

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ

“လ” ကုန်ရက်ရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတချို့နဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်မိတိုင်းလည်း စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်စရာတွေက ပါလာခဲ့တယ်။ “ဘဝအမောတွေ” ပြေစေဖို့ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မကျေနပ်စရာတွေက ပါလာရတာလဲ။ ဇာတ်ကားမကောင်းလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တွေ ဈေးကြီးလို့လား။ အဲဒီအရာတွေက အဖြစ်နည်းတဲ့အကြောင်းတရားတွေပါ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာက အခြားမဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးမပြုကြတဲ့ကိစ္စပါပဲ။

ရုပ်ရှင်ပြခါနီး နိုင်ငံတော်အလံကို နိုင်ငံကြီးသားပီသစွာ အလေးပြုကြဖို့ အချက်ပေးကြေညာတဲ့အခါမှာ မသိကျိုးကျွံပြုပြီး ထိုင်နေကြတဲ့သူတွေကို မြင်ရတိုင်း စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ဖြစ်မိတာပါ။ စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းလေးလောက်တောင် ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ အလံတော်ကို အလေးဂါရဝမပြုကြတာဟာ ဘာကြောင့်ပါလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်ချင်မိပါတယ်။ တချို့တွေကျတော့ ဝတ်ကျောတန်းကျေပါပဲ။ ခဏတာမျှပဲ ထရပ်လိုက်ကြပြီး နိုင်ငံတော်သီချင်းမပြီးဆုံးခင်မှာ ထိုင်သွားကြတယ်။

တချို့တွေက နိုင်ငံကြီးသားပီသစွာ လေးလေးနက်နက် ပြီးဆုံးသည်အထိ အလေးဂါရဝပြုကြပါတယ်။ စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းလေးလောက်တောင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကြီးသားပီသမှုကို မပြသနိုင်တာဟာ ရှက်စရာတစ်ခုလို့

ထင်မိပါတယ်။ လက်ရှိနိုင်ငံတော်အလံကို ယခင်နိုင်ငံတော်အလံလောက် မနှစ်သက်တဲ့သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်ဖြစ်တာမို့ အပြစ် မပြောလိုသော်လည်း ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ အလံကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် မလေးစားတတ်တဲ့ အကျင့်ဟာ ရေရှည်ကာလကြာမြင့်သည်အထိ ဖြစ်သင့် တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

နိုင်ငံတော်အလံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ တန်သတ် ချက်တွေကို လူထုအနေနဲ့ ကျယ်ကျယ်ဝင့်ဝင့် မသိကြရတာဟာ အစိုးရရဲ့ အားနည်းချက်ပါပဲ။ အဲဒီနိုင်ငံတော်အလံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံယူချက်တွေ၊ စံနှုန်း တွေကို သက်ဆိုင်ရာက လူထုကြားမှာ အသေးစိတ်သိရှိအောင်လုပ်ပေးမယ် ဆိုရင် နိုင်ငံတော်အလံကို လေးစားရမှန်း၊ အလေးထားရမှန်းသိကြမှာပါ။ နိုင်ငံတော်အလံကို ပြေခအောင်မလုပ်ရဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ သုတလေးရှိပေမယ့် ယနေ့ခေတ်မှာ သိတဲ့သူရှားနေပါသေး တယ်။ ပါတီကြီးတစ်ခုက နိုင်ငံတော်အလံကို အထက်အောက်ပြောင်းပြန် ထားမိလို့ အများပြည်သူတွေရဲ့ ဝေဖန်မှုကိုခံခဲ့ရတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ တယ်ဟာအတည်း၊ ဘယ်ဟာပြောင်းပြန်၊ အရောင်ဘယ်နှစ်ခုဆိုတာကို တိတိ ကျကျ ပြောနိုင်တဲ့သူတွေဟာ နည်းနေပါသေးတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အထိမ်း အမှတ်နေ့တွေမှာ ဘတ်(စ်)ကားများပေါ်မှာ လွှင့်ထူထားတဲ့ ပြယ်လွှင့်လွှင့် ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့အလံတချို့ကို ကြည့်ပြီး နိုင်ငံသားတချို့ရဲ့ အလံတော် အပေါ် အလေးထားမှုလျော့နည်းတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်။ တချို့ဆိုရင် ပြောင်းပြန်တွေ လွှင့်ထူနေတုန်းပါပဲ။ တချို့တွေက တစ်မျိုးပြောကြပါတယ်။ ရုပ်ရှင်လာကြည့်တာ အပန်းဖြေဖို့အတွက် အလေးပြုဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးဟု ရွဲ့တဲ့ပြောကြပါတယ်။ နိုင်ငံတော်အလံကို နေ့စဉ်အလေးဂရုပြုကြသူများ ဟာ နိုင်ငံဝန်းထမ်းတချို့နဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများပဲဖြစ်ပါတယ်။ “ငါတို့လည်း အခွင့်သာတုန်း နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုကြရအောင်” ဆိုသောစိတ်ထားကောင်းလေးတွေသာထားရှိခဲ့ရင် နိုင်ငံတော်အလံကို မလေး စားတဲ့ပြဿနာတွေ၊ လုပ်ရပ်တွေ နည်းပါးသွားနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ထားထောင်း လေးတွေတော့ မွေးစေချင်ပါတယ်။ အရာရာမှာ အဆိုးမြင်ဝါဒနဲ့ကြည့်မယ် ဆိုရင် အဆိုးတွေကိုပဲတွေ့ရမှာပါ။

ရုပ်ရှင်မပြခင် နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုရန်၊ ဖုန်းတွေ Si-
lent လုပ်ထားဖို့ အသိပေးစာသားလေးတွေ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ကြေညာသံနှင့်
အတူ ပေါ်လာပေမယ့် မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အလေးဂါရဝမပြုဘဲ ထိုင်နေ
တဲ့သူတွေက ရှိနေမြဲပါပဲ။ လူကြားထဲမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတဲ့ ဖုန်း
Ring Tone သံတွေက ထွက်ပေါ်နေဆဲပါ။

ရုပ်ရှင်ကြည့်နေသူတွေကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေပါလားဆိုတဲ့
အတွေးမျိုးမတွေးမိတဲ့အထိ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်နဲ့ လူကြားထဲမှာ
ဖုန်းပြောနေတာက အကျည်းတန်လွန်းပါတယ်။ အဲဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မလေးစားတတ်ပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် နိုင်ငံတကာကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို
ထိုးဖောက်မှာလဲ... ဒါတွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားကြရမှာပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ လူ့အခွင့်အရေးရုပ်ရှင်ပွဲတော်တစ်ခုမှာ ရုပ်ရှင်ပြခါနီး
နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုကြတော့ နိုင်ငံခြားသားတချို့လည်း မတ်တပ်
ရပ်ပြီး ပြီးဆုံးသည်အထိ ဂါရဝပြုကြပေမယ့် ရွှေမြန်မာတချို့က ဖြစ်သလို
ဂါရဝပြုပြီး မြန်ထိုင်လိုက်ကြတာဟာ ရုပ်ဆိုးလွန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ
ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံကြီးသားပီသအောင်ပြုမူနေထိုင်ကြရမှာပါ။
အခြားနိုင်ငံက ရုပ်ရှင်ရုံများကို ကျွန်တော်တို့မရောက်ဖူးပါ။ အခြားနိုင်ငံက
ရုပ်ရှင်ရုံပိတ်ကားတွေပေါ်မှာ နိုင်ငံတော်အလံကို အလေးပြုရခြင်း၊ အစီ
အစဉ်ပါမပါ ကျွန်တော် မသိပါ။

ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ကိုယ့်နိုင်ငံက နိုင်ငံတော်အလံကို စက္ကန့်ပိုင်း
မိနစ်ပိုင်းလောက် ဂါရဝပြုလိုက်ရလို့ အကျိုးစီးပွားယုတ်သွားတာမှ
မဟုတ်တာ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေ
ကိုယ်တိုင် မြှင့်တင်ကြရမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပုံမကျပန်းမကျ အချိုးတွေ
အမူအကျင့်တွေကိုလည်း ကိုယ်စီပြင်ကြရမှာပါ။

နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ရဲ့ အခြေခံကျင့်ဝတ်၊ နိုင်ငံပေါ်မှာ ထားရှိ
ခံယူတဲ့စိတ်ကအစ ထားရှိသင့်တာတွေ၊ ပြုပြင်သင့်တာတွေကို သတိပြုကြ
ရမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ကျွန်တော်တို့ကမှ မချစ်ရင် ဘယ်သူတွေက

ချစ်ကြမ္မာလဲ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို ချစ်ကြတယ်ဆိုရင် နိုင်ငံကြီးသားတွေရဲ့ နိုင်ငံအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ အခြေခံစိတ်ဓာတ်တွေ၊ အခြေခံကျင့်ဝတ်တွေကို ထားရှိဖို့၊ ဖြည့်ကျင့်ဖို့၊ လိုအပ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မမေ့သင့်ပါဘူးလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ။

* * * *

Right Time News

(၁၆-၁၀-၂၀၁၃)

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရေတွေလှုံနေတယ်။
အမှိုက်တွေရှုပ်နေတယ်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အနှောင့်အယှက်ပြင်စေတဲ့အထိ
ဆူညံသံတွေရှိနေတယ်။
အဲဒီအရာတွေကိုရော
မပြေရှင်းပေးသင့်ဘူးလား။
သာမန်တာဝန်လေးတစ်ခုနဲ့တော့
ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးက ပို့လွှန်းပါတယ်...

ပပြောင်းလဲသေးတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ဒီမိုကရေစီ

ယခုလအတွင်းမှာ နေရာတိုင်းလိုလို အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကန့်ကွက်တိုင်ကြားတာတွေ၊ ဆန္ဒထုတ်ဖော်ကြတာတွေကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ တွေ့လာရပါတယ်။ ပြောချင်တာကတော့ ရပ်ကွက်ထဲထိ ပြည်သူလူထုရဲ့ အမှန်တရားကိုလိုချင်မှုဆန္ဒတွေ တဖြည်းဖြည်းပြင်းထန်လာ တယ်ဆိုတာပါပဲ။ အမှန်တကယ်လည်း ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေ ပြောင်း လဲဖို့ စည်းကတည်းက ရွေးချယ်မှုတွေဟာ မူဝါဒမှန်မှန်နဲ့ ရွေးချယ်တာလို့ ပြောနေကြပေမယ့် ပြောစရာတွေ၊ ထောက်ပြစရာတွေ ဖြစ်နေတာကတော့ အများကြီးပါပဲ။

ယခင်လူကြီးလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေ၊ ဟိုတုန်းက အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ရပ်ကွက် လူကြီးတွေရဲ့ ပတ်သက်စပ်ယှက်မှုတွေ၊ များသောအားဖြင့် မူပြောင်းပေမယ့် လူမပြောင်းခဲ့တဲ့သူတွေပဲ နေရာပြန်ယူကြတာများပါတယ်။ တစ်ဖက်မှာ အုပ် ချုပ်ရေးမှူးမလုပ်ရလို့ ပတ်မကြီးကိုထိုးခွဲချင်တဲ့သူတွေကလည်း “မစားရတဲ့ အမဲ သဲနဲ့ပက်ဖို့” အပြစ်ရှာဖို့၊ မြေလှန်နေကြပါတယ်။

အဲဒီတော့ တချို့သော အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေလည်း “အုပ်ကြီးဘဝက” မဆုံးရှုံးချင်တော့ “အားကိုးစရာ” ရှာရတော့တာပါပဲ။ တစ်ခါတလေလည်း ရထားတဲ့အားကိုးလေးနဲ့ မာန်ထနေတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကလည်း ရှိနေတာပါပဲ။

အမေရိကန်မှာ သမ္မတလုပ်ချင်တဲ့သူ လက်ချိုးရေတွက်လို့ရပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်ချင်တဲ့သူတွေက မနည်းပါဘူး။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလုပ်ခဲ့ဖူးသူတွေကလည်း နှစ်ထပ်ကွမ်း၊ သုံးထပ်ကွမ်းလုပ်ခွင့်၊ “တာဆူနေတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလောင်းတွေကလည်း ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုတစ်ဖေ သည်တစ်စ ဆယ်တန်းအောင်ရဲ့လား။ ဘွဲ့ရပြီးပြီလား။ မိန်းမရှိခဲ့လား” အမေးတွေက စုံနေအောင်ပါပဲ။ “ထောင်ကျဖူးရဲ့လား” ဆိုတာကလည်း ပါသေးတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ သတိမပြုမိတာက ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေအားလုံး ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသစ်ကို လျှောက်လှမ်းနေကြတယ်ဆိုတာပါပဲ။ တချို့သော လုပ်ရပ်တွေဟာ ဒီမိုကရေစီမဆန်သေးပါဘူး။ အရှေ့ကိုလျှောက်တယ်လို့ ပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းတွေက အနောက်ကမ္ဘာထဲက မထွက်နိုင်သေးပါဘူး။ “ဒီမိုကရေစီဆန်တဲ့ရာထူး ဒီမိုကရေစီဆန်တဲ့ လုပ်ရပ်” ဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကြိုးစားကြရမှာပါ။ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို သတိပြုသင့်ပါတယ်။ ရပ်ကွက်၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းအောင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေအနေနဲ့ လုပ်ဆောင်ရမှာဖြစ်သလို ရပ်ကွက်၊ ရပ်ရွာသာယာအောင်လည်း ဦးဆောင်ပါဝင်ရမှာပါ။ လက်ရှိမှာတော့ ရပ်ကွက်ထဲဆင်းတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေနည်းပါတယ်။ ဧည့်စာရင်းပေးဖို့ ရပ်ကွက်ထောက်ခံစာ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပေါ်ကီတော်ကီစက်တစ်လုံးနဲ့ ဟိုပွဲ၊ သည်ပွဲသွားတာလောက်တော့ လူတိုင်း လုပ်တတ်ပါတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရေတွေလျှံနေတယ်။ အမှိုက်တွေရွပ်နေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတဲ့အထိ ဆူညံသံတွေရှိနေတယ်။ အဲဒီအရာတွေကိုရော မဖြေရှင်းပေးသင့်ဘူးလား။ သာမန်တာဝန်လေးတစ်ခုနဲ့တော့ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးက ရိုးလွန်းပါတယ်။

ယနေ့လိုဒီမိုကရေစီအသွင်ပြောင်းလဲလာတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသားကောင်းတွေပီသအောင်၊ နိုင်ငံကြီးသား ပီသအောင် ဖော်ဆောင်ပေးရမယ့် အပြုအမူတွေ၊ လုပ်ရပ်တွေ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါတွေကိုလည်း ဦးဆောင်လှုပ်ရှားဖို့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်ဆောင်သင့်ပါတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေက ရွပ်ထွေးမှု နည်းနည်းဆန်ပါ

တယ်။ တချို့သောသူတွေက ရပ်ရွာအုပ်ချုပ်ရေးကို အလွန်စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။ ဘာအတွက်၊ ဘယ်လိုအကျိုးအတွက် စိတ်ဝင်စားကြတယ်ဆိုတာကို သူတို့ပဲ သိကြမှာပါ။ တချို့ကျတော့ ရပ်ရေး၊ ရွာရေးကို ရှုပ်ရှင်ရှက်ရှက် သဘောထားကြပြီး ဝေးဝေးမှာ နေကြပါတယ်။ တချို့ကျတော့လည်း ပါတီရုံးလေးတွေမှာ ပါတီဝင်ဖြစ်ချင်ကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပါတီတစ်ခု၊ အတိုက်အခံပါတီတစ်ခုကို ဝင်ရောက်ဖို့အတွက် အရင်က ကြောက်စိတ်တွေက ရှိနေတုန်းပါပဲ။

တချို့က နိုင်ငံရေးကိုကြောက်တယ်။ ရှုပ်ရှင်ယှက်ယှက် မနေချင်ကြဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နိုင်ငံရေးလုပ်တဲ့ သူကိုမှန်းတတ်ကြတယ်။ တချို့ကျတော့ နိုင်ငံရေးကို စစ်စစ်မှန်မှန်မလုပ်တတ်ကြဘူး။

တချို့ကျတော့ နိုင်ငံရေးကို အင်တိုက်အားတိုက်စိတ်ဝင်စားဖို့ထက် စားဝတ်နေရေးပြေလည်ဖို့က ပထမဦးစားပေးပါပဲ။ သူတို့ဒီမှာဒီမိုကရေစီမရှိဘူး။ ဒီမိုကရေစီ ဘာလဲဆိုတာကို နားမလည်ဘူး။ သူတို့ကို ဘယ်ပါတီဘယ်ခေါင်းဆောင်ကမှ သူတို့ကို ပြေလည်အောင်လုပ်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ခံယူထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ အကြောက်တရားရှိကြတယ်။

အကြောက်တရားရှိတဲ့သူတွေအတွက် လူရည်လည်တဲ့လူတချို့က အကွက်ကျကျ လှည့်စားလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ရှုပ်ရှင်ထွေးထွေးဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။ အဲဒီအကြောက်တရားတွေ၊ အမှားကိုအမှန်ထင်၊ အမှန်ကိုအမှားထင်တဲ့အရာတွေ၊ ဒီမိုကရေစီရဲ့ အနှစ်သာရတွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မသိသေးတာတွေကို ရပ်ရွာထဲမှာရှိနေတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေအပါအဝင် အခြားအခြားသော လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွေ၊ ပါတီတွေအနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီရဲ့ အနှစ်သာရ စံနှုန်းတွေကို ရပ်ရွာထဲမှာ ချပြနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းတွေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နားလည်လာကြရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူမှုလောကကြီးက တိုးတက်လာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ဒီမိုကရေစီသက်တမ်းက (၂) နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းတွေက ယနေ့ထိ ပြည်သူပြည်သားတွေဆီမှာ နည်းပါးနေတုန်းပါ။

ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းတွေရှိလာအောင် အာဏာရအစိုးရ

အနေနဲ့ရော၊ အခြားသောပါတီတွေ၊ လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွေအနေနဲ့ရော
ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းသင့်ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်ပိုင်းမှာပဲ “အာဆီယံဥက္ကဋ္ဌရာထူး”
ကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်မာနိုင်ငံက ရယူခဲ့တာပါ။

အာဆီယံနိုင်ငံတွေထဲမှာ ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းမြင့်မားတဲ့ နိုင်ငံတွေရှိပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအနေနဲ့လည်း နိုင်ငံအတွင်း၊ ဒေသတွင်းမှာ၊ ဒီမို
ကရေစီစံနှုန်းဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုအရာတွေက ဘာကိုခေါ်
တာလဲ၊ ဘယ်လိုအရာတွေက ဒီမိုကရေစီရဲ့ အနှစ်သာရလဲဆိုတာကို ကျယ်
ကျယ်ပြန့်ပြန့်သိနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရမှာပါ။

အဲဒီလို ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းတွေကို နားလည်ကျယ်ပြန့်မှုရှိအောင်
ရပ်ကွက်ထဲ၊ ရွာထဲကနေ စတင်နိုင်ရင်အကောင်းဆုံးပါ။ ရပ်ကွက်ထဲ၊
ရွာထဲမှာ ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းတွေ နည်းပါးနေသေးတယ်ဆိုတာကိုတော့
ကျွန်တော်တို့အားလုံး သတိပြုကြရမှာပါ။

လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်လုံးထဲမှာ အခြေခံအကျဆုံးရပ်ရွာတွေက
စလို့၊ မြို့နယ်အဆင့်၊ တိုင်းအဆင့်၊ နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးအထိ ပြောင်းလဲလာတဲ့
ဒီမိုကရေစီခေတ်ရေစီးထဲမှာ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံသားပီပီ နေထိုင်နိုင်ဖို့အတွက်
ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတစ်ခုအတွက် စံချိန်စံနှုန်းတွေ၊ အနှစ်သာရတွေကို ပြည့်ပြည့်
ဝဝနားလည်အောင် အားလုံးပါဝင်ကြိုးစားကြဖို့ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။ ။

Right Time News
(၂၃-၁၀-၂၀၁၃)

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ

လိုယွင်းနေတဲ့

စိတ်ဓာတ်တွေရှိနေသေးတယ်၊

စာရေးပြုပြင်ရေးမယ့် ကျင့်ဝတ်တွေရှိတယ်၊

နိုင်ငံသားကောင်းတစ်ယောက်

မပီသနိုင်သေးတဲ့ အမူအကျင့်တွေ

လူတစ်ချို့မှာရှိနေသေးတယ်၊

အဲဒီအရာတွေကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး

ပြုပြင်ကြရမှာပါ....

ရွှေအိပ်မက်တွေ ပြည့်စေဖို့

“လူတိုင်းက ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်လိုကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေပန်းကန်ဆေးနေတာကို ဝိုင်းမဆေးပေးကြဘူး” တဲ့။

ငယ်ငယ်တုန်းက စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ခဲ့ဘူးတဲ့ “အနောက်တိုင်းစကားပုံ” တစ်ခုပါ။ လူတိုင်းမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အိပ်မက်တွေ ရှိကြစမြဲပါပဲ။ နိုင်ငံတစ်ခု သို့မဟုတ် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာလည်း ခမ်းနားထည်ဝါတဲ့ အိပ်မက်တွေ၊ စိတ်ကူးတွေကို နိုင်ငံသားတိုင်းက မက်ကြတယ်။ စိတ်ကူးတွေယဉ်ကြတယ်။ ဖြစ်လာတာတွေလည်းရှိတယ်။ ထင်သလိုဖြစ်မလာတာတွေလည်းရှိတယ်။ လုံးဝဖြစ်မလာသေးတာတွေလည်း ရှိတယ်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို တိုးတက်စေချင်ကြတယ်။ တခြားနိုင်ငံတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် မျက်နှာမငယ်ချင်ကြဘူး။ နောက်ဆုံး ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ မြန်မာဆိုတဲ့ အထိ တိုးတက်ချင်တယ်။ ကျယ်ပြန့်ချင်ကြတယ်။ ဒါတွေက သင်စရာမလို၊ ပြောစရာမလိုတဲ့အားလုံးရဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေပါပဲ။ ယနေ့လိုအချိန်မျိုးမှာ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေ၊ အနောက်နိုင်ငံတွေရဲ့ တိုးတက်မှုမြန်နှုန်းကို မြန်မာနိုင်ငံသားတွေက မြင်နေ၊ ကြားနေရတော့ အဲဒီအိပ်မက်တွေ၊ စိတ်ကူးတွေကို အမြန်ဆုံးပြည့်ချင်နေကြတယ်။

အဲဒီစိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို အစိုးရက အပြည့်အဝဖန်တီးပေးနိုင်ချင်မှ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ အရမ်းကြီးအားကိုးလို့မရနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း နိုင်ငံသားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်မျိုးရှိထား

ရမယ်။ တချို့တချို့သော စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ ပြည့်စုံဖို့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ သားတွေကိုယ်တိုင်လိုက်နာရမဲ့ ကျင့်ဝတ်တွေရှိတယ်။ သင်ယူရမဲ့ ပညာရပ် တွေရှိတယ်။ အတုယူအားကျမယ့် နည်းစနစ်တွေ ရှိတယ်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ရမယ့် မှုစါဒတွေ၊ နည်းဥပဒေတွေရှိတယ်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ်တွေထဲ မှာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေကိုယ်တိုင် မပါမဖြစ်ပါရမှာပါပဲ။

“တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းထားတဲ့ကမ္ဘာကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့လျှင် မငို ကြွေးပါနဲ့။ ပြောင်းလဲမှုကင်းမဲ့နေသော အနေအထားများကသာ တကယ်ငိုရဖို့ အကြောင်းပဲ” ဆိုသော အဆိုအမိန့်တစ်ခုကို သတိပြုသင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့အားလုံးဟာ ပြောင်းလဲချင်၊ တိုးတက်ချင်တဲ့သူတွေပါပဲ။ ပြောင်းလဲချင်၊ တိုးတက်ချင်ရင် “ကိုယ်ကိုတိုင်” အရင်ပြောင်းလဲရမှာပါ။

အရင်အတိုင်း၊ အကျင့်ဟောင်းတွေအတိုင်း နေလို့မရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို “ပြောင်းလဲပေးပါ” လို့လဲ မည်သည့်တန်ခိုးရှင်ကိုမှ ဆုတောင်းနေလို့မရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်စတင်ပြောင်းလဲနိုင်မှသာ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့အပြောင်းအလဲဆိုတာကို မြင်တွေ့ရမှာပါ။ ကျွန်တော် တို့မပြောင်းလဲနိုင်သေးသ၍ အပြောင်းအလဲဆိုတာ အဝေးကြီးမှာပဲ ရှိနေဦး မှာပါ။

ကိုယ်ကိုတိုင် ပြောင်းလဲရမယ်ဆိုတဲ့စကားထဲမှာ “ကိုယ်” ဆိုတာ တိုင်ပြည်ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ၊ အစိုးရတွေလည်း ပါတယ်။ အုပ်ချုပ်ခံနိုင်ငံသားတွေလည်း ပါတယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူပါနေကြတာဆိုတော့ ပြောင်းလဲမှုရေစီးကြောင်းထဲမှာ အားလုံးဟာ မပါမဖြစ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြောင်းလဲမှုက “မှန်ကန်တဲ့” ပြောင်းလဲမှုဖြစ်ဖို့တော့ လိုတယ်။ စစ်မှန်တိုး တက်တဲ့ပြောင်းလဲမှုဖြစ်ဖို့လိုတယ်ဆိုတာကို သတိပြုရမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေဆီမှာ ဖြစ်ချင်တာတွေက အများကြီး ပါပဲ။ တောင်းဆိုနေကြရတာတွေကလည်း အများကြီး။ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ လည်း တစ်ပုံတစ်အောင်ကြီး။ ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်လိုတဲ့စိတ်မျိုးတောင် ရှိကြ မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖာထေးရမယ့် အရာတွေ၊ ပြုပြင်နေထိုင်ရမယ့် အရာတွေ၊ အတုယူရမယ့် နည်းလမ်းတွေရှိနေတယ်။ အဲဒီအရာတွေက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ပန်းကန်ဆေးနေတဲ့ အမေ့ကို ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ သားသမီးနဲ့တူနေတယ်။ အမေ့

ကို မပင်ပန်းစေချင်ဘူးဆိုရင် အမေ့ပန်းကန်ကို ဝိုင်းပြီး ဆေးပေးလိုက်ခြင်း ကသာ မှန်ကန်တဲ့ လုပ်ရပ်ဖြစ်မှာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ဖြစ်တည်မှု သဘောတရားကလည်း အဲဒီ ဥပမာလိုပါပဲ။ တချို့သော အပြောင်းအလဲတွေကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပြောင်းလဲပေးဖို့ပါပဲ။ အစိုးရကိုယ်တိုင်လည်း သိသာထင်ရှားစွာ ပြောင်း လဲမှုတွေလုပ်ဖို့လိုသလို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အပြောင်းအလဲမှာ ပါဝင်ဖို့နဲ့ အပြောင်းအလဲနဲ့ လျော်ညီစွာနေတတ်ဖို့လည်း လိုပါတယ်။ ဘယ်သူ ကမှ မပြောင်းလဲကြဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခမ်းနားတဲ့ အိပ်မက်တွေနဲ့ ဝေးနေကြရဦးမှာပါ။

နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ စစ်အစိုးရအုပ်ချုပ်တဲ့ နိုင်ငံကနေ၊ အရပ်သားအုပ်ချုပ်တဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ အဖြစ် သက်တမ်း (၂) နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ယနေ့အချိန်ထိ ဒီမိုကရေစီဆိုတဲ့ သဘောတရားကို နားမလည်သေးတဲ့သူတွေ ရှိနေသေးသလို၊ ဒီမိုကရေစီရဲ့ အရသာကို စစ်မှန်စွာ မခံစားတတ်သေးတဲ့သူတွေလည်း ရှိနေတာပါပဲ။ ဒီမို ကရေစီကို ကျင့်သုံးချင်၊ ရချင်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဒီမိုကရေစီစံနှုန်း နဲ့ညီအောင်ပြုပြင်နေထိုင်ကြရပါမယ်။ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံကြီးသားပိသအောင် နေထိုင်တတ်ရပါမယ်။ သူ့အခွင့်အရေး၊ ကိုယ့်အခွင့်အရေး၊ အများသူငါ အခွင့်အရေးတွေကို ကွဲကွဲပြားပြားနားလည်ကြရပါမယ်။ ဒီမိုကရေစီနဲ့ထိုက် တန်အောင် ကိုယ့်ဘက်က နိုင်ငံသားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ လိုပါ တယ်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ယိုယွင်းနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေရှိနေသေးတယ်။ ဖာထေးပြုပြင်ရမယ့် ကျင့်ဝတ်တွေရှိတယ်။ နိုင်ငံသားကောင်းတစ်ယောက် မပီသနိုင်သေးတဲ့ အမူအကျင့်တွေ လူတချို့မှာရှိနေသေးတယ်။ အဲဒီအရာ တွေကို ကျွန်တော်တို့အားလုံးပြုပြင်ကြရမှာပါ။ စည်းကမ်းမဲ့နေတာတွေ ကလည်း အမြစ်မပြတ်သေးဘူး။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရမှာတွေ ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာပါပဲ။

တိုးတက်ပြောင်းလဲနေတဲ့ နိုင်ငံတွေရဲ့အမူအကျင့်တွေ၊ စံနှုန်းတွေ၊ ကြိုးစားမှုတွေ၊ စည်းကမ်းကောင်းရှိမှုတွေကိုလည်း လေ့လာသင့်၊ အတုယူ

သင့်တယ်။ အဲဒီအရာတွေအတွက်လည်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲကြရမှာပါပဲ။ အဲဒီ
 အရာတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ စနစ်တကျပြုပြင်ပြောင်းလဲကြမယ်ဆိုရင်
 ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ ရွှေအိပ်မက်ကြီးဟာ အမှန်တကယ် အစစ်အမှန်
 လက်တွေ့ကျတဲ့အခြေအနေကြီးဆီကို ရောက်လာမှာပါ။ ရွှေအိပ်မက်တွေ
 မပျက်စေချင်ပါဘူး။ အမေပန်းကန်ကိုလည်း ကူဆေးကြရပါမယ်။ အိပ်မက်
 တွေ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်အောင်လည်း ကြိုးစားကြရပါမယ်။ တကယ်
 ဖြစ်နိုင်တဲ့ အိပ်မက်တွေ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားတွေဆီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ
 မမေ့စေချင်ပါဘူး။ ။

The Daily Eleven သတင်းစာ
 (၅-၁-၂၀၁၃)

တကယ်တော့ ဆရာ ဆရာမတွေဆိုတာ
မိဘတွေပြီးရင် အထိတွေ့ရဆုံး
ဒုတိယ မိဘတွေပါပဲ။
တခြားနိုင်ငံတွေမှာ
ဆရာ ဆရာမတွေကို
ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ
မသိရပေမယ့်....

ဆရာမကို ချစ်ရင်

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ. . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ။
ဆရာမကို ချစ်ရင်. . . . အမှိုက်မပစ်ရပါ ဆရာမ။
ဆရာမကို ချစ်ရင်. . . . သစ်ပင်စိုက်ရပါမယ် ဆရာမ။
ဆရာမကို ချစ်ရင်. . . . မိဘစကားနားထောင်ရပါမယ် ဆရာမ” . . .

ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ အထက်ပါနှုတ်ဆက်ခြင်းမျိုးနဲ့ နှုတ်ဆက်သံတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့ (၂) နှစ်လောက်က ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး အစွန်အဖျားမြို့နယ်တစ်ခုက ကျေးရွာအလယ်တန်းကျောင်းလေးမှာ ကြားခဲ့ရတာပါ။ သူတို့ရဲ့နှုတ်ဆက်သံတွေကို ကြားကြားချင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိအောင် ကြည်နူးမှုတွေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းက ဒီလိုနှုတ်ဆက်ရမယ်လို့ သတ်မှတ်ပေးထားခြင်း မဟုတ်ပဲ အတန်းပိုင်ဆရာမလေးက ကျောင်းသားတွေကို စည်းစနစ်တကျရှိဖို့နဲ့ ကိုယ်တိုင်နှုတ်ဆက်သံတွေနဲ့ ဘဝမှာ နေထိုင်တတ်ဖို့ ရည်ရွယ်၍ သူ့အနေဖြင့် နှုတ်တတ်ချပေးထားကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရတော့. . . . ထိုဆရာမလေးကို ကျွန်တော် အတိုင်းမသိလေးစားမိခဲ့ပါတယ်။

ထိုဆရာမလေး၏ နောက်ကြောင်းကို ကြည့်ပြန်တော့ သူ့နေသည့် နေရာနှင့်စာသင်ကျောင်းက တစ်နေ့ကို (၂) နာရီကျော် ကားစီးပြီး ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီထပ်စီးမှ ကျောင်းသို့ရောက်သည်။ ထိုရွာစာသင်ကျောင်းလေးမှာ သူ၏ လုပ်သက်က (၁၀) နှစ်ကျော်နေပြီ။ ကျောင်းပိတ်သည့်ရက်မှအပ

ဆရာမလေးက ကျောင်းပျက်ရက်မရှိ။ ထိုကဲ့သို့ ကလေးများအပေါ်တွင် အမြဲဂရုစိုက်တတ်သော၊ ကျိုးနေသော စာသင်ခုံများကိုလက်ဖဝါးနုနုဖြင့် တူနှင့်သံကိုင်ကာ ရိုက်တတ်၊ ပြုပြင်တတ်သော ဆရာမလေးအနေဖြင့် တစ်ရွာလုံးရှိ ကျောင်းသားမိဘများ၏ လေးစားချစ်ခင်မှုကို ရရှိထားသည် ကတော့ မဆန်းပါဟု ပြောရမည်ပင်။

ထိုဆရာမလေး၏ လုပ်သက် (၁၃) နှစ်ခန့်တွင် ရာထူးတိုးဖြင့် တစ်ခြားကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။ အားလုံးက ဝမ်းနည်းကြသည်။ ငိုကြွေးကြသည်။ တားမြစ်ကြသည်။ ဆရာတွင်လည်း တဝမ်းပါသည်။ အနာဂတ် အတွက် ရုန်းကန်ရဦးမည်သံသရာလူသားတစ်ယောက်။ ဆရာမလေးလည်း မျက်ရည်များဖြင့် လမ်းခွဲခွဲရသည်။ သူမ၏ နောက်ဆုံးလမ်းခွဲသည်နေ့ရက် တွင်တော့ ဆရာမလေးက သူ့တပည့်တွေကို “ဆရာမကို ချစ်ရင် ဘာလုပ် ရမှာလဲ တပည့်တို့ဆိုတဲ့စကားသုံးခွန်းကတော့” ကြားရတဲ့သူတွေရဲ့ ရင်တို စွဲငြိစေခဲ့ပါတယ်။

ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရုံတင်မကပဲ ကလေးတွေရဲ့စိတ်ကိုပါ သင်ပေးနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လာကြမယ်ဆိုတာပါပဲ။ တချို့ကလေးတွေ စာတော်၊ စာတတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထားကောင်းကောင်းမထား တတ်ပဲ “ငါတတ် ငါတော်” အဖြစ်နဲ့ မိဘကို မိဘမှန်းမသိ၊ ဆရာကိုဆရာမှန်း မသိတော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ခဲ့ရဘူးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာတွေဆိုတာ... ဆရာကို “အနန္တ ဂိုဏ်းဝင်” အဖြစ် ကိုးကွယ်သတ်မှတ်ထားကြတာပါ။ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေ အနေနဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို စာတကယ်တတ်အောင် သင်ပေးရုံ တင်မကပဲ စိတ်ကောင်းထားတတ်အောင်၊ စိတ်ကောင်းရှိအောင် သင်ပေးကြ မယ်ဆိုရင် ကျောင်းသားတွေရဲ့ ငယ်ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသမှာတင် စိတ် ကောင်း၊ စေတနာကောင်းတွေကို သူတို့ညဏ်မိသလောက် ထားနိုင်ကြမှာပါ။ စိတ်ကောင်းထားတတ်အောင်သင်ပေးတဲ့ဆရာ ဆရာမတွေ လုံးဝမရှိဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။

(၆) တန်းရောက်နေတဲ့ ကျောင်းသားဟာ (၅) တန်းတုန်းက

ဆရာမကိုတွေ့ရင် အပြည့်အဝလေးစားမှုမျိုး ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ရှိနိုင်ကြရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အများစု စီးလာတဲ့ လိုင်းကားပေါ်မှာ ကျောင်းဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေက လမ်းကတတ်လာတဲ့ အဖြူအစိမ်းဆရာမတွေ မတ်တပ်ရပ်ပြီး စီးနေတာကို ယုတ်စွာအဆုံး ဆွဲခြင်းလေးတောင်... မကိုင်ပေးကြတာကို မြင်ရတော့ တကယ်ကို ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ကျောင်းသားတိုင်းကို မဆိုလိုပါဘူး။

ဆရာနဲ့တပည့်တွေကြားမှာ ဒါမှမဟုတ် ဆရာနဲ့ မိဘတွေကြားမှာ ငွေအသပြာတွေ၊ လက်ဆောင်တွေက လုံးဝလွှမ်းခြုံသွားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် စာဆိုစာပဲ သင်ပေးပြီး ယဉ်ကျေးမှုရှိအောင် မသင်ပေးခဲ့ကြလို့လားဆိုတာကို ကျွန်တော် ဝေခွဲမရခဲ့ပါဘူး။ ပညာရေးလောက ပျက်ဆီးခြင်းတွေထဲမှာ မိဘတွေကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ ဒီကျောင်းမှာ မထားရရင် သူ့သားသမီးက စာမတတ်တော့တဲ့အတိုင်း ခံယူထားခြင်းဟာ တခြားကျောင်းက ဆရာဆရာမတွေကို ဖော်ကားခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။

ငွေကြေးလက်ဆောင်တွေဆိုတာ ပေးသူ၊ ယူသူနှစ်ယောက်လုံး အတွက် အဆိပ်အတောက်ဖြစ်စေနိုင်တာတွေ အများကြီးပါပဲ။ ငွေအသပြာ မပေးပဲနဲ့ မရနိုင်တဲ့ ပညာရပ်တွေရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း မငြင်းပါဘူး။ လက်ခံပါတယ်။ အရာအားလုံးဟာ "တန်ဆေး လွန်ဘေး" ဆိုသလိုပါပဲ။ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲ ရှိသင့်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ဆရာ ဆရာမတွေဆိုတာ မိဘတွေပြီးရင် အထိတွေ့ရဆုံး ဒုတိယ မိဘတွေပါပဲ။ တခြားနိုင်ငံတွေမှာ ဆရာ ဆရာမတွေကို ဘယ်လို သဘောထားတယ်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ဆရာနဲ့ မိဘ၊ ဆရာနဲ့တပည့်တွေကြားမှာ အမြဲရှိနေခဲ့တဲ့ လေးစားမှုစံနှုန်း လေးတွေကိုတော့ မပျောက်ပျက်စေချင်ပါဘူး။

ဂျာနယ်တွေမှာ ဖော်ပြလာတဲ့ ဆရာ ဆရာမတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တိုင်ကြားစာတွေကို တွေ့ရတိုင်း တစ်ခုခုတော့ လွဲမှားနေပြီလို့ သုံးသပ်မိဘူးပါတယ်။ ဆရာ ဆရာမတွေအပေါ် အထင်အမြင် လွဲနေမှုတစ်ခုကို အမြဲထားနေကြမှာကို စိုးရိမ်မိပါတယ်။ တစ်ဖက်ထဲမကြည့်ပဲနဲ့ အဖက်ဖက်က

ကြည့်ပေးနိုင်ဖို့ သတိပြုပေးစေချင်ပါတယ်။ ဝါသနာပါလို့ ဆရာ ဆရာမ လုပ်ကြတဲ့သူတိုင်းကို လေးစားသင့်ပါတယ်။

ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေကို “message ကောင်းတွေ”၊ ယဉ်ကျေးမှုကောင်းတွေ၊ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းတွေကို ပေးနိုင်ခဲ့ရင် လောကကိုချစ်တတ်တဲ့၊ လောကကို စောင့်ရှောက်တတ်တဲ့ ကျောင်း သားကောင်းတွေ များစွာပေါ်ထွက်လာမယ်လို့ ယုံကြည်မိပါတယ်။

“ဆရာမကို ချစ်ရင်” ဆိုတဲ့ စာသားလေးတွေကို အမြဲရွတ်နေခဲ့တဲ့ ဆရာမလေးရဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတချို့ဟာ ဆရာမလေးမရှိတော့ ပေမယ့် အမှိုက်ကို အလွယ်ပစ်ဖယ်ကြတိုင်း ဆရာမလေးစကားကြောင့် တွေ့ရာနေရာမှာ အမှိုက်မပစ်ဖြစ်ပါဘူး။ ဆရာမလေးစကားကြောင့် သစ်ပင် တွေလည်း တချို့သောကလေးတွေ စိုက်နေကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီ ဆရာမလေးအနေနဲ့ တာဝန်ကျေတယ်လို့ ကျွန်တော်မြင်မိပါတယ်။ ဆရာနဲ့ တပည့်တွေကြားမှာ ကြားခံပစ္စည်းဝတ္ထုတွေ မရှိသင့်တော့ဘူးလို့ မြင်မိပါ တယ်။ တာဝန်ကိုယ်စီ ကျေကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုမိပါတယ်။

The Daily Eleven သတင်းစာ
(၉-၁-၂၀၁၃)

နှစ်သစ်များစွာကို
ကျွန်တော်တို့ ကြံ့ရဦးမည်၊
နှစ်တောင်းများစွာကိုလည်း
နှုတ်ဆက်ကြရပဦးမည်၊
သေချာသည်ကတော့
နှစ်သစ်တစ်ခုရောက်တိုင်း၊
နှစ်တောင်းတစ်ခုကို
နှုတ်ဆက်လိုက်တိုင်း
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ “နပျိုခြင်း” တွေ
ပြန်မရတော့ခြင်းပင်

နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုမည်ဆိုလျှင်

အချိန်ဆိုသည့် နောက်ပြန်မလှည့်တတ်သော စက်ဝိုင်းကြီးက ပုံမှန်လည်ပတ်နေရင်းဖြင့် ၂၀၁၄ ဆီသို့ ရောက်ခါနီးနေပြီဖြစ်သည်။ ၂၀၁၃ သည် တစ်ချိန်က အသစ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို “အဟောင်းအဖြစ်” သတ်မှတ်ပြီး “၂၀၁၄” ကို အသစ်အဖြစ် ကြိုဆိုကြတော့မည်။ “အဟောင်း” ဆိုတာ တစ်ခါတုန်းက “အသစ်” ဖြစ်ခဲ့ပါလားဟု သံဝေဂရမိသည်။ ၂၀၁၅ ကို ရောက်လျှင်လည်း ၂၀၁၄ က အဟောင်းဖြစ်သွားမည်။ ဘယ်အရာမှ အမြဲအသစ်မဖြစ်ပါလားဟု သံဝေဂရမိပါသည်။

နှစ်သစ်ကူးခါနီးပြီဆိုလျှင် နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုကြဖို့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ၊ စားပွဲသောက်ပွဲတွေလုပ်ကြသည်။ “Happy New Year” ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ အော်ဟစ်ကြသည်။ နှစ်ဟောင်းတစ်ခုနှင့် နှစ်သစ်တစ်ခုတို့၏ ဆက်စပ်မှုက သာမန်အထိမ်းအမှတ်လေးတစ်ခုနှင့် ပြီးပြည့်စုံသွားသည်ဟု ထင်၍မဖြစ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသားတွေက မြန်မာဗိုးရာနှစ်သစ်ကိုလည်း ကြိုဆိုကြပါသည်။ တိုင်းတစ်ပါး နှစ်သစ်ကိုလည်း ကြိုဆိုတတ်ကြပါသည်။ နှစ်သစ်ကို နှစ်ခါကြိုဆိုတတ်ကြသော၊ နှစ်ဟောင်းကို နှစ်ခါနှုတ်ဆက်ကြရသော ကျွန်တော်တို့တွေ “အဟောင်းနဲ့အသစ်ကြားက” အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အခိုက်အတန့်တွေ၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ကြေကွဲခံစားမှုတွေကို “ပြန်လည်သုံးသပ်ဆင်ခြင်၊ ပြင်ဆင်နိုင်မှသာ” နှစ်သစ်နှစ်ဟောင်းတစ်ခု၏ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်မှုက ပြီးပြည့်စုံမည်ဖြစ်လေသည်။

ဆရာနန္ဒသိန်းဝင်း “ဇန်နဝါရီ” သို့ဆိုသော ဆောင်းပါးထဲက အချက်အလက်အချို့ကို သတိရမိပါသည်။ ရောမမြို့သားတွေက “janus” လို့ခေါ်သော တံခါးစောင့် ရောမနတ်ကို အလေးထားတိုးတွယ်ကြသည်။ “janus” ရောမနတ်ကို အစွဲပြုပြီး “january” ဇန်နဝါရီဟု ခေါ်ဆိုသတ်မှတ် ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သတိပြုစရာကောင်းသည်က “janus” ဆိုသော တံခါးစောင့်နတ်၏ “မျက်နှာနှစ်ဖက်” ပါရှိခြင်းသဘောတရားပင်ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ မျက်နှာနှစ်ခုပါနေသည်။ အနောက်မျက်နှာက အတိတ်က နှစ်ဟောင်း ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်မြင်နိုင်ဖို့နဲ့ အရှေ့မျက်နှာက အနာဂတ်ကာလ အချိန်တွေကို ရင်ဆိုင်ကြည့်မြင်နိုင်ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။ “janus” နတ်၏ မျက်နှာ နှစ်ဖက်က ကျွန်တော်တို့လူသားတွေအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ဖွဲ့စည်းခြင်း တစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ လူမှုလောကကြီးထဲမှာ သဘာဝအရ မျက်နှာတစ်ခုစီ သာရှိထားကြပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ကာလက ဆုံးရှုံးမှု၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု၊ မအောင်မြင်ကျဆုံးခဲ့မှုတွေအတွက် “janus” နတ်လို ပြန်လည်သုံးသပ်နိုင်ဖို့ အနောက်မျက်နှာတစ်ခုလိုပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဦးခေါင်းနောက်မှာ မမြင်နိုင်တဲ့ မျက်နှာတစ်ဖက်တော့ သုံးသပ်ရှုမြင်နိုင်ဖို့ အခိုက်အတန့်ထားရှိ သင့်သည်။

အတိတ်ဆိုသည်မှာ အတွေးထဲမှာ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်နေတတ်သည်။ အတိတ်ဆိုသည် ကာလထဲမှာ နှစ်မွန်းဖို့တော့မဟုတ်ပေ။ အတိတ်ဆိုသည် ကာလထဲက သင်ခန်းစာယူပြီး အနာဂတ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ “အရှေ့မျက်နှာတစ်ခု” က ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိပြီးသားပါပြီးသားပင်။ နှစ်သစ်များစွာကို ကျွန်တော် တို့ ကြုံရဦးမည်။ နှစ်ဟောင်းများစွာကိုလည်း နှုတ်ဆက်ကြရပါဦးမည်။ သေချာသည်ကတော့ နှစ်သစ်တစ်ခုရောက်တိုင်း၊ နှစ်ဟောင်းတစ်ခုကို နှုတ် ဆက်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ “နုပျိုခြင်း” တွေ ပြန်မရတော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နှစ်ဟောင်းနဲ့နှစ်သစ်ကာလကြားဆိုတာ သိပ်ပျော်နေသောလူတစ် ယောက်ကို လှုပ်နှိုးသတိပေးခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်သလို တွေဝေမှုမောဟတချို့ဖြင့် စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို သတိပေးခေါင်းလောင်းတိုး

လိုက်ခြင်းတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ နုပျိုခြင်းပြတင်းပေါက်ထဲသို့ အိုမင်းခြင်း အရိပ်ဆိုးတို့ ဝင်ရောက်ခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ နှစ်သစ်မှာ ပျော်စရာခြည်း ပဲမဟုတ်။ ဆင်ခြင်စရာ၊ ပြုပြင်နေထိုင်စရာတွေရှိသည်။ မနှစ်ကလို မဖြစ် အောင်ဆင်ခြင်လုပ်ဆောင်စရာတွေရှိသည်။ မနှစ်က ကောင်းခဲ့သည့်အရာ တွေ၊ လုပ်ဆောင်ချက်ကောင်းတွေကို ဒီနှစ်မှာပိုပြီးပြည့်စုံကောင်းမွန်အောင် လုပ်ဆောင်သွားဖို့ လိုသည်။

လောကမှာ အစားထိုး၍မရသည့်အရာ နှစ်ခုရှိသည်။ "အချိန်နှင့် မိဘ" ပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်၏ဆရာများက ဆိုဆုံးမခဲ့ဖူးသည်။ ကုန်လွန် သွားသည့် အချိန်တွေ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ပြန်မရနိုင်သည်ကို အားလုံးအသိ ပင်ဖြစ်သည်။ အချိန်၏တန်ဖိုးကြီးပုံကို ကျွန်တော်တို့ လျော့တွက်၍မရသည် ကို နားလည်ထားရမည်။ ရှေ့ဆက်ရမည့်ဘဝခရီးတွင် အချိန်တွေကို တန်ဖိုး ထားစေချင်သည်။

ကျွန်တော်တို့သားသမီးများကို အသက်ပေး၍မွေးပေးခဲ့၊ စောင့်ရှောက်ခဲ့၊ ပညာသင်ကြားစေခဲ့သော မိဘနှစ်ပါးသည်လည်း အစားထိုး၍ မရသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များဖြစ်သည်။ မိဘတို့ဆုံးပါးသွားမှ ဟိုဟာကျွေးချင် သည်၊ သည်ဟာလေးဝတ်စေချင်သည် မရတော့။ သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်မှာ မိဘနှစ်ပါးကို တတ်စွမ်းသရွေ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်သင့်သည်။ အစားထိုး မရသော မိခင်၊ ဖခင်တို့ကို အလေးထားစေချင်သည်။ အစားထိုးမရသော အချိန်နှင့်မိဘကို အလေးထားသတိပြုစေချင်သည်။ ကျန်ရှိနေသော ဘဝ လက်ကျန်အချိန်ဇယားကွက်တွေထဲမှာ အမှန်ခြစ်တွေများများခြစ်နိုင်ဖို့လည်း ကြိုးစားကြရပါမည်။ အဲဒီအတွက် အချိန်တွေကို အကျိုးရှိရှိအသုံးချတတ်ဖို့ လိုအပ်သည်။

စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီ စသော အချိန်တိုလေးများကို ပေါင်းစည်းထား ခြင်းသည်ပင် အသက်မည်၏။ ထို့ကြောင့် အသက်ကို တန်ဖိုးထားသူသည် အချိန်ကို တန်ဖိုးထားရမည်။ ကုသိုလ်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာသုံးမျိုးအနက် တစ်မျိုး မျိုးမှမရဘဲ အချိန်ကိုဖြုန်းတီးသူများသည် မိမိအသက်ကို ဖြုန်းတီးသူများပင် ဖြစ်သည်ဟု မေတ္တာရှင်ဆရာတော် (ရွှေပြည်သာ) က "ဒဿန" တစ်ခု ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အသက်ကို မဖြုန်းတီးချင်ဘူးဆိုလျှင် အချိန်ကို တန်ဖိုး ရှိစွာ အသုံးပြုကြရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရပိုင်ခွင့်အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးမှုများခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် နောက်ကောက်ကျသူများဖြစ် သွားပါမည်။ ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ကျမှုများကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ သားစဉ်မြေးဆက်တွေအတွက် သူများနဲ့ယှဉ်လျှင် ခြေတစ်လှမ်းမက နောက် ကျနေမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ချစ်သောနိုင်ငံသည်လည်း ဖျက်နှာငယ် ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ မလွဲမသွေကြိုဆိုနေရမည်ဖြစ်သော နှစ်သစ်တွေ တိုင်းမှာ အောင်မြင်မှုသရဖူတွေ ရယူနိုင်ဖို့တော့လိုသည်။ နှစ်ဟောင်းသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် သင်ခန်းစာ၊ အားမာန်၊ နှစ်သစ်သည် ကျွန်တော်တို့ အတွက် ကြိုးစားမှုဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ နှစ်သစ်မှာ အောင်မြင်မှု၊ ပျော်ရွှင်မှု၊ လုံခြုံမှု၊ နွေးထွေးမှုတွေ ရရှိနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါ သည်။ ။

* * * *

The Daily Eleven သတင်းစာ
(၂၈-၁၂-၂၀၁၃)

“ယားသေက အစားရသည်
အပေသေက အစားပရ”
ဆိုသောစကားရပ်သည်
အမေတစ်ယောက်၏
ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်းတန်ဖိုးကို
ညွှန်ပြခြင်းပင်ဖြစ်သည်....

ပြာသိုလပြည့်အမေ့နေ့ (သို့မဟုတ်) “လ” ပြာသိုမှာ အမေ့ကို ကြိုပါ

(က)

“ပြာသိုလပြည့်နေ့” ကို ရောက်တော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ပြာသိုလတွင် “ခွာညိုပန်း” တွေပွင့်သည်။ ရှေးမြန်မာမင်းများက တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီပွဲတော်များတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော “မြင်းခင်းသဘင်ပွဲတော်” ကို ပြာသိုလတွင် ကျင်းပခဲ့ပြီး “ပင်းယခေတ်မှ ကုန်းဘောင်ခေတ်” အထိ ကျင်းပခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်တမ်းများတွင် ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။

“ခွာညိုကား” ပြာသိုလ၏ “ရာသီပန်း” ဖြစ်သည်ဟု “ဖိုးသူတော်ဦးမင်း” က ဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ပြောချင်သည်က မြင်းခင်းသဘင်ပွဲအကြောင်းမဟုတ်။ ခွာညိုပန်းအကြောင်းလည်း မဟုတ်။ ပြာသိုလမှာ “အနန္တဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်” ၏ “အထိမ်းအမှတ်” နေ့တစ်ခုရှိသည်။ ပြာသိုလမှာ သတိပြုစရာ နေ့တစ်နေ့ရှိသည်။ “ပြာသိုလပြည့် အမေ့နေ့” ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ကို အသက်သွင်းပေးခဲ့သူသည်ကား စာရေးဆရာ ဝါရိုက်တာစွယ်စုံပညာရှင် “ဘဘ ဦးသုခ” ပင်ဖြစ်သည်။

“ပြာသိုလပြည့်အမေ့နေ့” ကို နှစ်စဉ်မပြတ်ကျင်းပလာခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ အမေ့နေ့ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ပြာသိုလပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း အမေ့နှင့် ပတ်သက်သော ဟောပြောပွဲများ၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပကြသည်ကိုလည်း မြင်ရ ကြားရ ဖတ်ခဲ့ရသည်။

လူ့ဘဝတစ်ခုတွင် အရေးကြီးသော “ကဏ္ဍတစ်ခု” တွင် ပါဝင်နေသော ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ “အမေ့နေ့တွင်” တော့ အမှတ်တရတစ်ခုဖြစ်အောင် အမေများကို ဂါရဝပြုသင့်သည်။ အမေများ၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အောက်မေ့သတိရအသိအမှတ်ပြုသင့်သည်ဟု ပြောချင်မိပါသည်။ အမေ့နေ့ကို စတင်ပျိုးထောင်ပေးခဲ့သော ဆရာကြီး ဦးသုခကိုလည်း ဤဆောင်းပါးဖြင့် ဂါရဝပြုပါသည်။

(၁)

မေ့နေ့-တရားသဖြင့်၊ ပုတ္တံ-သားသမီးကို၊ မာနေတိ-မြတ်နိုးတတ်၏။ ဣတိ-တို့ကြောင့်၊ မာတာ-မိခင်မည်၏ဟူ၍ ရှေးပညာရှင်တို့က မိခင်တစ်ယောက်၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုခဲ့ပါသည်။ အသက်ပေး၍ သားသမီးကို ခက်ခဲစွာ မွေးခဲ့သူ၊ အလေးဆုံး ‘ကိုယ်ဝန်’ ကို အသက်နှင့်လွယ်၍ ထမ်းခဲ့သူ၊ သားသမီးတစ်ယောက်မွေးတိုင်း အသက်ကိုတစ်ခါ သေမင်းလက်သို့ အပ်နှံခဲ့သူ၊ သူ့ရဲကောင်းမေမေ၊ အာဇာနည်မိခင်များဆိုလျှင် အမေ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်များက ပိုပြီးပြည့်စုံသွားမည်ဟု ပြောချင်ပါသည်။ အမေတစ်ယောက်၏ ရဲစွမ်းသတ္တိက သာမန်မဟုတ်ပါဟု ပြောရပေလိမ့်မည်။

မိခင်တစ်ယောက် သို့မဟုတ်၊ မိခင်လောင်းတစ်ယောက်၏ အခက်အခဲဒုက္ခများမည်မျှကြီးမားသည်ကို တိုင်းတာထားသော အချက်အလက်များ ဗုဒ္ဓ၏ စာပေကျမ်းဂန်များတွင် ထင်ထင်ရှားရှားရှိသည်။ ဟောပြောဆုံးမထားသော တရားတော်များရှိသည်။ မြတ်စွာဘုရားက သံယုတ္တနိကာယ်၊ အာဝေဏိကသုတ်တွင် အမျိုးသမီးများသာ သီးခြားခံစားရသော (အာဝေဏိက ဒုက္ခ) သီးခြားဒုက္ခငါးမျိုးကို ဟောကြားထားခဲ့သည်။ (၁) လင်၏ နောက်သို့လိုက်ပါခြင်း၊ (၂) တစ်လတစ်ခါ ဥတုပန်းပွင့်ရခြင်း၊ (၃) ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရခြင်း၊ (၄) သားဖွားရခြင်း၊ (၅) လင်ကိုပြုစုလုပ်ကျွေးရခြင်းဆိုသော ဤငါးပါးသည် အမျိုးသမီးများသာ သီးခြားခံစားရသော ဒုက္ခများဖြစ်သည်ဟု ဟောကြားထားခဲ့သည်။

သီးခြားဒုက္ခများကို ခံစားနေရသော်လည်း သားသမီးများကို မေတ္တာမပျက်အသက်ပေး၍ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သီးခြားဒုက္ခ (၅) မျိုးထဲတွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရခြင်းဒုက္ခနှင့် သားဖွားရခြင်းဒုက္ခများသည် မိခင်များအတွက် “မဟာ

ဒုက္ခများ” ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုဒုက္ခနှစ်မျိုးသည် မိခင်တစ်ယောက်ကို အချိန်မရွေး သေရွာသို့ ပို့စေနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလွန်းပါသည်။ မိခင်တစ်ယောက်၏ ဒုက္ခကို အမျိုးသားများထက် အမျိုးသမီးများက ပိုသိကြပါသည်။

“မညည်းနဲ့သမီးရေ အမေတို့တုန်းကလည်း သည်လိုပါပဲ” ဆိုသော အားပေးစကားတစ်ခွန်းရှိပါသည်။ ထိုစကားသည် အစစ်အမှန်ဖြစ်ခဲ့သော အားပေးစကားဖြစ်ခဲ့သလို မိခင်လောင်းများအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေဦးမည်ဖြစ်သော စကားတစ်ခွန်းပင်ဖြစ်သည်။ ရှင်သီဝလိမဟာထေရ်ကို ခုနှစ်ရက်၊ ခုနှစ်လ၊ ခုနှစ်ရက်ဒုက္ခခံ၍ မွေးပေးခဲ့သော သုပ္ပဝါသာ အမျိုးသမီးကို ဒီလို သားမျိုးရသေးရင် မွေးချင်သေးလားဟု မြတ်ဗုဒ္ဓက မေးခဲ့ဘူးသည်။ သုပ္ပဝါသာ အမျိုးသမီးက ဒီလိုသားမျိုးအယောက်တစ်ရာပင် ဖြစ်စေဦး မွေးပါဦးမည်ဟု မိခင်တို့၏ ကြီးမားသော မေတ္တာတရားကို ထင်ဟပ်ဖြေကြားခဲ့သည်မှာ အံ့ဩစရာပင်။

“မာတာပိတု” ဟူသော ပါဠိစကားရှိသလို “မိခင်၊ ဖခင်၊ မိဘ” ဆိုသော မြန်မာစကားရပ်လည်း ရှိပါသည်။ ထိုစကားရပ်များတွင် အမေဆိုသော နာမ်ပုဒ်ကို ရှေ့ဆုံးမှ ထားရခြင်းမှာ အားလုံးထက်သာ၍ မြတ်ခြင်း၊ ပို၍မြတ်ခြင်း၊ သာ၍ ပူဇော်အပ်ခြင်းဟူသော ဂုဏ်ကျေးဇူးများကြောင့် ထိပ်ဆုံး၊ ရှေ့ဆုံးမှာ “မာတာ” ဆိုသောနာမ်ပုဒ်ကို ထားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဗုဒ္ဓစာပေတို့၌ လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် “မာတာပိတု” ဟူ၍သာတွေ့ရပြီး “ပိတုမာတာ” ဟု မတွေ့ရခြင်းပင်။ “မိဘ” ဟူ၍သာ တွေ့မြင်ရပြီး “ဘမိ” ဟူ၍ မတွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

(ဂ)

ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ သတ္တလောကထဲတွင် အမေနှင့်ကင်းသော လူ့အဖွဲ့အစည်း အမေနှင့်ကင်းသော သတ္တဝါအဖွဲ့အစည်းမရှိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ လူသားတိုင်း သတ္တဝါတိုင်းကို အမေများက မွေးဖွားခဲ့၊ ရှင်သန်ကြီးထွားအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ပါသည်။ အမေတိုင်း၊ မိခင်တိုင်းသည် သားသမီးများ၏ အရှင်သခင်များဖြစ်ပြီး သူတို့၏ သားသမီးများကို ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းတွင် လူတော်လူကောင်းများ၊ သူရဲကောင်းများ၊

ပညာတတ်ကြီးများ၊ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးစွမ်းဆောင်နိုင်သော သားသမီးများ ဖြစ်စေလိုကြပါသည်။ သားသမီးများကို လူဆိုး၊ လူမိုက်များ မဖြစ်စေလိုကြပါ။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဘာသာကြီးလေးရပ်၏ ဘုရားများ၊ နတ်ဘုရားများ၊ တမန်တော်များကို အမေများက မွေးဖွားခဲ့ကြပါသည်။ ကမ္ဘာကြီး၏ အဓိပတိ၊ အထင်ကရ ခေါင်းဆောင်များကိုလည်း အမေများက မွေးဖွားခဲ့ကြပါသည်။ သားသမီးများကို အသက်ပေး၍ မွေးဖွားခဲ့သောကြောင့် အမေများသည် “မဟာလူသားများ” ပင်ဖြစ်သည်။ “မယားသေက အစားရသည် အမေသေက အစားမရ” ဆိုသောစကားရပ်သည် အမေတစ်ယောက်၏ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်းတန်ဖိုးကို ညွှန်ပြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အမေများ၏ အခက်အခဲ၊ အမေများ၏ ဒုက္ခများကို မြင်အောင် ကြည့်သင့်သည်။ အမေများ၏ ကျေးဇူးတရားများ၊ မေတ္တာတရားများကို မြင်အောင်ကြည့်သင့်သည်။ မိခင်တစ်ယောက်၏ ကျေးဇူးတရားကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်သင့်သည်။ ကျေးဇူးသိခြင်း၊ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းများသည် သူတော်ကောင်းများ၏ လက္ခဏာများဟူ၍ ဘုရားရှင်က ဟောကြားထားခဲ့ပါသည်။ မိဘကို ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းသည် မင်္ဂလာတစ်ပါးဟူ၍ မင်္ဂလာသုတ်ပါဠိတော်တွင် မြတ်ဗုဒ္ဓက ဟောကြားထားခဲ့ပါသည်။

အမေမေတ္တာ၊ အမေကျေးဇူးတွေကျေစေဖို့အတွက် အမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်၊ ကျန်းမာချမ်းသာအောင် သားသမီးများအနေဖြင့် တတ်စွမ်းသမျှပြုမှုစွမ်းဆောင်ကြရပါမည်။ အမေ့အတွက် အသက်ရှင်စဉ် ကာလအတွင်း စိတ်ချမ်းသာမှုများ ဖန်တီးပေးခြင်းနှင့် သံသရာ အကျိုးအတွက် ကုသိုလ်ပြုနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းများ ဖန်တီးပေးခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အစားထိုးမရသည့် အရာနှစ်ခုရှိသည်။ အချိန်နှင့် မိဘပင်ဖြစ်သည်။ ကျန်ရှိနေသော ဘဝလက်ကျန်အချိန်ဇယားကွက်များထဲတွင် အစားထိုးမရသော အမေများအတွက် သားသမီးများအနေဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုလုပ်ကျွေးနိုင်ပါစေဟု “ပြာသိုလ်ပြည့် အမေနေ့ကို” ဂုဏ်ပြုတင်ဆက်လိုက်ပါသည်။ “လ” ပြာသိုမှာ အမေ့ကို ကြိုနိုင်ကြပါစေ။ ။

ဉာဏ်နည်းသည့်စောင်းစောင်အောက်တွင်
နေခြင်းသည် “အန္တရာယ်” များသည်ဟု
ဆရာအချို့က ပြောဖူးပါသည်။
စောင်းစောင်များ၏ ဉာဏ်နည်းမှု၊ ပညာမဲ့မှု၊
အမြော်အမြင်မရှိမှုများသည်
တိုင်းပြည်အတွက်၊ ပြည်သူများအတွက်၊
“ပင်ပန်းခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်သောကများခြင်း”

ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ လိုနေတယ်

“တိုင်းပြည်ကို အသေခံကာကွယ်တာ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် တိုင်းပြည်ကို ရှင်သန်နိုင်အောင် တည်ဆောက်နိုင်တဲ့ ပညာက ပိုအရေးကြီးတယ်”

အထက်ပါစကားကို ပြောခဲ့သူကား “ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဣန်ပေါ” ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်ကို ချစ်မြတ်နိုးသည့်သူတိုင်းအတွက် ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဣန်ပေါ၏ သတိပေးစကားက အမှတ်တရ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ တိုင်းပြည်ကို ရှင်သန်နိုင်အောင် တည်ဆောက်နိုင်သော ပညာဆိုသည်မှာ လွန်စွာကျယ် ပြန့်ပါသည်။ တိုင်းပြည်ကို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုသောသူတို့၏ ပညာဉာဏ်ကြီးမှု၊ အမြော်အမြင်ရှိမှုတို့သည် တိုင်းပြည်အတွက် အားဆေးကောင်း၊ အထောက်ပံ့ကောင်းများဖြစ်ခြင်းကြောင့် အရှည်ကိုမျှော်ကြည့်နိုင်သော ပညာဉာဏ်၊ အမြော်အမြင်ဉာဏ်ဆိုသည်မှာ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကြသူတို့အတွက် “မရှိမဖြစ်” လိုအပ်နေခြင်းပင်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ တိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှု ဟူသမျှတို့သည် နိုင်ငံကို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကြသော ခေါင်းဆောင်တို့နှင့် သက်ဆိုင်သည့်အပြင် နောက်လိုက်ဖြစ်သော ပြည်သူတို့၏ ညီညွတ်မှု၊ စည်းကမ်းရှိမှုတို့သည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ “ရွှေဆောင်နွားလား၊ အဖြောင့်သွားသော်၊ နောက်နွားတစ်သိုက် ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်သည်” ဆိုသောစကားပုံရှိပါသည်။ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုသူတို့၏ နောက်တွင် နောက်လိုက်များစွာတို့သည် ဦးဆောင်သူတို့၏

နောက်သို့လိုက်ခြင်းကြောင့် ဦးဆောင်သူတို့အနေဖြင့် “လမ်းမှန်ရွှေ့” ဖို့ရာ လွန်စွာ လိုအပ်ပါသည်။

ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၏ လုပ်ငန်းတာဝန်သည် အခြားသူများ ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို ညွှန်ကြားဖို့နှင့် လိုချင်နေသော ပန်းတိုင်ကောင်း ကို ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ဖို့ရာ အချက်အလက်များကို သိရမည်ဟု “ဆရာ မြသန်းတင့်” က ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံစေရန် ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကြသူများအနေဖြင့် အသိပညာပိုင်းဆိုင်ရာ တွင်ဖြစ်စေ၊ အတတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာတွင်ဖြစ်စေ၊ အသိပညာ၊ အတတ် ပညာ နှစ်ခုလုံးတွင်ဖြစ်စေ မနည်းပါးစေဖို့လိုပါသည်။ အမြော်အမြင်အပြည့် ရှိဖို့လိုပါသည်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည့်နိုင်ငံတိုင်းတွင် ခေါင်းဆောင်များ၏ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာကြီးမားမှုများနှင့် တိုင်းပြည်အတွက် အမြော်အမြင် ကြီးမားမှုရှိနေခြင်းများကို တွေ့မြင်နေရပြီးနောက်လိုက်ကောင်းပီသသော ပြည်သူများကိုလည်း မြင်တွေ့ရပါသည်။

ဉာဏ်နည်းသည့် ခေါင်းဆောင်အောက်တွင် နေရခြင်းသည် “အန္တရာယ်” များသည်ဟု ဆရာအချို့က ပြောဖူးပါသည်။ ခေါင်းဆောင်များ ၏ ဉာဏ်နည်းမှု၊ ပညာမဲ့မှု၊ အမြော်အမြင်မရှိမှုများသည် တိုင်းပြည်အတွက်၊ ပြည်သူများအတွက်၊ “ပင်ပန်းခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်သောကများချခြင်း” များကြောင့် ဉာဏ်ပညာမဲ့သော ဦးဆောင်သူများ၏ လက်အောက်တွင်နေရ ခြင်းက “အန္တရာယ်များခြင်း” ပင်ဖြစ်လေသည်။

“တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းထားသည့် ကမ္ဘာကြီး ပြောင်းလဲသွားလျှင် မငိုကြွေးပါနှင့် ပြောင်းလဲမှုကင်းမဲ့နေသော အနေအထားများကသာ တကယ် ငိုရဖို့အကြောင်း” ဖြစ်သည်ဟု ပြည်ပပညာရှင်တစ်ယောက်၏ “အဆိုအမိန့်” ကို သဘောကျမိပါသည်။ ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကြသူများအနေဖြင့် ၎င်းတို့ ဦးဆောင်သော လူ့အဖွဲ့အစည်းကို “ကောင်းမွန်တိုးတက်” သည့်ဘက်သို့ “ပြောင်းလဲ” ပေးနိုင်ဖို့ရာ တာဝန်ရှိပါသည်။ ကောင်းမွန်သည့် ဖွံ့ဖြိုးတိုး တက်သည့် ဘက်တစ်ခုသို့ မပြောင်းလဲပေးနိုင်သော၊ ပြောင်းလဲပေးဖို့ရာ စိတ်အားထက်သန်မှု မရှိသူများသည် ဦးဆောင်သူများ၏ ရာထူးဂုဏ်သိက္ခာ နှင့် မထိုက်တန်သူများသာ ဖြစ်ပါသည်။

“စစ်လက်နက်တို့သည် အရေးကြီးသည့် အခန်းကဏ္ဍမှပါဝင်သည်။ သို့သော် အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် ကဏ္ဍမဟုတ်။ လူသည်သာလျှင် အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် အခန်းကဏ္ဍဖြစ်သည်ဟု “မော်စီတုန်း” က ဆိုခဲ့ပါသည်။ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် လူဆိုသည်မှာလည်း အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ မချို့တဲ့သော၊ အမြော်အမြင်ကြီးသော လူများဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်များတွင်ဖြစ်စေ၊ နောက်လိုက်များတွင်ဖြစ်စေ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာမချို့တဲ့ရန်နှင့် အမြော်အမြင်မမဲ့ရန် အရေးကြီးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အတိတ်ဆိုသည်မှာ အတွေးထဲတွင် “ပစ္စုပ္ပန်” ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ အတိတ်ကာလများတွင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသားများအနေဖြင့် “စစ်အုပ်ချုပ်မှု ယန္တရား” အောက်တွင် သိသင့်သိထိုက်သည့် အသိပညာအချို့ကို မသိခဲ့ရပါပဲ အကြောက်တရားများအောက်တွင် အသိပညာများသေဆုံးခဲ့ရသည်။ တတ်သင့်တတ်ထိုက်သည့် အတတ်ပညာအချို့တို့သည်လည်း ဝေဝါးဝါးဖြင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကို မပြောနှင့်၊ မြန်မာခေါင်းဆောင်ကောင်းများကိုပင် မသိကြတော့သည့် သူတွေရှိလာခဲ့သည်။ တော်ပါလျက်နှင့် မကျော်ခဲ့ရသူတွေ၊ တော်ပါလျက်နှင့် အဝေးရောက်နေခဲ့ရသူတွေ ရှိခဲ့သည်။ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကာလနှင့် အနာဂတ်ကာလများတွင် အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ မချို့တဲ့စေဖို့ အားလုံးကြိုးစားရပါဦးမည်။

ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံကို ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကြသူများအနေဖြင့် မည်သည့်စံနှုန်းများဖြင့် မည်သည့်အချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံအနေဖြင့် မည်မျှ အထိ တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောဆိုမည့်သူ ရှားပါးနေခြင်းက ခေါင်းဆောင်မှုအတွက် သံသယဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ သတ်မှတ်ကာလအထိရောက်ပြီး ဖြစ်မလာပါက လက်ရှိတာဝန် လက်ရှိရာထူးမှ “နှုတ်ထွက်” ပါမည်ဆိုသော “ဝန်ခံ” မှု နည်းပါးခြင်းသည်လည်း ခေါင်းဆောင်မှုကို သံသယဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။

ဥရောပခေါင်းဆောင်များနှင့် အာရှ၏ အထင်ကရခေါင်းဆောင်များက သူတို့၏ မှားယွင်းပေါ့ဆမှုများကို တရားဝင်ပြည်သူရှေ့တွင် တောင်းပန်ခြင်း၊ နှုတ်ထွက်ခြင်းများဖြင့် ၎င်းတို့၏ တာဝန်ယူတတ်စိတ်၊

တာဝန်သိစိတ်များကို “ဖော်ကျွေး” ကြသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံတွင် ၎င်း ယဉ်ကျေးမှုများကို ယနေ့အချိန်ထိ မြင်တွေ့နေရမှုစွာပါးနေပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အုပ်ချုပ်လာခဲ့သော “စစ်အစိုးရ” အနေဖြင့်လည်း ၎င်းတို့၏ လုပ်ရပ်ကောင်းများကိုသာ ပြည်သူလူထုကို ချပြခဲ့ပြီး ၎င်းတို့အနေဖြင့် မည်သည့်အမှားမျိုး ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်ကို ယနေ့အချိန်ထိ တောင်းပန်ဝန်ချ ခြင်း မရှိခြင်းများက ခေါင်းဆောင်များ၏ အရည်အသွေးတို့ မေးခွန်းထုတ် စရာဖြစ်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံရေးတွင် ကိုယ်ကျိုးကို တစ်ချက်မျှ မကြည့်ပဲ မိမိကို ခေါင်းဆောင်တင်မြှောက်ထားသည့် “ပြည်သူလူထု” ၏ “အကျိုးကျေးဇူး” ကိုသာလျှင် ရှေ့ရှုသောခေါင်းဆောင်မျိုးကို “ခေါင်းဆောင်ကောင်း” ဟု ခေါ်ပြီး မိမိ၏ ဩဇာတိက္ကမကြီးမားမှုနှင့် မိမိအကျိုးကိုသာ ရှေ့ရှုသော သူမျိုးကို “ခေါင်းဆောင်ဆိုး” ဟု ခေါ်ကြောင်းဆရာ “အောင်သင်း” က ဆုံးမခဲ့ဖူးပါသည်။ အနာဂတ်မြန်မာနိုင်ငံအတွက် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ များစွာ လိုအပ်ပါသည်။ နိုင်ငံအကျိုး၊ ပြည်သူ့အကျိုးကို ရှေ့ရှုသောခေါင်း ဆောင်ကောင်းတွေများစွာ လိုအပ်ပါသည်။ အနာဂတ် မျက်စိရှိသော၊ အရှေ့ကို ကြိုမြင်နိုင်သော ခေါင်းဆောင်ကောင်းများ လိုအပ်ပါသည်။

လက်ရှိအချိန်ကာလသည် မြန်မာနိုင်ငံရှိ ပြည်သူ့ပြည်သားတို့၏ ဘဝအခြေအနေတိုးတက်ခိုင်မာရေးနှင့် “မြန်နှုန်းမြင့်” ဒီမိုကရေစီ၏ အရသာကို မြန်မာနိုင်ငံသားတို့ ခံစားနိုင်ရေးပင်ဖြစ်သည်။ တစ်မိန့်တစ် အာဏာအောက်တွင် နေခဲ့ရသော နိုင်ငံသားတို့၏ ဘဝသည်ကား “မွန်းကြပ် မှု၊ ခက်ခဲဆင်းရဲမှုတွေ” ရှိခဲ့သည်။ မိမိအာဏာတည်မြဲရေး၊ မိမိဩဇာ တိက္ကမ ကြီးမားရေးအောက်တွင်သာ နိုင်ငံသားတို့၏ ဘဝများစတေးခဲ့ရသည်။ သွေးမြေကျခဲ့ကြရသည်။ ထိုသို့ ရှေ့မိနောက်မိဖြစ်နေကြသော နိုင်ငံသားအား လုံးတို့၏ ဘဝများကို “လှပစေချင်”၊ “စိတ်ချမ်းသာစေချင်” ပါသည်။ ထိုသို့ သော နိုင်ငံသားများ၏ လိုအပ်ချက်များကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သော ခေါင်း ဆောင်ကောင်းများ လိုအပ်ပါသည်။

နိဂုံးချုပ်အားဖြင့် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင်ဖြစ်စေ၊ မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံကို ဦးဆောင်ဦးရွက်မှုပြုကြသော ခေါင်းဆောင်များ အသိပညာ

အတတ်ပညာပြည့်ဝပြီး အမြော်အမြင်ကြီးမားသည့် ခေတ်ကာလတွင် နိုင်ငံများ တိုးတက်သာယာပြီး ပြည်သူများပျော်ရွှင်ကြရပါသည်။ ထိုသို့ တိုးတက်သောနိုင်ငံနှင့် ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းသော ပြည်သူများဘဝသို့ ရောက်အောင်ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သော ခေါင်းဆောင်ကောင်းများ မြန်မာပြည်တွင် ပေါ်ထွန်းပါစေဟု ဆန္ဒပြုမိပါသည်။ ။

7 Day သတင်းစာ
(၆-၂-၂၀၁၄)

ကိုယ့်စကားက ကိုယ့်ကို

အဆင့်အတန်းစွဲပေးသွားပါလိမ့်မယ်၊

ကောင်းတဲ့ အဆင့်အတန်းထဲပါ့ဗျင်ရင်တော့

“စကားကြမ်းတွေ၊ မကောင်းတဲ့ စကားတွေ၊

မထိမဲ့မြင်တဲ့စကားတွေ” မပြောမိစေဖို့တော့ လိုပါတယ်.....

စကားတစ်ခွန်းပြောမည်ဆိုလျှင်

“မြတ်နိုးဖွယ်စကားကိုသာ ပြောဆိုရာ၏။
မြတ်နိုးစရာမကောင်းသောစကားကို မပြောဆိုရ။
မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသောစကားကို ပြောဆိုတတ်သူအား
ကြီးသောဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပေး၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလည်း
ရရှိစေ၏။

စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ဝမ်းမြောက်မှုကိုလည်း ဖြစ်စေ၏။”

အထက်ပါစကားတွေက “ငြင်းခုံခြင်း၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း၊
ကြမ်းကြုတ်ခြင်းစသောစကားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး “သိမ်မွေ့စွာ” ပြောတတ်၊
ဆိုတတ်၊ နေတတ်၊ ထိုင်တတ်အောင် မြတ်ဗုဒ္ဓက သူ၏တပည့်သာဝကတွေကို
ဆိုဆုံးမခဲ့တဲ့ “စကားရပ်တွေ” ဖြစ်ပါတယ်။ ယုတ်ညံ့ပြိန်ဖျင်းတဲ့၊ အကျိုး
မရှိတဲ့စကားတွေကို ပြောဆို၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာတဲ့ သူတွေကိုလည်း (မောယ
ပုရိသ) “အချီးအနှီးသောယောက်ျား” လို့ မြတ်ဗုဒ္ဓက ခေါ်ဆိုလေ့ရှိပါတယ်။
အကျယ်တဝင့်သိချင်တယ်ဆိုရင် “ဝိနယပိဋကတ် ပါစိတ်ပါဠိတော်၊
မုသာဝါဒဝဂ်” မှာ ရှာကြည့်နိုင်ပါတယ်။

လတ်တလောပြည်တွင်းမှာကြားနေရတဲ့ စကားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဒီဆောင်းပါးကိုရေးချင်မိခဲ့တယ်။ အရင်တုန်းကလည်း “စကားတယ်လို့ပြောရ
မှာလဲ” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ Daily Eleven သတင်းစာမှာ ရေးခဲ့ဘူးပါတယ်။
ယနေ့ မြန်မာပြည်မှာ “အပြောမတော်ရင် တစ်ခွန်း” ဆိုတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

“တစ်ခွန်း” သမားတွေကို ခဏခဏ တွေ့နေရပါတယ်။ “တစ်ခွန်းစကား” တွေကို ခဏခဏကြားရပါတယ်။ တချို့တချို့သောတစ်ခွန်းတွေက လူရွှင်တော် တွေ “ဦးအောင်” ရယ်ရခဲ့တယ်။ တချို့တချို့သောတစ်ခွန်းတွေက “ဗီလိန်” လူကြမ်းလုပ်တဲ့သရုပ်ဆောင်တွေထက်တောင် စိတ်ပျက်စရာ၊ ရွံစရာ၊ ထို့စရာ ကြီးတွေပါ။

မြတ်နိုးဖွယ်မဖြစ်တဲ့စကားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓက အတိတ် ဖြစ်ရပ်ဇာတ်တော်တစ်ခုကို ဟောကြားထားတာရှိပါတယ်။ ယူတတ်မယ် ဆိုရင်တော့ စကားကြမ်းတွေမပြောမိတော့ပါဘူး။ တက္ကသိုလ်ပြည်က ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်ဆိုမှာ “နန္ဒီဝိသာလ” အမည်ရှိတဲ့ နွားလားဥဿဘတစ်ကောင် ရှိပါတယ်။ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဦးချိုနဲ့တောင့်တင်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားလို့ “နန္ဒီဝိသာလ” လို့ ခေါ်တာပါ။

ရှေးတုန်းက တိရိစ္ဆာန်တွေက စကားပြောတတ်ကြပါတယ်။ သခင် ပုဏ္ဏားကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ နန္ဒီဝိသာလ နွားလားမှာရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ သခင်ပုဏ္ဏားကို “သူဌေးတစ်ယောက်ဆီသွားပြီး လောင်းကြေး တစ်ထောင်ထပ်ပါ။ လှည်းပေါင်းတစ်ရာကို ကျွန်ုပ်တစ်ကောင်ထဲ ရွှေအောင် ဆွဲပြမယ်လို့ ပြောပါပေါ့”

ပုဏ္ဏားကလည်း သူ့ရဲ့နွားလားပြောတဲ့အတိုင်း သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့တယ်။ ပြိုင်ပွဲလုပ်တဲ့နေ့မှာ နန္ဒီဝိသာလနွားလားကို “တခြားလှည်းတွေနဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီးတော့ တာထွက်ဖို့အတွက် နန္ဒီဝိသာလ နွားလားကို “ကောက်ကျစ်တဲ့နွား သွားဟ၊ ကောက်ကျစ်တဲ့နွားကြီး ဒီလှည်း တွေကို ရွှေအောင်ထမ်းကွ” လို့အော်ပြီး မောင်းနှင်ခဲ့တယ်။ နန္ဒီဝိသာလ နွားဟာ အဲဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေခဲ့တယ်။ မဆွဲတော့ဘူး။ လောင်းကြေး နွားသွားတဲ့ သူ့ရဲ့သခင်ပုဏ္ဏားဟာ ပိုင်တွေ့ပြီးထိုင်ခဲ့ရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

နန္ဒီဝိသာလနွားလားက သခင်ပုဏ္ဏားကို ထပ်ပြောတယ်။ “ပိုင်မနေ နဲ့သခင်၊ မကောက်ကျစ်တဲ့ကျွန်ုပ်ကို ဘာကြောင့် ကောက်ကျစ်တယ်လို့ ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားနဲ့ ပြောရတာလဲ။ လောင်းကြေးနှစ်ထောင်ထပ်ပြီး ပြိုင်ပွဲ ထပ်လုပ်ပါ။ တစ်ခုတော့ သတိပေးပါရစေ... မကောက်ကျစ်တဲ့ကျွန်ုပ်ကို ကောက်ကျစ်တယ်လို့တော့ မပြောပါနဲ့။ သခင်ပုဏ္ဏားက သူ့နွားအကြောင်းကို

သဘောပေါက်သွားတယ်။ နွားလားကို ချိုသာကောင်းမွန်တဲ့စကားတွေ ပြောပြီး လှည်းတစ်ရာကို ရွှေအောင်ဆွဲစေခဲ့တယ်။ လောင်းကြေးနှစ်ထောင် အနိုင်ရခဲ့တယ်။ အနှစ်ချုပ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကြမ်းကြုတ်ရိုင်းစိုင်းတဲ့စကားကို “လူမပြောနဲ့ တိရိစ္ဆာန်” တွေတောင် “မကြိုက်ဘူး” ဆိုတာပါပဲ။ စကား တစ်ခွန်းဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို ပညာရှိတိုင်းက သိကြ ပါတယ်။ ပညာမမဲ့တဲ့ ပြည်သူတိုင်းက သိကြပါတယ်။ “အပြောမတတ်ရင်” ဆဲသလိုဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာကို သတိပြုစေချင်တယ်။

“စကားခြောက်ခွန်း၊ လူ၌ထွန်း၊ လေးခွန်းကိုပယ်၊ နှစ်ခွန်းထည်” ဟု စကားပုံရှိပါတယ်။ စကားအပြောများတဲ့သူတွေအနေနဲ့ စကားခြောက်ခွန်း ကို သိသင့်ပါတယ်။ ပြောရမယ့်စကား၊ မပြောရမယ့်စကားတွေကိုလည်း သိထားသင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေရဲ့ “စကားကြီးဆယ်မျိုး” ပြောနည်းဆိုတာတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လူထုကြားမှာ ကျယ်ပြန့် လာတဲ့စကားတွေ၊ ကြားနေရတဲ့စကားတွေက “အတုယူစရာ မရှိပဲ”၊ စိတ်ပျက် စရာ၊ ရယ်စရာတွေပဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

“လောဘကြီးသူ စကားပို၊ ဒေါသကြီးသူစကားတို၊ မောဟကြီးသူ စကားအို၊ ကောဇကြီးသူ စကားယို၊ မာနကြီးသူ စကားမို” ဆိုပြီး “ရှေးပညာ ရှင်” တွေက ထွက်လာတဲ့စကားတွေကို သုံးသပ်ပြီး ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်၊ အတန်း စားဆိုတာကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာခဲ့တာပါ။ အဲဒီတော့ “စကားထဲက ဇာတိပြ” ဆိုသလိုပါပဲ။ ကိုယ့်စကားက ကိုယ့်ကို အဆင့်အတန်းခွဲပေးသွားပါလိမ့်မယ်။ ကောင်းတဲ့ အဆင့်အတန်းထဲပါချင်ရင်တော့ “စကားကြမ်းတွေ၊ မကောင်းတဲ့ စကားတွေ၊ မထိမဲ့မြင်တဲ့စကားတွေ” မပြောမိစေဖို့တော့ လိုပါတယ်။

“စကားကိုလည်း မလွန်စေနှင့်၊ စကားကိုလည်း မကျွံစေနှင့်၊ စကား လွန်က ပျက်တတ်သည်၊ စကားကျွံက ရှက်တတ်သည်၊ အလွန်နှင့်အကျွံကို ဉာဏ်ချွန်၍ ဆင်ခြင်ရမည်” ဆိုသော ပညာရှိတို့၏ အဆုံးအမကို သတိ ပြုသင့်ပါတယ်။ ယနေ့လို ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံကို ခိုင်ခန့်အောင် တည်ဆောက် နေတဲ့အချိန်မှာ “အစိုးရပိုင်းတာဝန်ရှိသူတွေ” အနေနဲ့ဖြစ်စေ၊ အုပ်ချုပ်ခံ “ပြည်သူပြည်သား” တွေအနေနဲ့ဖြစ်စေ၊ မိမိသူတစ်ပါး မထိခိုက်တဲ့စကားမျိုး ပြောဖို့လိုအပ်လာပါပြီ။ ဘာသာသာသနာကို မထိခိုက်စေတဲ့၊ မည်သည့်

ဘာသာသာသနာကိုမျှ မထိခိုက်စေတဲ့ စကားမျိုးတွေ ပြောစေချင်ပါတယ်။ မည်သည့်ပါတီ၊ မည်သည့်ပြည်သူ၊ မည်သည့်နိုင်ငံရေးသမားကိုမှ ပုဂံခတ် ဇော်ကားတဲ့စကားမျိုး တိုင်းပြည်အတွက်၊ ပြည်သူပြည်သားတွေအတွက် အကျိုးမရှိတဲ့စကားမျိုး မပြောမိစေဖို့ သတိပြုစေချင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ စကားတစ်ခွန်းမဖြစ်ခင် စိတ်ကအရင်ဖြစ်လာတာပါ။ ကောင်းမွန်တဲ့စိတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ကောင်မွန်တဲ့စကားမျိုး သူတစ်ပါးနှစ်လို ဖွယ်ရှိတဲ့ စကားမျိုးပြောဖို့လိုပါတယ်။ ကောင်းတာပြောတာလည်း ပါးစပ်တစ်ခုကပဲ ပြောတာပါ။ မကောင်းတာ ရိုင်းစိုင်းတာပြောမိဆိုမိတယ်ဆိုတာတွေကလည်း ပါးစပ်တစ်ပေါက်ထဲကပါပဲ။ “သတိနဲ့ အသိ” ထည့်ပြီးပြောနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ စကားတစ်ခွန်းပြောမယ်ဆိုရင် ဆိုခဲ့ပါအကြောင်းအရာ တွေကိုတော့ သတိပြုစေချင်ပါတယ်။ “နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အကျိုးရှိသော စကားများကို ပြောဆိုနိုင်ပါစေလို့” တိုက်တွန်းမိပါတယ်။ ။

* * * *

Daily Eleven သတင်းစာ
(၇-၂-၂၀၁၄)